GEORGE PEACOCK

HOTEL ANGHILA

SCRIPTA

Web: http://www.virtual-project.eu/

Forum: http://virtual-project.org.es/

GEORGE PEACOCK

TITLUL

(Apare pe copertă,
e de ajuns)

ROMAN
(În engleză: *novel*;
nici o legătură cu Petre - n. trand.)

SCRIPTA
București – 1994

A fost odată...

Şi este încă şi are de gând să fie cât mai mult ! Despre subsemnatul este vorba, deci ştiu ce spun.

A fost odată un detectiv particular. Firmă mică, succese mari. Nu mă laud, constat. Nici nu-mi fac reclamă, am destul de lucru. Prea mult chiar. Mai ales în ultimul an, au dat toţi buzna la mine. Să le găsesc soacra dispărută (cu cărţile de credit cu tot, că n-ar fi plătit atât numai pentru dulceaţa de soacră), să le urmăresc soţul, pentru a-l prinde în "flagrant" (una dintre treburile cele mai murdare pentru un detectiv delicat, credeţi-mă, să faci poze porno cu teleobiectiv, fără ştirea actorilor), să asigur paza bijuteriilor de familie în timpul unei licitaţii (de când cu sergentul-mafiot, familiile mari nu mai au încredere în poliţie; merită o cotă-parte din încasările noastre bravul sergent, ar trebui să-i ducem portocale zilnic în celulă) şi încă o mie de alte cazuri. Plus încurcăturile, ca să le zic aşa, de amorul artei, neplătite adică, în care intri din cauza câte unui prieten care e pe cale să dea de dracul, pentru că nu-şi poate achita datoriile la poker faţă de un mic şef de bandă care-i promite că-i taie, în ordine, urechile, nasul şi gâtul. Plus încurcăturile, ca să le zic aşa, de arta amorului, în care intri din cauza roşcatelor pe care ţi le scoate sfânta (şi parşiva) întâmplare în cale, ştiind că eşti vulnerabil la sub-specia aceasta de mamifere

terestre şi stricându-ţi astfel toate afacerile pe o săptămână-două. Mă feresc însă cât pot de cazurile cu politicieni, chiar dacă e vorba doar de soacre zburătoare, poze nepublicabile şi bijuterii dubioase, niciodată nu ştii dacă aceşti ciudaţi contemporani ai noştri spun adevărul, poţi să-ţi frângi gâtul ca un alegător oarecare dacă mergi pe mâna lor. Deşi, nu ştiu cine a lăsat viaţa orânduită aşa, de ce ţi-e frică nu scapi, am avut în acest an şi doi clienţi de asemenea culoare, o scurgere de informaţii la unul şi pechinezul nevestei la celălalt, "răpit probabil de o bandă internaţională de torţionari de câini de politician"; javra era în amor prelung cu pechineaza (ori pechineza ? nu ştiu, tipa nu s-a recomandat) unui vecin care şi-a bătut joc de mahărul meu şi nu i-a spus. Bah !

Pe scurt, sunt extenuat. De-asta mi-am luat şi vacanţă. O merit şi-mi pot permite, tunete şi fulgere ! atâţia haidamaci îşi duc viaţa plictisindu-se între nisipul plajelor şi ringurile de dans din barurile de noapte, modelând coapse şi şolduri de roşcată în ritm de blues şi lambada, iar eu, care mai şi muncesc, să nu-mi permit paisprezece zile de vacanţă la un cincinal o dată numai pentru că nu am pe undeva, în genealogia apropiată, un babac care fumează trabuc parfumat şi semnează cecuri cu şase zeroûri ?!... Uite-aşa încep revoluţiile aşa-zis proletare şi aşa-zis spontane, cu câte un detectiv obosit care cade-n egalitarism...

Dar gata, două săptămâni program de metronom: ziua buricul spre zenit, noaptea buricul spre nadir. Plajă şi somn. Fără urmăriri, fără bătăi, fără pistol. Odihnă totală. Refacere. Fără roşcate dacă se poate, că atrag necazurile precum peştele sărat şobolanii (nu ştiu dacă e adevărat, n-o luaţi de

sigură, dar aşa se pretinde în mediile prin care mă învârtesc eu).

Am luat hotărârea ieri dimineaţă, în baie. Cele mai reuşite idei îmi vin dimineaţa, cu clăbuc pe barbă. Mi-am zis: Uite, domnule, băiatul ăsta din oglindă, ce viaţă pe capul lui. Noaptea moţăie prin maşini, ziua moţăie lipit de ziduri şi plimbând ziarul prin parcuri, mănâncă numai sandviciuri şi bea cel mult bere la cutie, cu gust de aluminiu, a colecţionat cicatrici cât o statuie care a zăcut în pământ două mii de ani şi apoi a descoperit-o un fermier cu tractorul, nu are weekend, nu are concediu, nu are zi în care să se bucure şi el de viaţă. M-am înduioşat, eram tare convingător. Iar "băiatul" din oglindă – patruzeci de kilograme de muşchi, treizeci de oase şi două kilograme şi jumătate creier, restul până la optzeci şi cinci sunt diverse organe interne; dacă aveţi vreun frate/vreo soră medic care susţine că vă duc cu preşul, trimiteţi-l/ trimiteţi-o să mă examineze, ca să nu mai creadă numai ce scrie în cărţile lui/ei; doar creierul n-o să-i las să mi-l cântărească, cel puţin nu deocamdată (dacă e soră şi e roşcată, însoţiţi-o, ca să nu avem vorbe, mie-mi plaçe să joc cinstit) – băiatul din oglindă, zic, arăta o faţă ponosită că-ţi venea să-l mângâi pe creştet şi să-i dai de pomană cât să intre şi el la un film, să-şi revină ronţăind pop-corn şi încercând să râdă la tâmpeniile lui Mel Brooks.

Am ajuns la agenţie înaintea secretarei. (Ea e singura mea angajată, am avut şi un asociat, un partener, priceput, dar fără noroc, l-a încărcat un italian acum vreo cinci ani cu trei grăunţe de plumb şi a trebuit să-l incinerăm ca

să-i scoatem metalul din el. Bineînţeles, italianul a asistat la ceremonie, dintr-un cuptor vecin, am insistat să fie şi el de faţă şi am reuşit să-l conving în cele trei zile câte mi-a lăsat pastorul la dispoziţie.) Am verificat că toate hârtiile importante sunt închise în casa de bani (Banii sunt la bancă, după ce că nu am decât vreo patru zerouri, să-i mai ţin şi cu mine, la cheremul borfaşilor ?! Ori aţi vrea să angajez un detectiv particular ca să mi-i păzească ?!...), am pus pistolul deasupra hârtiilor (dacă-l port cu mine, îmi dă prea mult curaj, iar curajul îmi dă idei), am încuiat, am bătut de o sută treizeci şi patru de ori darabana cu degetele în birou, aşteptând-o pe secretară, când a apărut am sărutat-o pe frunte – ne cunoaştem de atâta timp, ce dracu' – şi i-am spus: Pa, Megabyte (îi zic aşa pentru că ţine minte tot, mai ceva ca un calculator de la tribunalul districtual), două săptămâni m-am evaporat. Încearcă să supravieţuieşti, nu-ţi cer nimic altceva, nici măcar să-mi fii fidelă. Uite cheia de la seif. Faci ce vrei cu ea, faci ce vrei cu agenţia, eu sunt în vacanţă, nu mă interesează. Când mă întorc, să fie totul în ordine, altfel te iau de nevastă ! Cum, eşti deja căsătorită ?! De opt luni ?! Eu ţi-am fost naş ?! Formidabil ! Vezi ce surmenat sunt ? Înseamnă că merit o pauză. Pa !

Pe bărbatu-său eu i l-am cam recomandat, am rugat-o să-l ascundă la ea o noapte, iar ea să doarmă la părinţi, băiatul era pe cale să devină material de antrenament pentru un tip care umbla cu o sârmă de ştrangulat pe mânecă, l-am scăpat şi de sârmă şi de bănuiala că el a dosit plicul cu cocaină, nu l-am putut scăpa însă de însurătoare, Megabyte nu i-a găsit pe bătrânii ei acasă şi a trebuit să se întoarcă la

adresa de domiciliu. Nu ştiu ce-a urmat, pentru că nu eram angajat să le fac poze, dar a doua zi, când m-am prezentat să-l recuperez pe flăcău – vorba vine – ea îi ducea cafeaua la pat îmbrăcată într-un baby-doll roz care i se sfârşea din lipsă de textilă cam la două palme deasupra genunchiului, iar el zâmbea până la urechi, dacă n-ar fi avut urechile, ar fi zâmbit până la ceafă (chestia asta am mai citit-o undeva, într-un ziar, nu ştiu despre cine era vorba acolo, poate tot unul scăpat de la ştrangulare şi care se visa în rai, ca *după* gâtuire).

Şi uite-aşa am ajuns'aici.

Am ales "hotelul cel mai liniştit de pe tot litoralul Mării Albastre", aşa i-am cerut puştoaicei de la prima agenţie de turism care mi-a ieşit în cale. "Un prieten mi-a recomandat hotelul Anghila", am încercat eu s-o îndrept pe o pistă potrivită. Nu ştiu la ce vârstă îşi angajează dumnealor funcţionarele, poate le aleg la centimetru, ca la concursurile de miss, tipa avea centimetri corespunzători pe toate coordonatele, dar cred că nu avea încă drept de muncă, dacă mă pricep eu cât de cât la legislaţia privitoare la minori. Poate lucrează numai o jumătate de normă, restul şi-l petrece la şcoală sau pregătindu-şi coordonatele pentru următorul concurs de miss, mi-am zis. Aşa mai mergea. Tipa a scos un atlas, l-a răsfoit şi mi-a arătat o hartă-plan. "Hotel Anghila" scria pe colţ. Un promotoriu, hotelul în vârf, cu două aripi, ca două braţe deschise spre mare, cu o piscină între ele. O parcare în stânga, o terasă în dreapta, probabil legată de barul de zi. Barul de noapte – exista, m-am liniştit – era indicat pe hartă în stânga recepţiei, spre parcare deci. Jos, la

picioarele promotoriului, plajă de jur împrejur, subţiindu-se şi pierind în partea stângă într-un debarcader. Două pontoane prelungindu-se în mare. Scări ducând de la hotel la plajă şi la debarcader, coborând în zig-zag panta. Sau urcând-o în zig-zag (poate în zag-zig ?!), pentru că mie îmi place să examinez realitatea din cât mai multe unghiuri. Totul cu faţa spre sud. În partea opusă, spre intrarea hotelului deci, o pădurice şi aleea care lega stabilimentul de şosea. Cea mai apropiată localitate – la douăzeci de kilometri, cel mai apropiat hotel – nu scria, dar era probabil la câteva sute de metri, pentru că nu lasă ei rechinii turismului un asemenea loc nefolosit intensiv, găligani care-şi petrec viaţa epuizându-se între nisip şi ringul de dans sunt mulţi, le trebuie şi hoteluri în care să-şi lase paralele. Amănunte care nu apar pe hărţi. "Per-fect", i-am silabisit eu fetişcanei, ca să-i fie clar mesajul. "Mâine vreau să fiu acolo." "Mâine ?!" s-a mirat ea, de parcă i-aş fi pretins o rezervare pentru revelionul din anul două mii şi încă vreo câteva decenii. "Se poate de azi ?" am liniştit-o. A butonat ceva, avea degetele tare pricepute la asemenea munci, apoi a exclamat. "Uite, dom'le, că se poate ! Au un loc. O singură cameră liberă. Aveţi noroc." "Aşa sunt cei care fac măcar trei fapte bune pe zi", am lămurit-o. "Vii cu mine ? Ca să fie a patra faptă bună azi." Minora a chicotit, dar de la pupitrul vecin s-a înălţat spre lustră un fel de baschetbalist obişnuit să privească lumea de sus şi s-a băgat şi el în vorbă. "Lasă, Pufişor, că-l servesc eu pe domnul." Au schimbat scaunele, Pufişor s-a aşezat alături, mi-a făcut baschetbalistul rezervarea. Nu l-am invitat cu mine, l-am lăsat să mucezească în hruba lor plină cu afişe minci-

noase, care promit raiul pe pământ şi încă pe bani puţini; mă întreb dacă Pufişor îl şterge măcar de mucegai din când în când...

Şi uite-aşa am ajuns aici.

Soare, vacanţă, program de voie. Refacere. Doar numele hotelului nu-mi place şi nici anghila pictată pe firmă, parcă e o lipitoare, neagră şi rece. Probabil păsările cu nume marin şi peştii coloraţi nu au fost de ajuns pentru toate hotelurile, cei de la urmă s-au ales cu ce-a rămas; aşa cum am bănuit, erau multe hanuri pe faleză, separate însă de pâlcuri de copaci, izolate prin garduri vii. Doar plajele se continuau de la unul la altul, atunci când nu erau întrerupte de zone stâncoase, cum era în dreptul debarcaderului nostru.

Au ajuns în acelaşi timp la hotel două taxiuri. Al meu şi încă unul. Din al meu a coborât un singur bărbat, un tip înalt, prezentabil, distins şi care se vedea de departe că are IQ-ul cu mult peste media planetei (lasă, că nici nu e mare scofală, judecând după cum arată planeta). Era unicul fiu al bunei mele mame. Din celălalt taxi au coborât trei bărbaţi. Toţi trei aveau genţi "diplomat" şi sacouri. Genţile erau toate trei negre, sacourile erau diferite, unul alb, unul în dungi şi unul în carouri, dar... erau sacouri. Pentru un lup de trotuar ca mine, parcă scria pe spatele lor: gorile. Şi au mai închis şi portierele taxiului în acelaşi timp, ca la comandă, disciplinaţi. Era clar, începea să ardă primprejur. Iar eu voiam linişte, soare, program de voie...

Erau în recunoaştere băieţii. Sau veneau de la lucru. Ajutaseră un datornic să-şi facă testamentul, asistaseră un mic transfer de haşiş, păziseră un boss în timpul unei ne-

gocieri. Sau pregăteau terenul pentru aşa ceva. La Hotel Anghila, cel mai liniştit de pe tot litoralul !

Pauză ! mi-am zis. Ochii la bagaje, fundul în nisip, buricul spre zenit, de-asta eşti aici ! Ţi-ai promis-o. I-ai promis ieri dimineaţă tipului din oglindă că-l scoţi la soare, îţi aminteşti ce faţadă uzată îţi arăta şi cât de înduioşat ai privit-o, ţine-te de cuvânt !

Cele trei sacouri cu pistoale subsuoară ocupaseră toată recepţia. Mi-am pus geamantanul lângă un fotoliu din mijlocul holului şi m-am aşezat, aşteptând. Aveau camerele reţinute, dar dura mult completarea fişelor de hotel, probabil pixurile nu prea făcuseră bătături prin palmele băieţilor, mergea greu. Se ştergeau cu batistele pe frunte ca la examenul de trigonometrie diferenţială (mersi, ştiu că nu există aşa ceva, dar sună expresiv). Am ridicat o revistă-pliant, din acelea pline de ilustraţii, lăsate pe mese pentru a avea ce face atunci când nu ai ce face în holuri de hotel, de tribunal sau la dentist, ca să mai uiţi ce te aşteaptă. Eternele poze cu lungane în bikini, zâmbind cât încape şi bând/ fumând/ şofând/ ascultând în căşti, respectiv, Martini/ Prince of Danemark/ Mazda Turbo 3.5/ ultimul disc cu Bill Clinton cântând la saxofon. Şmecherii publicitare. Ca şi când babele nu au voie să bea Martini, bondoacele nu pot fuma Prince of Danemark, gravidelor nu li se îngăduie să conducă Mazda Turbo iar adolescentele cu coşuri şi cu aparat de îndreptat dinţii în gură nu ascultă douăzeci şi patru de ore pe zi muzică în căşti, eventual chiar ultimele înregistrări ale lui Bill Clinton. Am folosit pliantul pe post de evantai. Nu aveau aer condiţionat în hol, ori făceau economie ? De taxa pe aer

condiţionat nu am auzit încă. Voiau să ne oblige să ieşim pe plajă probabil.

Pe fotoliul din faţa mea stătea un bărbat cu o cicatrice deasupra sprâncenei stângi. Şi eu am câteva urme de pistol în frunte, nu ştiu cum se întâmplă că toţi cei care vor să scape de tine pentru o vreme te pocnesc în cap cu tocul pistolului. Bine că nu ţintesc toţi fruntea, după ce că doare, mai crestează şi pielea, îţi intră sângele în ochi şi rămâi şi cu semne, ca să se ştie că eşti ciuca bătăilor. La ceafă nu se vede, îţi laşi părul ceva mai lung şi eşti ca în perioada de garanţie. Nu m-ar fi interesat cicatricea ipochimenului, dacă nu ar fi început şi el să-şi facă vânt cu o revistă, imitându-mă. Am încetat eu, s-a oprit şi el. M-a privit în fugă şi parcă a clipit din ochi, aproba ceva, confirma ceva, îmi mulţumea pentru ceva.

Dacă aş fi fost inspirat, mi-aş fi săltat averea şi aş fi stabilit locul de cantonament la alt hotel. Norocos cum sunt, chestia cu trei fapte bune pe zi, nu uitaţi, aş fi găsit undeva o cameră. Neinspirat şi nenorocos, am rămas pe loc, deşi mi-era clar că tipul cu cicatrice urmărea cele trei sacouri şi comunica prin semne cu mine – mă confunda, desigur, ceea ce numai arareori nu se lasă cu buşeli pregătite altora şi pe care nu le poţi fenta pentru că nu cunoşti nici scenariul şi nici buşitorii. Era pe cale să-mi strice vacanţa purtătorul de frunte crestată.

M-am ridicat, recepţia era în sfârşit liberă. Pixurile scoteau aburi. Boyul m-a rugat să completez fişa. Alături, un bărbat pus la patru ace, probabil patronul, şeful tuturor celor văzute şi nevăzute din jur, răsfoia un catastif. Asta,

aşa, pentru ochii ageamiilor. Supraveghea, de fapt, holul. Îi cunoştea pe cei trei ? Nu cred, mai degrabă pe şeful lor. Cred că-i aştepta însă. Îl cunoştea pe tipul de pe fotoliu ? Nu putea fi omul lui, ar fi fost prea mare desfăşurarea de forţe şi nici nu era nevoie de semnale de recunoaştere pentru un al treilea coechipier, cum părea Cicatrice a mă considera pe mine. Ar însemna atunci că avem pe teren trei echipe deja, patru cu băiatul bunei maică-mea. Cam mult, a mormăit în sine detectivul care eram, neobişnuit cu starea de vacanţă.

În timp ce completam fişa – nume, adresă, cont, bine că nu cer şi profesia, oare i-aş convinge că sunt comis-voiajor, magazioner la un pension de băieţi sau angrosist de dopuri de plută ? – în vremea asta, pe fotoliul pe care stătusem eu mai devreme s-a aşezat un individ blond, cu spate rotund, ca de rugbist. S-a aşezat şi ...a început să-şi facă vânt cu o revistă de pe măsuţă. Măi, să fie ! mi-am zis, toţi bărbaţii transpiră azi. Pariu pe două bătrâne că şi Cicatrice îşi face evantai dintr-o revistă ? Am câştigat ! Uite-aşa fac eu rost de parale, câştigând pariuri cu mine însumi. Nu era nevoie să întorc capul, am o vedere periferică perfectă, o sută optzeci şi cinci de grade cuprind, poate pentru că sunt puţin exoftalmic (asta este pentru fratele/sora medic pe care eventual îl/o aveţi şi care ar putea să se mire că văd atâta peisaj deodată). Majoritatea muritorilor au un câmp vizual de cel mult o sută şaptezeci de grade, iar la margine nu disting decât ceea ce se mişcă. Diferenţa între o sută şaptezeci şi o sută optzeci şi cinci m-a ajutat de câteva ori să scap cu pielea relativ intactă. Ce bine ar fi dacă am cuprinde ca struţul, panoramic, trei sute şaizeci de grade, nu ne-ar mai putea

înghionti nimeni cu pistolul în şira spinării, bucurându-se de surpriză...

Cicatrice şi-a făcut vânt, s-a răcorit, apoi a privit spre mine, i-a cuvântat ceva Rugbistului, acesta s-a întors înspre recepţie, m-a cântărit cât a putut el de repede, din uşa liftului a fost şi el cântărit de Sacou-în-dungi, Boyul de la recepţie s-a uitat la Patron, acesta se făcea că-l interesează marele catastif, eu îmi scriam numele pe peticul de hârtie cu coloane şi rubrici şi-mi luam adio de la vacanţă. Iar pistolul îmi zăcea la umbră, în agenţie, pe hârţoagele din seif. Dar nici o clipă nu mi-a trecut prin sclipitorii mei neuroni (un confrate mai în vârstă se alinta cu "micile celule cenuşii") să plec. Uite-aşa din curiozitate, uite-aşa de-al dracului.

– Pensiune completă, paisprezece zile, a glăsuit Boyul, rezumând starea mea. Parcă citea o sentinţă. Camera 222. Restaurantul e la etajul întâi, în faţa liftului. Vă dorim sejur plăcut.

Mi-a întins cheia. Tot holul ştia de acum la ce cameră mă poate găsi. Oricum era uşor de aflat, aşa că nici nu m-am supărat, nici nu m-am speriat. Ştiam să-mi port şi singur de grijă, navigasem până la treizeci şi nouă de ani şi prin ape mai învolburate.

Vedere la mare, balcon, toate becurile funcţionează, lanţul de la uşă pare solid. Aer condiţionat, telefon cu butoane, radio cu ceas. Se poate trece dintr-un balcon în altul şi cu un picior în ghips de la şold până la călcâi. Nu se poate însă coborî şi nu se poate urca decât dacă eştí legat de o frânghie, dacă ai elice, sau dacă eşti omul-păianjen. Pe plajă – camera mea era în aripa dreaptă a hotelului –

se zăreau vreo treizeci-patruzeci de trupuri, ofrandă zeului Ra (unul care răspundea de soare, la egipteni, învăţaţi asta de prin careurile de cuvinte încrucişate, sunt puţini zei din numai două litere), probabil beau Martini, fumau Prince of Danemark şi îl ascultau în căşti pe Bill Clinton cântând la saxofon, că prea păreau numai femururi super-long pe-acolo. Erau şi roşcate în dispozitiv, cel puţin aşa lăcrimam eu de la înălţime, spre zeul amintit, protejându-mi organul vederii cu palma. Debarcaderul era ascuns de aripa cealaltă a clădirii, dar în dreptul lui, în larg, dormitau pe valuri două iahturi. De ce-or fi toate iahturile albe ? E o modă sau o regulă ? Dilemă de chibiţ, cu cele patru zerouri pe care le am eu în cont, problema nu e deloc urgentă.

Până am făcut inventarul peisajului, eram deja schimbat – costumul de plajă (de ce i-o fi zicând costum, când e abia un petic de pânză ?!), şortul alb, tricoul în dungi orizontale, bleu-ciel, cel care-mi scoate atât de bine în evidenţă bicepşii, tricepşii, pectoralii şi deltoizii (mai ştiu şi alţii, dar sunt suficienţi aceştia patru pentru a da gata o roşcată mai slabă de înger).

Dau să ies, dar se aud bătăi în uşă. Drace, îmi zic, e prea repede ! Doar n-am călcat deja pe vreo mină. Şi nu am la îndemână nici o armă, nici măcar o sticlă, un fier de călcat, un pantof cu toc cui. Bătăile se repetă, apoi cineva zornăie nişte chei. Încerc să mă liniştesc, numai oamenii cinstiţi zornăie cheile. Şi borfaşii ageamii sau cei care vor să pară oameni cinstiţi, mă înţelepţesc iar, amintindu-mi că şi ageamii sunt periculoşi. Uşa se deschide – nici lanţul nu era pus. Întră o femeiuşcă în halat movuliu şi cu nasul ca un

buton, din acelea de-ţi vine să-l apuci cu două degete şi să faci ca la sugari, biţi, biţi, biţi, biţi, zgâlţâindu-l. Are braţul încărcat cu prosoape – ar putea ascunde şi o bazookă sub ele, trece o umbră prin prăpăstiosul meu cap de detectiv; ca să vezi, domnule, cum schimbă meseria pe om, oricât de nevinovată şi de cârnă ar fi o cameristă, tot la bombe, tunuri, torpile se gândeşte un copoi. Am uitat că mă aflu printre oameni cinstiţi, în vacanţă. .

– Mă scuzaţi, mi s-a spus că nu vine nimeni azi aici, ciripeşte fiinţa în movuliu şi agaţă prosoapele în baie. Vă mai trebuie ceva ? E ceva stricat ? aruncă ea apoi o privire prin cameră. (Ca şi când n-ar fi cunoscut incinta, mă trage iar de cot un tip negru, cu coadă şi corniţe, care nu voia să am şi eu o clipă de pace.)

Îi dau două monede şi-i zâmbesc recunoscător pentru prosoape şi pentru grija faţă de client.

– Totul e în ordine, nu-mi mai trebuie deocamdată nimic.

Nu apăs pe *deocamdată*, nu ştiu cu cine am onoarea, nu am fost încă prezentaţi formal unul altuia. Ea îmi mulţumeşte pentru bacşiş, uitându-se veselă la stemele din palmă, e mai dolofan decât era obişnuită. Cameristele de hotel ştiu o mulţime de lucruri, merită uneori şi mai mult de două monede pentru a le angaja în echipa ta. Ieşim împreună, o las să încuie uşa cu cheia ei. Oricum nu contează, fereastra a rămas deschisă, pentru cazul când cineva e curios ce fel de lenjerie am în geamantan. Deşi, efortul e inutil, toate cămăşile mele sunt de la magazinul universal, dar cu monogramă, mi le-a însemnat Megabyte, ca să nu le încurce cu ale lui bărbatu-său. La capătul coridorului priveşte cu

interes marea un bărbat în sacou alb. Suntem vecini, sau fiecare sacou priveşte marea de la un alt etaj ? Trei etaje, trei sacouri, se potriveşte. Frige al dracului.

În barul de zi nu e nimeni la ora asta. Cer un pachet de Gauloises blondes, iarba mea preferată, şi nişte chibrituri. Ţigări au, chibrituri nu. Tipic. Prototipic. Ca şi când ai putea face fum fără foc. Barmanul, enoriaş milos, ştie ce înseamnă să ai ţigări în buzunar, dar să nu le poţi incinera, îmi împrumută bricheta lui, zice că mai are altele acasă. A mea e în cameră, e şi defectă, arde continuu, i s-a stricat clapeta care opreşte gazul, trebuie s-o ridici cu unghia ca să se închidă. Când îmi dă restul, barmanul îşi apasă degetele în palma mea şi mă priveşte languros. Pidosnicul ! L-am dat gata cu bicepşii, tricepşii, pectoralii şi deltoizii mei. I-aş aplica un pumn în buza de sus, dar mă tem că-i place şi cade şi mai tare cloşcă. Ies cât pot de repede, încercând să nu-mi mişc şoldurile şi alte accesorii dinspre pupa în vreun fel care să-l facă pe fetiţă să sufere. Habar n-am dacă am reuşit, nu mă pricep deloc la specia asta de vieţuitoare cu sânge cald, s-a întâmplat să am alte gusturi.

Văzută de aproape, plaja mai suportă la suprafaţa nisipului (nimeni nu ştie ce e dedesubt) şi riduri, pungi de grăsime, circumferinţe bine hrănite. Predomină însă fesele între douăzeci şi treizeci de ani, cu celelalte piese de schimb de exact aceeaşi vârstă. Şi se poartă triunghiurile prinse în şnururi, având baza-ori-înălţimea-supra-doi cât mai mică, pentru a lăsa soarele de sus şi esteţii de jos să cuprindă cât mai mult cu privirea. Eu nu sunt sus, sunt jos şi sunt un estet, îmi bucur pupila împreună cu soarele şi-mi caut un loc

în schemă unde să-mi întind şi eu preşul de bambus. Parcă ne jucăm de-a infanteriştii – grupa în atac, grupa în apărare, aviaţie inamică la joasă înălţime. Doar că nu avem pocnitori în mâini.

Dinspre unul dintre iahturi se apropie în salturi o bărcuţă cu motor, din acelea care aleargă cu botul ridicat pe valuri. Opreşte la debarcader. Un tip în costum de marinar de operetă şi baleţel – alb de la şireturi până la cravată, dar cu trese, epoleţi şi chipiu albastru – ajută să pună picioruşele pe uscat un fel de flacără olimpică – albă şi ea de la gât până la tocuri, cu pantaloni bine strânşi pe trup, dar cu părul purpuriu şi umflat de briză, alizeu, muson, austru, zeule Eol, am încurcat-o definitiv !

S-o iau după ea pe trepte, aşa cum mă îndeamnă micul codoş care tropăie prin cerebelul meu ? Măcar să mi-o fac cu mâna mea, eventual să mă lămuresc cine preia flacăra olimpică în schimbul următor. Cam mitocan corăbierul, maniere de subaltern, n-a condus-o până la hotel, probabil nu el ci şeful lui de pe iaht îşi aprindea trabucul la flacăra în discuţie, el era doar un estet. Dacă urcam, i-aş fi stricat însă plăcerea celui/celor care-mi controla/controlau cămăşile din geamantan, nu se putea să nu fie o gorilă de rangul doi pe acolo, interesându-se de necunoscutul care pică în stabilimentul cu lipitori pe firmă precum insecta-n lapte. Rămân pe preşul meu de bambus, orbit de ridicarea flăcării olimpice pe promotoriu, treaptă cu treaptă. Putea funcţiona pe post de far, nici un bastiment n-ar fi trebuit să încurce drumul, toate ar fi dat de stânci, pentru a avea căpitanii motiv să ceară o cameră la hotel Anghila.

Stop maşinile ! Nu am eu o memorie ca Megabyte, dar ceva-ceva tot mai zăboveşte prin ea: silueta mi-era cunoscută. Sigur, o văzusem pe un afiş-fotografie, chiar în holul hotelului. Flacăra Olimpică era cântăreaţă în barul de noapte. Uite-aşa, au mai făcut rost de un consumator fidel. Cât o fi intrarea şi cu cât te uşurează apoi pentru un coniac ? Măcar dacă aş putea pune cheltuielile în nota unui client. (Mi-ar plăcea şi cherchelit şi cu paharul plin, şi în vacanţă şi cu taxa de bar plătită de clienţi... Niciodată nu e omul mulţumit... Nesătulule ! Alţii nu au nici atât. De obicei, după ce mă muştruluiesc astfel, las ruşinat nasul în jos, ca să se vadă că mi-am însuşit morala.)

Papucul plutitor s-a întors la unul dintre iahturi. Nu băteam până la el suficient de bine pentru a-i citi numele, dar i-am reţinut forma pânzelor şi cabinei, aveam o teamă-presimţire că voi face o vizită la bord în viitorul apropiat. Întotdeauna roşcatele dau de necaz atunci când merg pe iahturi, iar eu mă consider la fel de des dator să le sar în ajutor.

Am simţit că mă prăjesc, m-am învârtit ca un crenvurşt în tigaie pe toate părţile, dar după vreun ceas mi-am zis că dacă mai vreau să văd şi a doua zi triunghiuri legate cu şnururi, e bine să schimb decorul pentru ceva mai umbros. Un duş bun şi un zbor de recunoaştere prin împrejurimi, sus ancora !

De pe plajă la hotel erau mai multe trepte decât de la hotel la plajă. Sau poate am trecut eu de optzeci şi cinci ? Cum iau un kilogram în plus, cum se simte. Scoatem untul din micul dejun şi-l înlocuim cu o alergare pe înserat, de-a

lungul plajei. Ştiam că nu voi face nici una nici alta, nu era nici un pericol, era ca şi când aş fi plănuit să înot până la iahturi, pentru a face poze cu teleobiectiv pescăruşilor din jurul lor.

În holul hotelului, afişul-fotografie avea adăugată o bandă pe care scria "ultima seară". Nu se spunea de ce, dar rezulta că Flacăra Olimpică se stinge. Ne părăseşte. Sau se retrage. Sau se căsătoreşte cu un proprietar de ambarcaţiune. Uite-aşa se adună tristeţea în detectivii particulari plecaţi în vacanţă.

Care vacanţă ? În timp ce eu studiam afişele, cele trei sacouri făceau suită unui albinos care cobora maiestuos dintr-un Mercedes negru. Îl urma încă o gorilă, unul cu faţa lungă, cărând un geamantan-casetă, de metal şi plastic. Şoferul Mercedesului avea şapcă albastră şi mustaţă neagră, a rămas în maşină, a plecat apoi cu ea spre parcare. Deschidea şirul Sacou-alb, urma Albinosul, apoi Faţă-lungă cu valiza, oarecum încadrat de celelalte două sacouri. Aşa au trecut prin hol, aşa au intrat în lift. N-au zăbovit la recepţie, presupun că Albinosul avea camera reţinută dinainte, fişa completată. Sau nu întârzia prin zonă, era doar în vizită de lucru. Pe unul dintre fotolii, Cicatrice, pe un taburet în barul de zi, Rugbistul blond. Pidosnicul nu se zărea. Patronul răsfoia veşnicul lui catastif, avea ceva de învăţat pe de rost din el, iar Boyul vorbea la telefon. Asculta, de fapt, nu spunea nimic. Eu mă uitam, niznai, la ceas. Abia cinci, programul de la bar începea la zece, se putea trage chiar şi un somn până atunci.

Era clar că Albinosul era şeful băieţilor cu sacouri şi la

fel de clar era că valiza-casetă nu găzduia pantofi de tenis şi pijamale. Se încingea atmosfera până la limita de fierbere. Plită, nu alta. Cine avea să facă primul spume ?

Eu eram acela.

Descui uşa camerei, intru, îmi agăţ sacul de plajă în cuierul din hol. Simt un miros străin, un deodorant sau un parfum care nu erau ale mele. De calitate bună, după cât mă pricep eu, dar ăsta nu e un motiv de liniştire. Uşa de la baie e întredeschisă, eu n-am lăsat-o aşa. Nu am timp să verific dacă e cineva acolo, de după colţul de perete care ascunde vederii patul iese... camerista cea cu halat movuliu şi nas ca un buton pe care îţi vine să-l prinzi cu două degete şi... Halatele nu fac rău, pistoalele da. Cârna are un pistol cu care se străduieşte să-mi ţintească buricul pe care nu mi-l vede, dar a învăţat la şcoală cam pe unde îl ţin. Nu apuc să-i cer bacşişul înapoi, îmi ordonă cât se poate de sigură pe ea:

– Mâinile la ceafă !

Mă supun, dar continui să înaintez. Rotiţele din cele două kilograme şi jumătate de creier îmi zbârnâie, căutând, în paralel, un truc şi o explicaţie. Un truc pentru a scăpa de chestia aceea care aruncă plumbi fierbinţi pe orificiul cu cătare, eventual s-o întorc cu cătarea spre interlocutor, o explicaţie ca să nu decedez cumva neinstruit. Neştiinţa mă deprimă, ameninţarea mă stresează. Problema nu pare însă exagerat de dificilă. Esenţial este să ajung la mai puţin de un braţ de dumneaei amazoana. Braţ de-al meu, optzeci şi trei de centimetri. Ţine pistolul cu amândouă mâinile, la distanţă de corp, nu e punctul ei cel mai tare, probabil că

înainte de a trage va închide ochii iar după aceea va leşina. Putem s-o luăm sentimental. Măcar pentru a mai câştiga un pas.

– Ai văzut vreodată ce gaură face jucăria din mâna ta ? Intră o roşie în urma glonţului. Habar n-ai cât sânge...

– Gura şi nu te mai mişca. Faţa la perete !

Doar n-oi fi prost s-o ascult. Mai fac un pas spre ea.

– Dacă nimereşti în vezică, iese urină pe spărtură, ţinteşte ori mai jos, ori mai sus, măcar să nu murdăreşti prea tare mocheta.

Mi-e greaţă şi mie, ar trebui să-i fie şi preopinentei. Mai am nevoie de zece centimetri. Tipa mişcă degetul pe trăgaci, strânge cât poate de mânerul pistolului. Mă priveşte drept în frunte, dar ţinteşte tot spre stomac. Mă uit spre spatele ei, spre balcon, şi fac un semn discret, de aprobare, spre cineva care parcă s-ar apropia de omoplaţii ei şi care tocmai s-ar pregăti să-i pună un sac în cap. Aşa cum presupun şi cum sper, întoarce ochii spre fereastră. Clipa pe care o aşteptam. Un arc de cerc, vjjjt !, cu mâna stângă, şi pistolul îi zboară în perete apoi cade pe podea. Îi dau un brânci (tipei, nu pistolului) ca s-o aşez pe un scaun, şi mă aplec după pocnitoare, pregătit să-i pun treizeci şi şapte de întrebări încuietoare (tot tipei, desigur, nu pistolului).

Dar, buf ! şi filmul se rupe. În spatele ei nu era nimeni, în spatele meu era. Un meseriaş, mi-a făcut noapte în cap cu o singură lovitură. Ieşise probabil din baie. Apuc parcă s-o mai aud pe cârnă spunând "Ce mult a durat !" şi-mi las bunătate de făptură să cadă grămadă pe mochetă.

Mă trezesc după vreo jumătate de oră – mi-o spun cea-

surile electronice de sub scalele aparatelor de radio de pe noptierele de lângă paturile... Închid ochii şi-i redeschid, repetând operaţia până ce văd un singur radio şi un singur ceas şi încerc să fac un mic raport despre starea naţiunii. Sumbre constatări. Sunt legat cobză. Fedeleş. Ştiu cum arată o cobză, am văzut într-un dicţionar, în timp ce urmăream odată un hoţ de copii într-o librărie, dar nu ştiu cum arată un fedeleş. Cine are unul, să-mi trimită şi mie o poză, albnegru măcar, ca să nu greşesc cumva descrierea felului în care sunt legat. Mâinile la spate, strânse bine cu o sfoară sau cu o sârmă care mi-a intrat în carne, picioarele legate unul de altul şi apoi de mâini, cureaua de la pantaloni trasă prin două găici ale şortului meu alb şi ţinându-mi mâinile lipite de şale. Plus un plasture bine apăsat peste orificul bucal. Ca să nu poţi nici să înjuri, nici să fluieri a pagubă. Şi produc, domnule, fabricanţii ăştia de lipiciuri nişte amestecuri care îţi aderă atât de trainic de piele că nu poţi face nimic dinăuntru, ca să zic aşa, cu limba, cu buzele, ori suflând ca pentru a umfla băşici de chewing gum. Rămâi şi fără păr pe barbă dacă nu eşti bărbierit de curând şi tragi de plasture. Mă doare ceafa de la lovitură, gleznele şi mâinile de la legături, spatele de la poziţia de contorsionist de circ în care sunt nevoit să vieţuiesc, mă doare sufletul când trebuie să recunosc că eu sunt cel pe care tocmai vi-l înfăţişez cu atâta simţire şi exactitate.

Aţi observat vreodată un detectiv descurcăreţ – şi puţin norocos, admit – scăpând dintr-o asemenea încurcătură ? Până atunci, nici eu. Mai fusesem legat, dar nu cu atâta risipă de noduri sau nu fusesem singur. În doi te mai ajuţi;

îţi mai ridici moralul, îţi mai dai un sfat, faci un schimb de experienţă, ca de la pensionar la pensionar. Uneori se poate însă şi solo. Să vă prezint procedeul, poate îmi veţi mulţumi vreodată (o trec şi pe-asta la faptele mele bune). Raţionament: nu puteţi mişca mâinile, nu puteţi mişca picioarele, nu puteţi deschide gura, nu puteţi să vă ridicaţi în picioare, nu vă puteţi deplasa decât târându-vă, trăgându-vă cu barba de obstacolele din jur, piciorul patului, scaune, pereţi. Nu puteţi mişca decât puţin, enervant de puţin, degetele. Ar fi bine dacă aţi putea depărta cât de cât mâinile de corp. Obstacol – cureaua. Primul punct slab. O prindeţi cu degetele şi o rotiţi în jurul taliei, centimetru cu centimetru, până ajunge cu catarama la spate. Condiţia e să nu se împiedice în găicile şortului, dar găicile sunt suficient de largi de data asta pentru a reuşi. Catarama se poate desface. Una la catalog, avem astfel douăzeci de centimetri libertate de mişcare a mâinilor. Le folosim şi, mai ca viermele, mai ca omul care ştie că ori se dezleagă, ori dă iar ochi cu cel-care-loveşte-pe-la-spate, ajungeţi lângă noptieră. Vă săltaţi, împingând în pat, copăcel în genunchi şi trageţi jos, cu nasul, cu bărbia, cu ce vă vine la îndemână, trageţi jos bricheta cea defectă, cea care nu se stinge singură. Acum urmează o dilemă: dacă o aprindeţi în cameră şi se răstoarnă cumva, s-ar putea să ajungeţi ca asociatul meu şi prietenul lui, italianul, un pumn de cenuşă, cu cameră cu tot. E mai bine în baie, dar până acolo e cale lungă pentru un nevolnic legat ca un caltaboş la capete, pentru a fi pus la uscat. E însă de preferat să alegeţi baia, vânătăile mai trec, din cenuşă numai unele păsări se zice că s-ar mai întoarce. Niciodată

detectivii. Cum, necum, vă rostogoliţi până simţiţi faianţă dedesubt. Neapărat cu bricheta în mână, altfel trebuie să mai faceţi o dată drumul. O aprindeţi, o aşezaţi pe podea, vertical, şi vă răsuciţi în aşa fel încât sfoara care ţine picioarele legate de mâini să ajungă deasupra flăcării. Două la catalog, puteţi de-acum mişca picioarele independent de mâini. Trăiască independenţa popoarelor (şi picioarelor) ! Încercaţi să ardeţi şi sfoara care ţine gleznele lipite. E uşor, că vă puteţi uita de aproape ce arde, e greu, că se cam pârleşte şi părul din jur, dar altă soluţie nu există. Încet-încet, mai trăgând, mai arzând, eliberăm complet picioarele. O victorie evidentă. Din păcate, nu se poate face acelaşi lucru cu mâinile, nu vedeţi unde să le aşezaţi pentru a arde cât mai multă sfoară şi cât mai puţină piele, iar bricheta dă semne de oboseală, flacăra s-a micşorat. Nu ne mai trebuie, o părăsim, revenim în cameră. Pe picioare, ca oamenii, bipezi care va să zică. V-aţi descălţat vreodată fără să folosiţi mâinile ? Nu e vorba numai despre pantofi – tenişi albi, ies şi singuri dacă scuturaţi şenilele cu suficientă vigoare – cu ciorapii veţi avea mai mult de furcă. Dificultatea e să vârâţi degetul mare de la un picior în ciorapul din – desigur ! – celălalt picior, după aceea împingeţi cu putere şi ciorapul se rupe.

Folosind degetele de la picioare se poate lua acum plasturele de la gură. Cu genunchii nu aveţi nici o şansă, am încercat, sunt rotunzi, nu ajută. Cu unghiile de la degetele mari e o joacă de copil. Adică numai un copil o poate face, pentru că numai copiii îşi pot duce picioarele la gură. Copiii şi disperaţii. Reamintiţi-vă că în fiecare dintre noi zace

un copil. Nu-l lăsaţi să zacă, puneţi-l la treabă. Eventual aşezaţi-vă rezemat de perete, cu capul în jos şi fundul în sus, că pe-acolo e centrul de greutate, ca să vă încovoiaţi pârdalnica de spinare anchilozată prin propria-i apăsare. Dacă nu staţi bine cu lombo-sciatica, lăsaţi-vă de proba asta. Nu face însă bine la epidermă, s-ar putea să vă alegeţi cu ea perforată, pentru că nu ştiţi de ce aţi fost înfăşurat în sfori cu atâta risipă de material. Durează mai mult până simţiţi degetele în barbă. Încercaţi după aceea să rulaţi leucoplastul, cu cât face cocoloaşe mai mari la margine, cu atât poate fi împins mai uşor. Împins, deci desprins.

Cu gura liberă, sunteţi om de-a binelea. Omul e un animal – superior, desigur, nu trebuie să vă simţiţi ofuscat, nu eu am inventat asta – animalele se slujesc cu mare pricepere de gură. Mergeţi în baie. Aparatul de ras se găseşte pe etajera de deasupra chiuvetei, sub oglindă. Nu se putea lua de acolo cu picioarele, de-asta a fost nevoie de gură. Îl prindeţi între dinţi şi vă întoarceţi în cameră. În cel mult două minute, un aparat de ras poate fi desfăcut cu degetele de la picioare, în alt minut reuşiţi să aşezaţi lama vertical, într-o crăpătură a pragului dinspre balcon, care fiind de lemn nu se poate să nu aibă o fisură pe undeva. Mai departe e relativ simplu, chiar dacă până potriviţi lama pe sfoară s-ar putea să vă crestaţi puţin pielea.

Gata, sunteţi de-acum pregătit pentru zbor !

Mi-am frecat mâinile, mi-am frecat gleznele, mi-am dat cu apă rece la arsuri, tăieturi şi zgârieturi, mi-am pus apă la cucuiul de la ceafă. Rece şi neplăcută e apa în cap, mi se mai şi prelinge pe spate, mă înrăieşte chestia asta şi mai

mult, devin de-a dreptul radioactiv, Cernobâl mă cheamă, păzea !

Aştept să mi se aşeze iar toate chip-urile la locurile lor (asta tot de la rebus o ştiu, un *chip* e ceva din care se fac calculatoare), aştept, poate vine cel care m-a pus la păstrare să-şi vadă opera. Au nevoie de mine mai târziu şi vor să fie siguri că mă găsesc la vremea potrivită la locul potrivit (pentru ei), sau vor să mă ţină departe de afacerile lor ? Vorba e, vor veni iar, sau nu vor mai veni, mai stau aici, sau nu mai stau ? Pun mâna dreaptă pe telefon, chem centrala.

– Aveţi *room service* ?

– Desigur, domnule. Ce doriţi ?

– Nişte apă minerală.

– Bine. Vă fac legătura la recepţie.

Nimic anormal până acum, centralistele ştiu de unde sună cei care vor apă exact atunci când îşi rotunjesc ele unghiile.

– Recepţia hotel Anghila, bună ziua, ce doriţi ?

– O sticlă cu apă minerală la camera 222.

– Ce cameră ?!

– 222.

Pauză.

– Alo, mă auziţi ?

– Da, sigur, vine imediat cineva de la restaurant. Tocmai notam comanda. ("Să i-o spui lu' mutu' ", comentez eu mintal, dar rânjind la vedere.) Altceva mai doriţi ?

– Nu. Deocamdată nu.

A fost surprins Boyul să mă audă cuvântând. Ştia deci. L-am aşteptat pe "cineva"-ul de la restaurant lângă uşă,

când a bătut i-am zis "intră" cu faţa îndreptată spre cameră, să creadă că sunt hăt-departe, apoi am deschis brusc, pregătit să-l pocnesc peste pistolul pe care credeam că-l poartă în avangardă. Era să stric fizionomia unui chelneraş de vreo douăzeci de ani, aducând o frapieră în care se zărea, înfăşurată într-un prosop, o sticlă de apă minerală. L-am tras de revere înăuntru, l-am pipăit la repezeală la buzunare şi la subsuori, sub centură şi prin mâneci, era curat.

– Ce s-a ?... ce vreţi să ?...

I-am făcut semn să tacă, l-am împins pe scaun, am ieşit să inspectez vecinătatea, nimeni la orizont, nici un sacou nu admira valurile prin fereastra de la capătul coridorului, am revenit în cameră, am pus lanţul la uşă.

– Domnule, eu... ce vreţi să ?...

– Stai acolo şi taci din gură ! Nu am nimic cu tine, linişteşte-te.

Văzuse între timp sforile de pe jos, peticul de leucoplast, văzuse că am răni la glezne şi la mâini şi apă în cap, nu se liniştea deloc.

– O cunoşti pe camerista de la etajul ăsta ?

– Sigur.

– Descrie-mi-o. Cât mai pe scurt posibil.

– Scundă, brunetă, tânără, drăguţă.

Despre cea pe care o ştiam eu se putea spune, dacă nu erai altceva decât un chelneraş nepriceput, că era şi tânără şi drăguţă, dar nu că era scundă şi cu atât mai puţin că era brunetă şi asta mi-era de ajuns. De ajuns să ce ? pentru că era clar că nu avusesem de a face cu o cameristă obişnuită, după cum arăta şi, mai ales, după cum se comporta în

societate, cu clientul-nostru-stăpânul-nostru în primul rând.

– Ce zici, poţi să-ţi ţii gura vreo oră, sau e mai sigur să te leg ?

A făcut ochii mari, cred că simţea nevoia să stea în genunchi. Totdeauna mă înduioşează tinerii din ziua de azi. Eu, la vârsta lui...

– Jur.

– Nu te cred, dar îţi dau o şansă. Nu spui timp de o oră nimănui nimic din ce ai văzut aici. Cel puţin o oră. Dacă taci şi mai mult, cu atât mai bine. Ne-am înţeles ?

Dădea din cap cât putea el de convingător.

– Fiţi sigur că...

– Nu sunt sigur niciodată (înţeleaptă vorbă, nu ?). Poţi să pleci.

– Chiar pot să ?!... Mai doriţi apa ?

– Sigur. Pune-o pe noptieră.

– Bine, domnule. La revedere.

Se grăbeşte tipul şi îi dau dreptate, nici eu nu m-aş simţi bine în locul lui. Mai ales că desfac sticla de apă, iar dopul se răsuceşte mai repede decât e obiceiul la sticlele cu conştiinţa curată. Din doi paşi sunt la uşă, în timp ce Chelneraşul meştereşte lanţul, eu îi pun o mână în ceafă şi-l întorc din cursă. E palid, *ştie că am aflat.* Apa era "îmbunătăţită". Nici nu încearcă să se împotrivească, era de altfel cel mult de categoria mijlocie-mică spre cocoş, probabil îi era clar că-l puteam jumuli fără un efort prea mare, aşteaptă cuminte judecata, verdictul, execuţia. Îl rog mieros să-şi toarne un pahar de apă şi să o dea pe gât.

– La orice mişcare în plus, te izbesc peste claviculă.

Douăzeci şi cinci de kilograme-forţă sunt suficiente pentru a ţi-o rupe. Când se rupe, intră în plămâni, doare de leşini aproape imediat. Eu lovesc cu patruzeci de kilograme. Te-ai prins ?

E cuminte. Se uită la dunga palmei mele şi cred că-şi imaginează cărămizi care se fac moloz numai la atingerea ei. Duce paharul la buze, dacă încearcă să mi-l arunce în ochi îl pocnesc în aceeaşi clipă, sunt deja amorsat, dar nu se întâmplă nimic, soarbe lichidul cel incolor, dar cu siguranţă nu inodor şi insipid, că doar era apă minerală nu apă de ploaie, se lasă pe pat, închide ochii şi abandonează legătura cu lumea. Respiră normal, era doar un somnifer.

Nu-mi place când mi se vâră bărbaţi în aşternut, eu nu mi-am făcut armata pe submarin, îl trag jos, convingându-mă în acelaşi timp că nu simulează: nu există pământean treaz care, atunci când simte că va cădea din pat, să nu facă un gest de amortizare a picajului. El, nimic, nu-l mai interesau nici coatele, nici bărbia. L-am lăsat să viseze în linişte brunete de vârsta lui şi am trecut la treburile mele.

Prima operaţie – schimbarea hainelor de plajă cu haine de faleză. Uşor de dus la îndeplinire.

A doua – eliberarea adevăratei cameriste. Unde o fi mititica ? ("Scundă, brunetă, tânără, drăguţă", nu cred că Chelneraşul m-a trombonit.) Probabil că poartă şi ea plasture şi sfori legate de glezne (pe plajă se purtau *între* glezne, diferenţă esenţială). Caut uşa pe care scrie "oficiu" şi găsesc într-un colţ al camerei din spatele ei, peste saci de plastic cu cearşafuri şi prosoape de dus la spălătorie, o bondoacă dormind buştean. La fel ca puştiul de la mine din cameră,

parcă ar fi consumat aceeaşi apă minerală. Preparată de cine ? Brigada Albinosului, sau Cicatrice plus Rugbistul, cine e furnizor de apă minerală prin cartier ? Iar ultimii doi din banda cui erau, că şefii nu stau să păzească holuri ?

Vorba e, pe cine am deranjat eu, pe Cicatrice, care m-a confundat cu Rugbistul pentru că m-am aşezat lângă el şi mi-am făcut vânt cu pliantul – probabil semnul lor de recunoaştere, deci nu se ştiau dinainte, deci era o bandă ramificată, eventual abia în formare, apropiindu-se de hotel – sau pe Albinos, care nu suportă necunoscuţi în jur atâta timp cât e el în arenă, dubioşii ca mine trebuie să stea nemişcaţi şi neauziţi ? Nu prea merge, ar însemna că sunt în legătură şi cu Boyul de la recepţie şi cu Chelneraşul, apa prin ei mi-a fost livrată. Vom cerceta, îşi zise detectivul din mine. Începând cu populaţia din holul instituţiei.

Abia pe coridor am realizat că în debaraua în care dormea camerista mirosea a cloroform, am percutat cu întârziere pentru că aveam în minte somniferul din apa minerală. Aici lucrase deci altă firmă. Ridic din umeri şi cobor la recepţie.

De data asta, Patronul nu era acolo. Se schimbase şi recepţionerul, în locul Boyului se afla la pupitru un mongoloid cu pometii la tâmplă.

– Am cerut mai devreme nişte apă minerală...

– La ce cameră ?

– 122.

– Bine. Este deja trecută în cont.

– Pot plăti acum ? Cât a costat ?

– Nouă-şaptezeci-şi-cinci. Dar nu e nevoie...

– Bine. Mulţumesc.

Nu i-a tresărit nici un milimetru de faţadă, parcă era de plastic, cu motoraş şi difuzor. Nu ştia nimic sau ştia tot şi încă ceva pe deasupra ? Inclusiv să lipească plasturi pe gura contribuabililor în vacanţă ? Poate vom afla şi asta, îşi zise iar, optimist, detectivul din mine. Oricum, atenţie la asiatici, chiar dacă nu vorbesc ruseşte.

În faţa uşii de la intrare, zăboveşte şoferul Albinosului, cu mustaţa şi cu ochii îndreptaţi spre parcare. Prin uşile barului de zi, pe terasa din faţa lui, sub o umbrelă multicoloră, ca emblema de la SAT-1, zăresc o siluetă care mă interesează. Flacăra Olimpică ! Sub aceeaşi umbrelă, un tip din aceia care parcă îşi iau hainele pe ei cu umeraşe cu tot. Râdea Flacăra şi-şi arunca părul de pe un umăr pe altul, ca să mă înnebunească pe mine. Coechipierul îi povestea ceva, ca s-o distreze, desigur. Mi-a devenit duşman din cauza asta – deşi nu e bine să ai duşmani cu gâtul gros ca al lui, în general, nu e bine să ai prea mulţi duşmani în acelaşi hotel. Iar pistolul îmi zăcea în seif – el era cu adevărat în vacanţă, nu eu – iar camerista movulie şi-l luase pe-al ei după ce mă împachetaseră.

Trebuia să o găsesc pe amazoana asta de un metru şaptezeci, era deocamdată singurul fir sigur – putea să-şi schimbe halatul, să-şi înşurubeze alt nas, putea să-şi lase şi barbă, tot aveam să o recunosc. Intru în bar, chiar riscând să dau iar ochii cu barmanul pidosnic. Aveam de altfel şi un motiv: să-i restitui bricheta. Şi aici se schimbase echipajul. Îmi vine o idee. Cer o vodcă mică, pentru a-mi învârtoşa curajul, şi ies pe terasă păşind alene, ca un tip care vrea să numere valurile de la înălţime. Şi de aproape duşmanul meu e lat în umeri

cât o sobă de pe vremuri. Mai e timp să mă răzgândesc, dar n-o fac, mă atrage coama comunistă a cântăreţei, revărsată până la jumătatea spatelui.

– Domnu', v-a căzut bricheta.

Mă aplec şi mă prefac că ridic de lângă piciorul lui bricheta Pidosnicului. I-o aşez pe masă şi dau să plec.

– Mulţumesc, zice el şi-şi continuă istorisirile. Spunea bancuri canalia, iar Flacăra Olimpică aştepta poanta cu ochii strălucind, pregătindu-se dinainte să râdă. Am zis eu bine că tipul mi-era duşman.

– Hei, amice, stai aşa ! Asta nu e bricheta mea. Eu nici nu am brichetă...

"Amice, ai ! Noi, *amici* ?!"

– Dar de fumat fumezi.

– Da. Dar de unde ştii ?!

– Am văzut cum ai luat bricheta în mână. Ca un cunoscător. Se observă de departe că eşti fumător...

– Ei, aş, chiar aşa ?

– Sigur. Mă pricep.

Flacăra Olimpică se simţea probabil neglijată. Şi-a dus paiul la gură şi a sorbit pe îndelete, artistic, din juice-ul pe care îl mai avea în pahar. O, strămoşi ai mei, voi cei vinovaţi de ceea ce mi-aţi lăsat în cromozomi, de-aţi putea vedea şi voi ce păr avea ! Simulez – radios – că abia atunci îmi cade fisa.

– Dar, tu... dumneavoastră... sunteţi cântăreaţa... ce zi norocoasă !...

Îndreaptă laserele spre mine, dar nu pare măgulită corespunzător, e obişnuită să i se tot tragă clopotele.

– V-am văzut doar în poză... abia azi am sosit...

– Veniţi deseară la bar. E ultima seară de altfel.

Are o voce guturală, afectată şi lascivă, obişnuită să lungească vocale cântând în fum şi să gângurească la urechea proprietarilor de iahturi albe.

– De ce e ultima ?

De data asta, Găliganul se simte frustrat.

– Amice, bricheta. Nu e a mea şi gata. Pa.

Îşi flutură degetele ca şi când ne-am despărţi pe scara Orient Expresului. Iau bricheta din faţa lui, dar îmi retrag mâna neglijent, în grabă, şi-i răstorn paharul pe care îl lăsase să-şi evapore gradele, prins cu bancurile. Coniac probabil. Nu era mult, dar îi ajung două şiroaie şi pe pantalonii lui de culoarea oului de raţă. Coniacul pătează, aveţi grijă. Mă depărtez ca şi când n-aş fi observat ce-am făcut, tipul se priveşte parcă fără să înţeleagă de ce e ud pe pantaloni şi enunţă o înjurătură abia când eu sunt la cinci metri de el. Prea lent. Cântăreaţa scapă un hohot. Gutural şi lasciv, o strămoşi ! cum o fi când îţi râde la ureche, o fi având şi obiceiul să te prindă cu dinţii de lobişor ? Mă întorc înspre ei, dar cuvântez numai spre ea.

– Pe deseară. Pa.

Ştiu şi eu să-mi flutur degetele. Tipa nu-mi răspunde, a scos de undeva un şerveţel şi i-l întinde lui Hercule să se şteargă pe pantalonii lui de vacanţă.

Care vacanţă ?! Nimeni nu e aici în vacanţă.

Părăsesc decorul, înainte ca Goliathului de sub umbrelă să-i treacă pe sub frează ideea că i-ar face bine la prestigiu să-mi dea un baros, că mânuşiţele lui nu pot fi numite

pumni. Traversez barul de zi în sens invers faţă de drumul anterior. Stop maşinile ! O sticlă de apă minerală de o jumătate de litru costă aici unu-nouăzeci-şi-cinci. Ca să nu zicem doi, şmecheriile societăţii de consum. Eu am de plătit aproape zece. Curios fiind cum mă priveşte şi cum vorbeşte recepţionerul, nici nu mi-am dat seama că apa din cameră valora aproape cât o sticlă de şampanie, şi încă din aceea care se scrie chiar champagne. Poate pentru că nu era apă chioară. Numai că prafurile din ea nu intrau la cheltuielile mele de întreţinere. Tipul de la recepţie a aflat cât am de plată butonând la calculator, calculatoarele nu înşală aproape niciodată. (Zic "aproape" pentru că Megabyte mă înşală destul de des cu tipul cu care s-a căsătorit după ce i l-am lăsat în gazdă, iar Megabyte e mai ceva ca un calculator, v-am mai zis.) Şi totuşi, explicaţia e la mintea detectivului (vă aşteptaţi să zic la a cocoşului, nu ?): eu i-am spus că stau la camera 122, ca să-l verific dacă ştie cu cine stă de vorbă. Nu ştia deci. Băiat cinstit, nu putea fi un actor atât de bun, oricât de greu poţi citi ceva pe faţa unui mongoloid, prea l-am luat repede. Aproape-zece e mai puţin ca o sticlă de şampanie, mai mult ca una de coniac, mai mult ca una de vodcă. Nouă-şaptezeci-şi-cinci e exact cât cinci sticle de apă minerală a unu-nouăzeci-şi-cinci fiecare. Prea se potriveşte. Probabil că am plătit cele cinci sticle de apă minerală cerute de cel/cei care stau la camera 122. Cinci persoane într-o cameră ?! Cam zăpuşeală. Doar dacă nu bea unul... cât poate să bea, ca să dea totalul de cinci sticle ? Nu lucrăm cu fracţii. Trei sacouri, plus Faţă-lungă, plus Albinosul, fac cinci. Scriem cinci şi ţinem minte,

deocamdată nu ne foloseşte, dar e important dacă ei au cartierul general sub mine. Uneori, prin burlanele de aerisire sau prin cele ale instalaţiei de aer condiţionat se poate auzi ce se planifică la un etaj diferenţă de altitudine. Ar trebui verificat, măcar pe-asta s-o lămurim.

Amân pentru moment, pentru că mi se pare că în maşina care tocmai trece în fugă prin faţa hotelului se găseşte pseudocamerista. Cu palma la pudra de pe obraz, ascunzându-şi o parte dintre detaliile de machiaj. Şi mi se mai pare că la volan e Rugbistul. S-ar lega oarecum, dar într-o direcţie care mă încurcă. Deci lucrează împreună, el era în baie, pregătit să-mi deniveleze mie ceafa, au aflat că nu-i mai aştept înfăşurat în sfori, s-au speriat şi acum fug. Nu ţine, pentru că tratamentul cu apă minerală mi-a fost transmis prin altă societate de binefacere, centralistă, recepţie, Chelneraş. Ce legătură e între Cârnă-Rugbist şi apa minerală ? Parcă admisesem că Rugbistul nu lucrează sub steagul Patronului. Doar nu s-or fi ocupând de prezentul şi viitorul meu două echipe. Măgulitor, dar improbabil, să nu ne lăsăm orbiţi de orgoliu. Şi cine şi de ce a mai adormit-o şi pe adevărata cameristă ? Pălmaşii Patronului puteau să o cheme în cealaltă aripă a hotelului până îşi făceau ei treaba în sectorul ei. Nu ţine. Iar fuga îi acuză fără să le aducă nici un folos. Nu ţine chiar deloc. Deocamdată, băiatul bunei mele mame nu putea speria atât de tare o pereche cu pistol şi leucoplast lat în buzunar încât să-i facă să emigreze cu atâta repeziciune. Îmi mai lipsea ceva. Îmi lipseau multe. Şi poate nici nu era ea în maşină, mi s-o fi părut. Sau poate nu. Pentru orice eventualitate, memorez

amănuntul pe prima pagină a carneţelului pe care îl port între sprâncene şi ceafă.

Şoferul Albinosului s-a mutat în holul hotelului, stă pe fotoliu şi răsfoieşte reviste ilustrate. E aşezat cu faţa spre lift, gata în orice clipă să-şi întâmpine şeful. Sper să nu înceapă să-şi facă aer cu vreun pliant, sunt aproape sigur că asemenea gesturi sunt periculoase. Haidem sus, poate s-a trezit Chelneraşul.

Ca şi cu dezlegatul, trebuie s-o luăm pe ocolite. Cum adică, de ce ? Pentru că nu ştim ce găsim în cameră. Dacă Chelneraşul era aşteptat la comandament şi, în loc să revină cu ştirea că a reuşit să-mi plaseze generatorul de vise, întârzie peste cele cinci minute câte îi sunt de ajuns oricărui şef de chelneraş să-şi dea seama că e ceva necurat la mijloc, ai ? nu pleacă un alt chelneraş, poate chiar chelneroi, cu alte mijloace de producţie, spre mine ? Dacă găsesc acum în cameră doi chelneri treji în locul unuia singur, adormit ?

Pe ocolite înseamnă să începem cu camerista. Avem două motive: eventuale informaţii şi cheile altor camere, ca s-o abordăm pe a noastră prin învăluire.

Împing uşa pe care scrie "oficiu". Exact în vremea asta mi se pare că se aude un zgomot înăuntru. Probabil s-a trezit bruneta cea scundă, tânără şi drăguţă. Sau poate nu s-a trezit, e bine să rotim radarele cât se poate de repede. Fac un pas, fac doi, trec de uşa băii – oficiul e ca o cameră obişnuită – somnorista şi-a schimbat poziţia faţă de cum o lăsasem, dar zâmbeşte încă visând frumos, mai fac un pas şi... Nu, de data asta n-am mai încasat-o pe la spate, era să o primesc în frunte. Iar sânge, iar cicatrici ? nu, mi-am

zis, mă opun ! Mă aplec la timp pentru ca tipul care voia să mă izbească în cap cu o armă cu lunetă să rateze oarecum (noroc că avea patul pliant, dacă era de lemn, ar fi încercat să-mi demoleze mansarda cu el, prin împingere, şi e mult mai greu să te fereşti de aşa ceva), simt doar coatele lui cum îmi trec pe lângă urechi, unul mi se opreşte în umăr, zdruncină puţin, dar nu se compară cu pumnul pe care i-l implementez eu în vremea asta în stomac, undeva între plex şi ficat, ca să fiu sigur că-mi fac planul. Îl aud cum icneşte, îl împing în burtă-piept cu amândouă mâinile şi el cade pe spate, peste sacii cu lenjerie. Mă arunc peste el, de teamă că şi cu plexul bătătorit e în stare să îndrepte puşcociul spre mine, îi mai aşez un pumn în bărbie şi unul în buză şi, după cum îşi lasă capul într-o parte, deşi nu zâmbeşte, cred că s-a întâlnit cu camerista pe tărâmul cel roz. Îmi însuşesc instrumentul pe care încă-l mai ţine la piept, peste sacoul în dungi – am uitat să vă spun că despre dumnealui era vorba – apoi îi inventariez buzunarele, subsuorile şi alte cotloane. Nu găsesc mare-lucru. Un 48 la subsuoară şi parale cât pentru o seară modestă, nici un act. În buzunarul pantalonilor are o sticluţă cu dop de cauciuc, bine înfundat, şi o batistă. Am inspiraţia să nu miros lichidul din ea, cred că l-a mirosit destul camerista. Umezesc batista şi i-o pun la nas şi individului. Din spirit de echitate. Ce ţie nu-ţi place etc. etc. Îi las paralele, îi pun sticluţa la loc în buzunar, să nu se spună că sunt jefuitor de cadavre, dar păstrez pistolul, apar adesea conversaţii în care ai nevoie de un argument hotărâtor, iar 48-ul a fost special fabricat pentru aşa ceva. Cu Winchesterul nu am ce face. Mă duc totuşi la fereastră, pentru a privi

lumea prin lunetă. În apropiere, parcarea hotelului – "oficiul" e în aripa stângă a clădirii – mai jos debarcaderul, dincolo de el marea cea albastră (şi înaintaşii noştri de pe vremea lui Vasco da Gamma, când s-au dat nume mărilor, aveau agenţii de publicitate care înfrumuseţau tot ce le intra în plan, marea din propoziţia dinainte nu e deloc albastră, e verde-vânătă, dar a rămas albastră pe hărţi, să-i zicem aşa). Pe apă, două iahturi albe şi o barcă săltând frumos pe valuri. Ce se poate face cu un Winchester cu lunetă în faţa unui asemenea peisaj ? Până la iahturi nu bate, parcarea se vede ca în farfurie, n-ai nevoie de telescop pentru a muta un glonţ din tubul de bronz în spatele unui trecător. Dacă eşti un campion local la ţintit în fruntea celor care coboară din bărcile cu motor la debarcader, poţi eventual nimeri, sunt totuşi vreo două sute de metri până acolo, poţi şi să dai greş la fel de bine. Scările urcă ascunse de promotoriu şi de gardul viu din dreptul lor. Cea mai accesibilă rămâne parcarea. Mercedesul cel negru cu care a sosit Albinosul pare mai lung şi mai lat văzut de sus. Străluceşte, nici un fir de praf nu a lăsat şoferul pe el. Şofer de casă mare. Care e noima, că doar şi Mercedesul şi Winchesterul sunt mijloace fixe la aceeaşi întreprindere ? Sacou-în-dungi geme, dar nu se trezeşte. Păcat, poate îmi răspundea el la unele întrebări, m-am grăbit cu cloroformul, uite că echitatea ca scop în sine e uneori păguboasă (nu generalizaţi şi nu mă citaţi rupt de context, eu nu fac politică !).

Caut cheile cameristei, dar nu le găsesc nici la ea şi nici prin cameră. Mi-a luat-o înainte un alt sacou probabil, pentru că nici la cel de faţă nu le-am văzut. Zăresc prin fereastră

barca acostând. Sunt trei persoane în ea. Pentru a-i vedea mai bine, pun puşca la ochi. Apuc să disting două uniforme albe, de marinar de operetă şi baletel, şi un tip cu borsalină şi ochelari de soare şi pac ! un glonţ face o floare în geam, îmi trece pe lângă breton şi se înfige în peretele din spate. Mă las în jos cu viteză de mangustă speriată. Drace, era să o încasez în contul lui Sacou-în-dungi ! Din cauza puştii, prost ce sunt ! Demontez luneta şi încerc să nu scot la vedere mai mult decât lentila ei din faţă. Cred că cel care a tras se găseşte în boscheţii de dincolo de gardul viu de lângă parcare, supraveghează ferestrele, tipul cu borsalină trebuie să fie vreun boss pentru care uneori ferestrele sunt periculoase, deci trebuie păzite. Aştept, dar aştept degeaba, probabil cei de jos nu urcă pe scara dinspre debarcader. Nici în boscheţi nu mişcă nimeni, o fi fost vreun indian deghizat în tuia, forsiţia, iederă sau mai ştiu eu ce altă vegetală decorativă. Mă las păgubaş, cred că scena principală e în altă parte iar eu tocmai lipsesc de acolo. Motiv de gelozie pe actorii principali, nu găsiţi ?

Uşa camerei mele e închisă, dar nu e încuiată. Apăs clanţa, împing uşa la perete şi mă dau în lături. Nici un glonţ, nici o rachetă. Nici un zgomot măcar. Mă las cât pot de jos, de obicei nu se trage la peroneu, şi arunc o privire rapidă în incintă. Linişte şi pace. Intru totuşi precaut, cu degetul pe trăgaci. Pustiu înspre toate punctele cardinale. Inclusiv în baie, locul de unde ies cei care te lovesc în ceafă. Chelneraşul şi-a luat zborul, sau poate a fost recuperat de un coechipier. Pagubă-n ciuperci. Îmi pun pistolul la brâu, închid uşa şi caut prin vastele mele posibilităţi de gândire un

plan. Cotrobăi în zadar. Undeva are loc o întâlnire. Exact în acel moment sau în minutele următoare. Între Albinos şi tipul cu borsalină. Şeful cu Mercedes negru şi şeful cu iaht alb. Să nu echivalăm negrul cu răul şi albul cu bunul, nu are nici o legătură, vă spun eu după cele zece-cincisprezece cicatrici pe care le am la suprafaţă. Albinosul pare a purta ceva de preţ în valiza-casetă. Am putea bănui că yacht-man-ul vrea să cumpere. Fiecare şi-a trimis oamenii înainte, pentru a pregăti terenul (adică pentru a-l curăţi de dubioşi ca mine, legându-i cu călcâiele la ceafă până se face târgul, să nu strice cumva preţul, şi pentru a supraveghea ferestrele), cel puţin unul are ajutoare printre chelneri. Dar ce rost are să-ţi împuşti cumpărătorul înainte de a face tranzacţia, aşa cum părea a avea scris în caietul de sarcini Sacou-în-dungi ?! Nu se leagă, ne mai lipsesc informaţii. Boala societăţii moderne – prea multele informaţii. Eu mă îmbolnăvesc când nu le am. Prin burlanele de aerisire din baie şi din dreptul instalaţiei de aer condiţionat nu se aude decât vântul. Iar limba lui nu o înţeleg, presupunând că mai are vreuna, nu şi-a înghiţit-o în timp ce-o mângâia de jur împrejur pe roşcată în barcă şi pe treptele promotoriului. Verific dacă pistolul de la brâu are glonţ pe ţeavă şi ies. Mi s-a întâmplat odată să-mi lase unul şugubăţ un pistol în mână, iar eu să-l folosesc pe post de jucărie care face ţac-ţac, treaba fiind aranjată ca să intre cel care vă vorbeşte între inamici fără a avea argumente funcţionale în palmă. N-am colecţionat atunci prima cicatrice, dar a fost una dintre cele mai arătoase.

Cobor pe scări, încercând să nu fac zgomot. Restaurantul e la etajul întâi, mi-a comunicat-o Boyul de la recepţie

pe la prânz – acum vreo patru ore, au trecut deja patru ore din vacanţa mea. Şi numai una dintre ele petrecută pe nisip. Nu face banii, cel puţin până acum. Jumătate dintre mese sunt ocupate, cele mai multe cu perechi care se privesc ochi în ochi când duc paharele la gură. O fi coniacul mai gustos aşa, trebuie să încerc şi eu. Şi toţi sunt bronzaţi ca nişte culegători de banane, probabil că numai minuscule peticuţe triunghiulare de epidermă mai au culoarea cu care au venit de acasă. Dacă n-or avea şi acasă piscină în curte, placată cu faianţă albastră, în ciuda proletarilor care n-au altă şansă decât să-i mai tragă din când în când câte o revoluţie socialistă. Iar m-am radicalizat şi nu e bine, pentru că eu nu caut aici decât un chelneraş care pare a fi prea mic pentru o revoluţie atât de mare. Îl găsesc în bucătărie, încarcă ceva pe un gheridon. Sticle şi pahare pentru perechile care se privesc ochi în ochi la mese. O fi cerut cineva şi apă minerală ? Mă vede la timp puşlamaua, cât fac eu cei şapte paşi până la el, are răgazul necesar şi suficient să deschidă un dulap şi să ducă la gură o sticlă. Ajung la el exact atunci când simte mai multă nevoie să-l prindă cineva de subsuori şi să-l lase jos fără a răsturna gheridonul cu delicatese. Zâmbeşte fericit, ca şi când s-ar visa pe o plajă de nudişti. (A se citi nudiste.) Îl admir pentru spiritul de sacrificiu, am să pun o vorbă bună pentru el şefului lui, şi-l invidiez pentru împăcarea care-i flutură pe obraji, ar fi fost păcat să-l prind treaz şi să-i stâlcesc fotogenia. Nu am însă prea mult timp pentru invidie, deoarece se apropie de mine doi flăcăi în halate albe pătate bine pe burtă, mai ales cu sânge. Unul are în mână un satâr, celălalt un cuţitoi. Au de pus întrebări

importante despre modul cum l-am adormit pe colegul lor, de-asta au nevoie de ustensile atât de strălucitoare. Dacă m-ar aborda câte unul singur, le-aş arăta cu mâinile goale că satârul e prea greu pentru operaţii delicate, iar cuţitul de măcelărie prea lung. Nu cred însă că-i pot convinge să nu vorbească în cor, de aceea scot oarece metal de la brâu şi îndrept orificul cu cătare spre ei. Cel cu satârul aşază satârul pe o masă, cel cu cuţitoiul aşază cuţitoiul pe o masă, încetişor, sincronizat, apoi ridică amândoi mâinile deasupra capului fără să le ceară cineva aşa ceva. Gesturi exagerate, de cetăţeni care văd prea multe filme la televizor. Mai ales că eu sunt un tip prietenos, mă apropii de cel care tremură mai tare (fostul purtător de satâr) şi-l întreb cât se poate de amabil:

– Ce doreşte domnul ?

Domnul nu dorea nimic, sau poate nu voia să se exprime. Îmi pun pistolul la brâu, dar continui să mă uit în ochii lor, ca să nu avem vorbe. Nu mai întârzii, probabil că deja se dă un telefon dinspre bucătărie spre... – nu ştiu spre ce, asta e buba – comunicând apropierea bravului detectiv de locul la care nu trebuie să ajungă – asta e supra-buba, că nu ştiu [illegible] cel loc, nimeni nu-mi spune, în urma mea toţi rămân adormiţi, e ca o mo[illegible]ă, boala somnului, parcă sunt însoţit de un stup de muşte-ţeţe, încep să intru la idei. Măcar de-ar plonja printre vise şi unii din faţa mea, cei mai contondenţi, poate ajung şi eu să mă bronzez măcar pe jumătate cât flăcăii care ciocnesc pahare cu piciorul înalt cu fecioare cu picioarele lungi (există în propoziţia dinainte două cuvinte care nu se potrivesc realităţii la care se referă, mânăstire-

ntr-un picior, ghici, ciupercă care, pardon: ghici ciupercă – virgulă – care).

Stop maşinile ! La una dintre mese priveşte lung spre paharul cu coniac individul cu cicatrice deasupra sprâncenei stângi. Se face că nu mă cunoaşte, dar se face prea din răsputeri, o să-i cauzeze atâta efort. Mă aşez în faţa lui, şi fac semn unui chelner să se apropie.

– Odihneşte-ţi mâinile pe masă, îl rog dulce pe Cicatrice şi, culmea, înţelege mesajul.

Cer şi eu un coniac şi chiar gust din el, în speranţa că rezerva de somnifere a fost epuizată pe apa minerală. Probabil se epuizase rezerva de chelneraşi care aveau ca sarcină de serviciu să mă scoată pe mine din uz, n-am simţit dorinţa să-mi odihnesc făptura pe masă.

– Ce e acolo ? îl întreb pe Cicatrice, urmărindu-i privirea. Era vorba despre o uşă, ascunsă oarecum de o coloană, un ficus, un cuier şi un paravan din stinghii de lemn – risipă de camuflaj, nu ? – şi acoperită pe jumătate cu o draperie, parcă ar fi fost o toaletă, dar nu era, pentru că uşile pe care sunt desenate o pălărie şi un pantof cu toc subţire sunt lângă intrare, le-am inventariat la venire. Băiatul întârzie răspunsul. Partea proastă e că nu am cum să-l trag de urechi la mijloc de restaurant, prea sunt mulţi spectatori, se supără Flacăra Olimpică pe mine, că-i fac concurenţă (mai sunt vreo trei ore până la deschiderea barului de noapte, nici o grijă, n-am uitat că am o întâlnire acolo). Prin uşa pe care pare că o păzeşte Cicatrice nu a intrat nimeni de când sunt eu aici.

– Mai e vreo intrare ?

Nici acum nu-mi răspunde, începe să-mi crească tensiunea. Asta e lipsă de respect, sunt cu cel puţin cinci ani mai mare ca el, aşa a învăţat el să-i respecte pe cei vârstnici ? Îmi trag scaunul mai aproape de el şi-i arăt pistolul de la brâu.

– Nu ştiu dacă am ceva special cu tine, dar dacă vrei neapărat să am, spune repede, că mă mănâncă degetele, aş strânge pe cineva de chifteluţe cu ele.

Uneori, chestia asta are un efect mai puternic decât pistolul, mai întâi că te ia prin surprindere, apoi pentru că doare numai când te gândeşti. Cred că mutul de lângă mine a vărsat ceva adrenalină în sânge, la tâmplă i se zbate o venă.

– Ai de gând să vorbeşti ?

– Ştii bine că nu pot.

Aha, deci are grai, dar nu poate. Dar mă supraestimează, nu ştiu deloc bine că nu poate. Rotesc privirea prin incintă, dar nu descopăr pe nimeni interesat în discuţia noastră. Doar dinspre bucătărie se mai vede din când în când câte un halat alb privind în fugă prin uşile batante, dar nu cred că de acolo vine pericolul. Îmi mut pistolul în buzunar, îi ridic piedica, Cicatrice aude clic-ul şi-şi duce paharul cu coniac la gură. Îi urmăresc cu atenţie mâna, ca să nu-i treacă cumva prin inteligenţă ideea să-mi arunce lichidul în ochi. Nu de alta, dar lăcrimezi ca un crocodil din cauza coniacului, oricât de fin ar fi el. Cred că înţelege că am mai fumat fleacuri de-astea şi nu încearcă.

– Ridică-te cât poţi de firesc şi hai să ieşim puţin. Dacă se poate, fără mişcări bruşte. Am alergie la aşa ceva.

Mă ascultă. Merg la un pas de el, dar nu mai ţin mâna în buzunar, ar bate prea tare la ochi, ar strica perechilor de la mese pofta de mâncare. Când ajungem în dreptul toaletelor, îl prind însă de cot şi-l împing înăuntru. Nu ştiu dacă el a crezut cu adevărat că vreau să ieşim afară, dar e treaba lui dacă a dat cu presupusul fără să aştepte derularea itinerarului. Împing uşa cu piciorul şi în timp ce cu mâna dreaptă îi sprijin pistolul de obraz, cu stânga îl palpez drăgăstos pe la cusături. Îşi ţinea pistolul la spate, sub curea. Chestie de gust, eu nu-l suport acolo, mă gâdil. Fără armă arată mult mai simpatic. Îl trag mai departe de intrare, pentru că e vremea să avem oaspeţi. Se aude un tip tuşind într-o cabină, trage apa, deschide uşa, ne vede, dă să iasă, apoi se răzgândeşte, se trage înapoi ca un hârciog, şi se aşază probabil din nou pe bideu. N-am ce-i face, aşa e viaţa, uneori cauţi o toaletă de îţi dau lacrimile, alteori trebuie să stai înăuntru fără să mai ai vreo lacrimă în tine. Dar nu durează mult. Cineva apasă clanţa de la intrare într-un mod care şi unui bucătar i-ar arăta că nu e vorba despre un pământean care se îndreaptă spre toaletă. Ezitant adică, fără nimic presant în minte. Trag de uşă şi tipul de afară uită să ia mâna de pe clanţă. Îi pun şi lui pistolul în obraz, înainte de a avea timp să-şi etaleze şi el recuzita. Îmi însuşesc fără nici o ruşine şi arma lui, îl împing spre amicul cu cicatrice şi mă duc spre cabina cu hârciog.

– Liber ? îl întreb pe cel dinăuntru, bătând în uşă.

– Ocupat, ocupat, mă asigură el.

– Nu-i nimic. Eliberează. Am o vorbă cu prietenii mei şi nu face bine la digestie dacă afli. Constipă. Hai, valea !

Mai pe înţelesul contribuabilului de rând nu se poate. Până la ieşire reuşeşte să-şi încheie cureaua, pentru prestigiul lui, sper că n-a uitat să-şi tragă mai devreme şi fermoarul.

– Suntem singuri (aflaseră şi ei, dar e bine uneori să subliniezi unele detalii). Şi nu am decât câteva minute pentru audierea voastră, vreau să prind briza de seară. Prima întrebare: voi vreţi să cumpăraţi sau să vindeţi ?

S-au privit unul pe altul cu oarece înţelegere, dar n-au fost convinşi că ştiu suficient pentru a catadixi să vorbească. Îl pocnesc cu pistolul în creştet pe amicul lui Cicatrice şi acesta se lasă, veşted, pe gresia înflorată.

– Ascult, îl îndemn pe supravieţuitor.

– Nici una, nici alta, scapă el printre buze.

– Adică.

– E o poveste lungă.

– N-am timp. Rezumă într-o frază. Fără verbe.

– Marfa nu e a lui, trebuie recuperată.

Nu ştie să ciripească fără verbe. Nici nu e uşor, recunosc, mai ales dacă te paşte primejdia de a primi un toc de pistol în calotă, tocmai când n-ai cască de miner în dotare. Înţeleg unele lucruri, dar nu pe toate.

– Câţi ?...

Îmi rupe întrebarea în două scârţâitul clanţei. Mă duc la uşă şi-l împing înapoi pe cel care vrea să intre. Miroase a tutun şi a băutură sorbită pe îndelete, probabil fumează pipă şi e singur la masă.

– Alături, la cucoane, îi zic, apoi îi fac cu ochiul şi-i trân-

tesc, gentil, uşa în nas. Nu ne mai deranjează. Revin la clienţii mei.

– Câţi sunteţi ?

– Trei.

– Voi m-aţi legat ?

Habar nu are despre ce e vorba. Îl cred, pentru că se potriveşte şi cu ce stochez eu în unitatea de calcul. Albinosul are o "marfă" care nu e a lui, a adus-o aici în valiza-casetă pentru a o vinde bossului cu borsalină de pe iaht, marfa aparţine altcuiva însă, care şi-a trimis trei flăcăi ca s-o intercepteze. Doi dintre flăcăi supravegheau uşa cu perdea, care nu este uşă de toaletă. Al treilea flăcău trebuie să fie rugbistul blond, care şi-a făcut aer cu pliantul în hol. Probabil că dincolo de uşa cu perdea are loc tranzacţia, poate chiar în acest moment.

– Tu pentru cine lucrezi ? schimbă oarecum rolurile Cicatrice.

– Pe cont propriu, mă grăbesc să-l asigur.

Nu mă crede, dar asta nu mă împiedică să-i dau pistolul înapoi. Face ochii cât cepele pe care le vedeţi toamna la televizor la ziua fermierului, ia totuşi pistolul şi-l îndreaptă spre mine.

– Nu fii tâmpit ! Eu nu am nimic cu voi, se pare că nici voi nu aveţi nimic cu mine. Eu îl caut pe cel care m-a pocnit în cap şi apoi m-a legat. Bagă instrumentul ăla în buzunar, altfel ţi-l confisc din nou. Ştii cine m-a legat ?

Nu mă ascultă, deci nici nu-mi răspunde la întrebare. Se încruntă de parcă l-ar durea măseaua de minte, strânge pistolul în pumn, ar vrea să plece la postul lui de observaţie,

i-ar plăcea şi să-mi strice zâmbetul cu o lovitură-două, îl mai rod şi alte gânduri, mai constructive se pare.

– Nu vrei să ne ajuţi ? Se plăteşte bine, mă îmbie el.

Aha, e o schimbare de atitudine care merită a fi luată în considerare. Şi nu e el şeful, altfel ar fi propus direct un preţ. "Se plăteşte bine." Altcineva plăteşte deci. El nu ştie decât să supravegheze uşi acoperite cu draperii şi să ţină pistolul îndreptat spre burta mea. Cu siguranţa pusă, n-a văzut că i-am tras piedica. Îi împing pistolul spre stânga, îl prind de braţ şi-l lovesc cu genunchiul sub cot. A apăsat tâmpitul pe trăgaci, dar n-a obţinut decât un ţac ! care-l dezamăgeşte vizibil.

– Nu colaborez cu proştii, îl lămuresc. Dacă mai îndrepţi vreodată pistolul spre mine, te ucid. Lămurit ?

Mă priveşte surprins, sper că aşa îşi arată el admiraţia, îşi masează cotul lovit.

– Aşază-te jos lângă amicul tău. Pistoalele le las aici la oglindă. Poate aveţi nevoie de ele şi nu vreau să vă încurc treburile. Ţi-am zis că nu am nimic cu voi. Nu te ridici până nu ies de aici, altfel îţi rup mâna de tot.

Ies făcând pe grozavul, ca să-i oftic. Mi-aduc aminte de coniacul lăsat pe masă şi mă îndrept spre el. Din spirit de economie. L-am plătit, e-al meu. E-al meu, pot să-l beau. Dar nu pot să-l savurez, apuc să plescăi o dată din limbă şi rămân cu limba la vedere: pe uşă intră Boyul de la recepţie umăr la umăr cu Găliganul care era cu Flacăra Olimpică pe terasă. Mă zăresc şi ei şi pun cap compas pe mine. Boyul are mâna sub pulpana hainei şi tare mă tem că nu o ţine acolo ca să se scarpine la apendice (apendicele e în dreapta,

iar el avea mâna în stânga, logic, ce dracu'). Dacă o iau spre bucătărie, dau de satâr. Dacă o iau spre toaletă, îi scot la vedere pe "recuperatori" şi, cine ştie, poate că ei sunt în acest moment singurele mele ajutoare. Să stau pe loc, poate nu pe mine mă vor voinicii, e o biată iluzie, după cum se uită Găliganul la fruntea mea, acolo vrea să-şi răzbune picăturile de coniac de pe pantalonii lui de culoarea oului de raţă. O iau eu spre ei, măcar să-i las paf cu demnitatea cu care ştiu să înfrunt vicisitudinile sorţii. Chiar îi zâmbesc Găliganului, în timp ce-i şoptesc Boyului, pentru că sunt sigur că el e maestrul de ceremonii, celălalt e prea încet la minte:

– Hai afară, că speriaţi clientela.

– Fără figuri, îmi răspunde Boyul şi mâna de sub sacou i se mişcă semnificativ. Ţine braţele depărtate de corp !

Nu te poţi opune cu succes unui malac şi unui pistol în acelaşi timp. Mai ales că malacul îşi vâră labele la brâul meu şi-mi extrage 48-ul. Nu ştiu câte amănunte se văd din sală, dar că sunt luat cam pe sus şi scos afară, asta sigur se vede. Nu sare nimeni să-mi ia apărarea, oricum la o demonstraţie de stradă nu mă aşteptam, dar măcar un protest formal, acolo, era clar că se încalcă drepturile omului. Nimic. Ne omoară, domnule, indiferenţa !... Pe coridor, Găliganul ridică, aşa, din senin, o ghioagă noduroasă pe care el o numeşte pumn şi şi-o coboară spre freza mea. Reuşesc doar să trag capul în spate, ca să-l recepţionez în frunte, mă ameţeşte exact atât cât să nu-mi mai pese ce urmează. Profit că se află în dreptul cotului meu, i-l înfig cu poftă în stern, îmi iau cotul drept punct de sprijin şi rotesc braţul înspre moaca lui, ceea ce face ca nodurile pumnului să mi se

oprească în nasul partenerului de dans, las apoi braţul în jos, pe aceeaşi circumferinţă de cerc, şi astfel pumnul îmi ajunge undeva prin zona bărbăţiei lui, nu staţionez, refac cele trei mişcări, stern, nas, mingiuţe, cu viteza unor serioase antrenamente, dar şi cu o plăcere evidentă. Plăcerea fiind a mea şi numai a mea, recunosc. Nu există pământean fără vestă anti-glonţ, mască de scafandru şi centură de castitate care să reziste la două serii din tripla pişcătură, mai ales că la atingerea sternului se îndoaie şi-ţi aduce nasul pe traiectoria pumnului, atins la nas, îşi saltă epoleţii şi-ţi lasă astfel subsuoara picioarelor la dispoziţie. Găliganul se face mic, se împleticeşte, geme, dacă ar avea trei mâini, s-ar masa în trei puncte cardinale deodată, are însă numai atâtea câte avem cu toţii şi aleargă cu ele de la un mădular la altul ca un jongleur. S-ar ghemui pe podea, dacă nu l-aş sprijini tot eu de un braţ. Nu neapărat din apucături umanitare, dar m-a convins să fiu un tip săritor julitura pe care mi-o rotunjeşte între coaste pistolul Boyului.

– Dacă mai faci o mişcare, te-am găurit, mă înştiinţează el amabil.

– Te lauzi, i-o întorc eu de la obraz. Ai ordin să mă duci la destinaţie cât mai aproape de starea în care se poate răspunde la întrebări. Corect ?

Mai obţin o julitură între coaste, dar şi confirmarea că am dreptate, pentru că îmi arată din privire o uşă. Dacă topografia clădirii e, ca să zic aşa, clasică, intrăm fie în camera pe care o supraveghea Cicatrice, fie în una alăturată ei.

E una alăturată. Biroul Patronului probabil. Boyul zdreapţănă tăblia şi cineva dinăuntru ne deschide. E re-

cepţionerul care nici usturoi n-a mâncat, nici stomatologia nu-i miroase, faţă de cauciuc, cel care mi-a cerut pe o apă minerală cât pentru cinci, Mongoloidul. Are şi el pistol. O, zei nedrepţi, mă fac gelos băieţii, vreau şi eu jucării ca ale lor. Intru demn, cu fruntea sus ca Ioana d'Arc în drumul spre rug, că doar n-oi fi eu mai puţin pieptos decât o puştoaică, fie ea şi în graţiile sfântului Petru. Un dulap mare, de metal, o casă de bani, o masă lungă, acoperită cu sticlă sablată, opt scaune. Patru dintre ele sunt ocupate. Pe unul staţionează Borsalino – fără borsalină, pălăria e pe masă, în faţa lui, alături de o geantă "diplomat" cu încuietori eloxate, cu cifru – pe alte două scaune au acostat marinarii lui îmbrăcaţi ca pentru operetă (şi baleţel). Au priviri foarte expresive. Atât, pentru că nu pot comunica decât cu ajutorul organului vizual, cel menit în mod normal generării de mesaje e bine acoperit cu un plasture lat. Cunosc modelul, cred că m-am apropiat de firma care s-a îngrijit şi de subsemnatul. Pariu pe două bătrâne că eu voi ocupa încă un scaun şi tot cu gura anulată ? Am câştigat ! Câştig cam opt pariuri din şapte atunci când pariez cu mine însumi. Se însărcinează să ducă operaţiunea la capăt chiar Găliganul, încă îşi mai ţine genunchii lipiţi şi-şi freacă gleznele din când în când, ca sugarii care schimbă laptele şi au colici, dar asta nu face decât să-l înrăiască, strânge sforile în jurul mâinilor mele de parcă n-am fi cunoştinţe vechi. Iar plasturele mi-l apasă cu toată palma, vrând să-mi schimbe forma maxilarelor, ca şi când aşa ceva mai e posibil după treizeci şi nouă de ani de consum normal de calciu.

Pe încă un scaun stă Patronul hotelului. E îmbrăcat ca

un model al fabricii de patroni, pregătit de predare-recepţie. Aş vrea să văd un medic fără stetoscop agăţat de gât şi un director de hotel fără cravată bleumarin. Boyul se aşază la perete, în spatele lui Borsalino, se vede că acesta e pasărea cea scumpă din colecţie, Găliganul cu dureri inghinale se aşază în spatele meu, poate mai e rost de vreo scatoalcă. Reacţionează lent haidamacii ca el, dar sunt perseverenţi şi fideli, poţi conta pe ei. Patronul tot înghesuie hârtii din casa de bani într-o geantă de piele, neagră, extensibilă. În casa de bani odihnesc şi două pistoale, probabil rechiziţionate de la marinari. Hârtii nu mai sunt multe, ar trebui să treacă la altceva. Parcă ar trage de timp, parcă aşteaptă. Se aude un zdrepţănat în uşă şi recepţionerul se grăbeşte să deschidă. Încă doi clienţi, amicii mei din toaletă, de unde i-or fi culeş ? Nu par surprinşi că mă văd, îşi iau cuminţi locurile în stăpânire şi îmbracă leucoplastul. Eu sunt cel care face ochi mari, văzându-i în urma lor, pe post de strângători de vagabonzi, pe camerista-necameristă, în uniformă civilă, fără halat, dar tot cârnă, şi pe Chelneraşul somnolent. Şi-a revenit repede de data asta. Chestie de obişnuinţă, aşa e şi cu antibioticele. Dacă mai încearcă vreo câteva pahare, nici n-o să mai caşte după tratament, strică piaţa somniferelor. A mai rămas un scaun liber. Două, că Patronul priveşte ceasul şi se ridică. Închide geanta, scoate cele două pistoale din seif şi le întinde Boyului, acesta i le dă pe amândouă Găliganului, Doamne, ce mă aşteaptă ! face semn Chelneraşului să ia "diplomatul" de pe masă. Îi fac puştiului cu ochiul în timp ce se apleacă spre mine şi el rânjeşte. Are dreptate, e în echipa câştigătoare. Deşi, cine râde la urmă... (râde fără

rost, vă spun eu, e bine să râzi atunci când trebuie, la poantă, nu când tac toţi). Mai sunt două scaune goale, asta ar trebui să-i facă superstiţioşi pe învingători. Unde e Rugbistul ? Unde e cel care a tras în mine din boscheţii dinspre debarcader, omul lui Borsalino ? Să nu spuneţi că-mi pierd cumpătul atunci când sunt legat de scaun, încă mai ştiu să fac inventarul personajelor. Cei care lipsesc pot fi scăparea noastră, pierzarea altora, dacă n-or fi odihnind şi ei pe undeva şi mai deterioraţi ca noi. Oricum, sunt în aceeaşi barcă cu Borsalino, aproape rude, poate mă invită pe iaht, la o vodcă. După ce ieşim de aici, sau pe lumea de dincolo, trebuie să aibă el un iaht şi pe tărâmul pe care jumătate dintre oameni sunt buni şi răsplătiţi, iar cealaltă jumătate sunt răi şi pedepsiţi. Borsalino tocmai pierde o geantă de bani, deci merită un loc în prima categorie, lângă mine, că e a doua oară în patru ore că am mâinile legate şi gura nivelată, asta te absolvă de toate păcatele cele cu voie sau fără de voie din ultimul deceniu.

Din nefericire pentru cei care înţeleg mai greu, filmul începe să se complice. Patronul face un semn către Găligan (măcar scap de răsuflarea lui otrăvită din ceafa mea), acesta trage draperia de lângă dulapul de metal şi lasă la vedere o uşă. Cu clanţă, cum se obişnuieşte, şi cu broască. Patronul scoate o cheie din buzunar, descuie şi trece dincolo. Îl urmează Boyul, Mongoloidul, Chelneraşul şi prietena mea, camerista cu pistol. Au deocamdată pistoalele în buzunare. Chelneraşul are în mână geanta-diplomat pe care a săltat-o de lângă borsalină. Yacht-man-ul pare a suferi din cauza asta. Rămânem numai cu Găliganul, uşa prin care au

dispărut cei cinci se închide. Cred că ştiu ce se întâmplă acolo: cu banii lui Borsalino, Patronul cumpără marfa de la Albinos. Planul fiind să se topească apoi prin mările sudului şi să-şi lingă-sugă degetele în linişte. Cicatrice cu ai lui nu par a avea mijloace suficiente să-l caute, Borsalino o să sufere o vreme, dar dacă nu e foarte orgolios, se va resemna, cu siguranţă nu era singura valiză cu bani pe care o poate pune la bătaie. Iar eu o să-mi termin vacanţa şi o să revin la urmăriri de soacre fugare, poze dezbrăcate pentru dosare de divorţ şi alte delicatese specifice detectivilor de metropolă modernă. Singurele două regrete sunt că nu ştiu cine m-a pălit în ceafă, Boyul sau Chelneraşul – poate un al treilea ? în orice caz nu a fost Găliganul, n-aş mai fi revenit printre oamenii inteligenţi atât de repede – şi că n-o să fiu destul de prezentabil până la ora zece, la începerea programului din barul de noapte.

Interesant este că dintre toţi camarazii mei, Cicatrice şi amicul lui sunt cei mai liniştiţi, parcă le-ar plăcea cu gura peticită. Cel mai agitat este Găliganul, fie încă îl mai dor anumite glande, fie are mâncărici la palme în timp ce-mi priveşte ceafa. Probabil şi una şi alta. Partea neplăcută e că una are legătură cu alta şi amândouă cu ceafa mea. Încerc să-mi îndrept faţa spre el, dacă l-aş lămuri cumva să-mi ia plasturele, cred că aş putea să-l vrăjitoresc să-mi dea şi drumul. I-aş promite, de pildă, că-l învăţ o lovitură şi mai şi, cvadruplă, pe lângă cele trei ţinte pe care i le-am bătătorit lui, lasă urme şi la glezna stângă. Cred că ar fi atât de curios cum se poate ajunge cu pumnul până acolo, încât chiar m-ar ruga să-i arăt. Cu mâinile dezlegate, desigur. Se redeschi-

de însă uşa prin care a ieşit Patronul cu suita şi, în timp ce intră Boyul, zăresc pe lângă el, în camera de dincolo, un sacou cunoscut, în carouri, şi un păr de culoarea steagurilor lui Fidel Castro Ruz, fluturând în jurul unui zâmbet care mă interesează mai mult decât tov. Ruz. Uite-aşa îmi place mie viaţa, cu toate lucrurile frumoase laolaltă, valiza cu bani, valiza cu marfa de vânzare-cumpărare şi Flacăra Olimpică zâmbind în apropiere. Nu degeaba susţin bavarezii că "toate cele bune sunt trei" (berea, berea şi berea, desigur). Numai că nimic din cele enumerate nu înfrumuseţau viaţa mea, valiza cu bani era la Sacou-în-carouri, valiza cu marfa era în mâna Boyului, Flacăra Olimpică nu prea zâmbea în direcţia din care se străduia subsemnatul să o hipnotizeze. Ea de ce era acolo, voiau să-i aburească retina Albinosului, ca să scadă preţul ? Îl reprezenta pe Borsalino la negocieri ? Era o licitaţie, voia şi ea să concureze ? Hei, aşteptaţi un moment, mă înscriu şi eu ! Ce păcat că aveam generatorul de vorbe blocat, am rămas pe dinafară. Iar Boyul a mai închis şi uşa în urma lui. Asta e, nu poţi să le ai pe toate. Dar nici să nu ai nimic, ca mine, nu e drept. Am cam început să sufăr. Noroc cu Boyul, pus pe şotii. Voia neapărat să ne distreze. Mai întâi i-a tras un toc de pistol în ceafă Găliganului. L-a chemat la el, i-a dat valiza cea strălucitoare, ca să-i ocupe mâinile probabil, şi l-a plesnit cu o poftă care m-a uns pe suflet mai ceva decât uleiul Shell. Găliganul a căzut ca un bivol trăznit, Boyul i-a extras pistolul dintre falange, apoi, ca să rămân eu cu gura căscată chiar dacă nici un milimetru nu puteam să-mi depărtez buzele, l-a dezlegat pe Cicatrice. Cu ce poftă şi-a smuls Cicatrice plasturele, nu pot să

vă spun fără să-l invidiez. Pistolul Găliganului a ajuns la Cicatrice. I-a verificat piedica, uite că învăţa repede, am citit eu într-o carte, pe vremea când mai aveam asemenea îndeletniciri, că din experienţă se învaţă cel mai repede şi mai trainic. Ar fi trebuit să-mi fie recunoscător, dar el nici nu s-a uitat în direcţia potrivită, degeaba am aşteptat să mă dezlege şi pe mine. L-a dezlegat tot pe-al lui, Boyul i-a dat şi acestuia un pistol. Cicatrice şi amicul s-au aşezat de o parte şi de cealaltă a uşii spre camera unde ardea Flacăra Olimpică, Boyul a rămas liniştit în faţa mesei, parcă examinându-ne. Primul a intrat, spre nenorocul lui, Patronul. Cred că era prima lovitură în cap pe care o primea în ultimul deceniu, a făcut o figură extrem de surprinsă şi s-a lăsat pe podea mototolindu-şi frumuseţe de costum. Boyul i-a fixat pistolul din dotare în tâmplă, pentru a-i linişti pe cei care-l urmau, iar Cicatrice cu al lui i-a luat în primire pe Chelneraş şi pe cucoana care se jucase de-a camerista cu mine. Patronul şi Găliganul au rămas jos, ceilalţi doi au fost aşezaţi pe scaunele pe care stătuseră Cicatrice şi coechipierul. Sfori, leucoplast, tacâm complet. Chelneraşul şi-a uitat brusc optimismul vârstei şi rânjetul de învingător, cârna ilustra cu partea vizibilă a portretului diverse stări, pe rând: uimire, nerăbdare, teamă, durere, uneori chiar satisfacţie parcă. Păcat că nu se născuse pe vremea filmului mut, putea să-şi aleagă altă meserie. Boyul deschide uşa spre camera cu clienţi de legat, lipsea la numărătoare recepţionerul cu pometii la tâmplă, dar acesta tocmai ieşea prin uşa care dădea spre restaurant, împreună cu suita Albinosului. Face ochii mari Boyul, el îl lucra pe Patron în favoarea lui Ci-

catrice, colegul îl lucra pe Patron în favoarea Albinosului. Patronul îl lucrase pe Borsalino, deci îşi merita soarta. Şi se mai spune că (iar virgulă !) corb la corb nu-şi scoate ochii. Poate între corbi atestaţi, dar nu între răpitoare de mare. Partea deprimantă era că o dată cu Sacou-în-cărouri, cu Albinosul şi recepţionerul părăsea scena şi Flacăra Olimpică, dusă de subsuoară de Sacou-alb şi, se putea deduce din modul în care *nu* mai zâmbea, avea o armă îndreptată spre siluetă. Protestez ! Iar se încalcă drepturile omului, i se obturează accesul la cultură şi civilizaţie ! S-a zis că e ultima seară când cântă aici, s-o lase să cânte şi s-o ia ostatică după aceea, vreau s-o aud cântând ! Nici nu-şi dau seama ce riscă oamenii aceştia enervându-mă în asemenea hal. Roşcata a plecat pe uşa dinspre restaurant, valiza cu bani tot pe acolo, sigur o să plece şi valiza-casetă, cu fericiţii care-şi freacă mâinile ca să şi le dezmorţească şi, desigur, de bucurie că l-au păcălit pe Patron. Recuperaseră marfa, bine lucrat. Boyul desface valiza şi scoate din ea o cutie de mahon pe care o arată victorios către ceilalţi. Privirea yacht-man-ului e plină de jind. Cicatrice râde, îi merge prea bine ca să nu fie generos, îmi dezlipeşte leucoplastul.

– Mai mult nu pot face pentru tine.

Şi poc ! îmi arde una în gură.

– Nu era frumos să te ating cu ciripitoarea cârpită. Ca să nu mai faci pe grozavul.

– O să ne mai întâlnim, îi aduc eu vesel la cunoştinţă.

Îmi vine să scuip ceva sărat, dar nu se face, sunt şi doamne de faţă. Cicatrice stă o clipă pe gânduri, întrebându-se dacă n-ar fi potrivit să-şi mai aşeze o dată nodurile pum-

nului peste buzele mele, dar Boyul îi face semn că pot ieşi, coridorul e liber.

Rămânem noi, clubul nevolnicilor, şase pe scaune şi doi pe podea. Dacă n-ar fi fost pumnul în gură, aş fi putut spune că stau cel mai bine. Nici fraierit n-am fost şi pot şi cuvânta, ceea ce nu e puţin lucru. Păcat că nu am cu cine, cinci din cei din jur pot cel mult să asculte.

– Are cineva o ţigară ? îi dau eu gata cu ultimul lucru care le stătea lor în minte şi dorinţe.

Chelneraşul trăgea de sfori cât putea, la fel şi cei doi marinari. Stăteau cuminţi doar Borsalino şi cucoana. Ei nu i-am fost nici acum prezentat, mi-e jenă să o abordez, mă ridic cu scaun cu tot şi mă apropii de Borsalino.

– Nu trageţi de sfori, că se strâng nodurile şi mai tare. Vă desfac eu cu dinţii.

Chelneraşul nu pare convins că îmi cunosc meseria, continuă să se opintească, probabil îi e dor de un pahar de apă cu somnifer, marinarii se uită însă unul la altul şi parcă se luminează. Mai lucraseră cu frânghii pe iaht, se vede că am crescut în aprecierea lor. Curios că Borsalino n-a încercat să-şi desfacă mâinile, cunoaşte chestia cu frânghiile, sau era prea leneş ca să facă singur o treabă pe care poate s-o facă cineva plătit, eventual eu cu dinţii ? În timp ce-i eliberez mâinile, încerc să mă asigur că înţelege pe ce picior dansăm.

– Numai eu vă pot ajuta, ţineţi minte asta.

Nu ştiu dacă l-am convins, dar, după ce-şi ia plasturele de la gură, mă dezleagă şi el pe mine.

– Vom vedea, glăsuieşte, şi-mi face semn să-i dezlipesc de scaune şi pe marinari. Era clar, din lene nu trăsese de

sfori, nu pune nici acum mâna, mă lasă numai pe mine să desfac nodurile.

– Are cineva un cuţit ? Aici nu merge nici cu dinţii, nici cu unghiile.

Chelneraşul se agită pe scaun. Îi jupoi plasturele de sub nări şi el se mărturiseşte:

– Caută în buzunar la mine.

Îi iau briceagul, e periculos, se poate tăia la degete. Mai ales că nu e pentru cules trandafiri, ci din acelea care-şi aruncă lama automat dacă apeşi unde trebuie. N-am nevoie de cuţit, sforile se desfac şi fără a fi tăiate, înţelege şi Chelneraşul că-mi trebuia o armă oricât de firavă, pentru a avea un vot în plus atunci când se va pune problema cine e şef aici. Ce facem cu Găliganul şi cu Patronul ? Primul dă semne de supravieţuire. Îl cercetez prin buzunare, să nu posede şi el vreun metal, dar e curat, l-a uşurat Boyul mai devreme. Un marinar îl saltă pe Patron pe un scaun, dar nu are cu cine conversa, Patronul pune capul pe cristalul de pe masă şi rămâne liniştit.

– Adu nişte apă, ceva, porunceşte yacht-man-ul.

Mă înduioşează grija pentru aproapele lui, parcă nu Patronul l-ar fi aşezat cu mâinile la spate ca pe şcolarii obraznici şi nu tot el i-ar fi volatilizat valiza cu bani. Nebănuite sunt faptele muritorilor. Iar îmi lipsesc o grămadă de piese din sistemul cu o sută de necunoscute şi habar n-am câte ecuaţii pe care îl port printre sinapse. Nu-i nimic, omul cât trăieşte învaţă, spun înţelepţii care nu mai au nimic de învăţat. Se deschid în acelaşi timp amândouă uşile. Pe cea dinspre camera care dă în restaurant revine marinarul care

plecase după apă de înviorat patroni de hotel. Sper că nu a adus apă minerală. Pe uşa dinspre coridor, intră încetişor un al treilea marinar. Zic că era marinar pentru că s-a apropiat de Borsalino, aşteptând ordine, nu poseda însă costum alb, epoleţi şi fireturi ca la Ziua Marinei. Ba chiar avea urme verzi în genunchi, stătuse în iarbă, printre boscheţi, trăsese cel puţin un glonţ spre ferestrele hotelului.

– I-am văzut plecând, se hlizeşte el, de parcă ne-ar anunţa că i-a născut nevasta un băiat care-i seamănă leit.

Mă îndrept spre el pe la spate şi-i trag brusc haina de guler până prin dreptul coatelor. Îi extrag în acelaşi timp pistolul de la subsuoară, mă stresează să aibă alţii prea mult şi eu nimic. Mai ales că a mai ţintit odată spre mine, cine îmi garantează că nu dă în bâlbâit şi se repetă. Marinarii fac valuri în jur, dar Borsalino îi linişteşte cu un gest al mâinii. Şi Chelneraşul îşi cam schimbă culoarea văzând ce bine-mi merge în ultimul timp, dar îi stă bine şi îmbujorat. Cu apă pe ceafă, Patronul nu mai arată ca scos din cutie, dar măcar reînvaţă să clipească. Iar ceea ce vede în jur îl trezeşte de-a binelea. Nu prea înţelege de ce am eu pistol, nu aprobă deloc nici lovitura pe care a încasat-o, probabil nu era în program, se freacă la ceafă strâmbându-se, dar tot mi se pare că arată un optimism exagerat.

– Toată lumea stă jos ! mă burzuluiesc eu cât pot de fioros. Care e şpilul ?

Se aşază fiecare pe unde poate. Culmea e că se ridică de pe podea şi Găliganul şi, văzând şedinţa deschisă şi pe mine în prezidiu, caută şi el un scaun liber. A devenit o modă frecatul la ceafă, şi Patronul şi Găliganul practică ge-

nul ăsta de gimnastică aerobică. Borsalino clipeşte semnificativ spre Patron, ceva de genul "fii liniştit, e om de înţeles, l-am cumpărat eu deja", iar gazda prinde grai.

– Ştiu că eşti detectiv. Cine te-a trimis ?

– De unde ştii ?

Altă întrebare mai deşteaptă nu mi-a trecut pe ecran. Ca şi când avea vreo importanţă. A răspuns Borsalino. Ca să-mi arate stimă şi consideraţie probabil, dar Patronului nu i-a prea priit.

– Are un fişier cu detectivi particulari, s-a nimerit să figurezi printre ei.

– Cine te-a trimis ? insistă Patronul.

– De-asta m-aţi lovit şi m-aţi împachetat în sfori ?! Pentru o bănuială ?! O, Doamne ! Cine m-a lovit ?

Cu oameni ca ei nu ajută să negi, e mai convingător să-i copleşeşti tu cu semne de întrebare, desenate cât mai aproape unul de altul. Îmi însoţesc vorbele de dezlegarea Chelneraşului.

– Nu te ridici ! îi aduc la cunoştinţă, apoi, în sfârşit, o descăpăcesc la difuzor şi pe falsa cameristă. O apuc însă de spătarul scaunului şi o las pe spate.

– Cine m-a lovit ? Să nu spui că nu ştii, că erai cu ochii pe el. Număr până la trei, apoi te las să cazi. Habar nu ai cum se izbeşte ceafa de podea de la înălţimea asta. Unu !

Chelneraşul e liniştit, deci nu lui îi sunt dator.

– Doi !

Cucoana ciripeşte:

– Recepţionerul.

– Cel care a plecat cu Albinosul ?

– Da.

Confirmă şi Patronul.

– Din ordinul cui ?

Ştiu răspunsul, dar e bine să-l am pe Patron debitor. Cârna face un gest cu butonul spre el, el îndreaptă privirea spre cristalul de pe masă, prefăcându-se că-l doare ceafa. Las puţin să se lungească momentul de pauză, o dezleg şi pe haiduciţă, îi dau înapoi cuţitul Chelneraşului. Mă fac că uit de pistol şi nici marinarul nu întinde mâna. Oricum, atmosfera se mai relaxează.

– Nu mi-aţi răspuns încă la întrebare. Care e şpilul ?

Patronul se scotoceşte în buzunarul vestei şi scoate două chei de maşină. Le flutură spre noi de parcă ar fi cheile de la baia Cleopatrei.

– Marfa e în portbagajul Mercedesului. Ceilalţi au o cutie goală. Ştiam că vor să mă păcălească, i-am lăsat să mă păcălească.

Creşte cu cel puţin doi centimetri în propria-i consideraţie, se simte ca pe podium. Nu îl aplaud încă, eu sunt din ăia care nu cred decât ceea ce aud cu ochii lor. Ne dă unele detalii, sperând să crească şi în aprecierea auditoriului.

De-asta îl legase pe Borsalino şi pe marinari, ca să-i adoarmă pe Boy şi pe Cicatrice, să le dea spor la treabă, să nu fie ei nevoiţi să facă gesturi nepotrivite faţă de yachtman. Cinstit până aici şi bine aranjat. Albinosul a luat banii, navigatorul va lua marfa, iar el ia comisionul. Cap care funcţionează cu folos. Din punctul lui de vedere, eu eram un băţ care ameninţa să-i intre printre spiţe şi să-i încurce mişcările.

Numai că din punctul meu de vedere, eu o încasasem fără vină, venisem să-mi prăjesc epiderma pe nisip, nu să-mi masez cucuie. Şi mai dispăruse şi Flacăra Olimpică. Patronul nu părea prea afectat de asta, el avea tot afacerile în cap.

– Haideţi la maşină, să încheiem treaba.

– Şi cântăreaţa ? Ea din ce piesă face parte ? Era nevoie s-o ţineţi la vedere ? Dacă nu-i dau drumul fără răscumpărare, să zicem, cine plăteşte ?

Mă uitam spre Borsalino, o avusese doar oaspete pe iaht, nu cumva de mâine era în plan chiar să se mute pentru tot sezonul pe bastimentul lui ? Dacă recepţionerul care o luase cu el ştia asta, preţul putea să salte frumuşel la bursa roşcatelor. Mai ales că Mongoloidul figura acum printre angajaţii întreprinderii Albinosului, cu siguranţă un tip priceput la economia de piaţă liberă. Borsalino privea în zare, tot la marfă îi era şi lui gândul.

N-am încăput toţi în lift, l-am împins afară pe haidamac, au rămas cu el şi doi marinari. Ne-au prins din urmă în hol, la timp ca să-l vadă pe Patron făcându-se verde ca o algă proaspătă.

– Ce cauţi aici ?!

Vorbea cu Pidosnicul, care admira priveliştea rezemat de uşa barului. Mai muncea cineva în hotelul ăsta ? Nimeni nu era la locul lui, începând cu Patronul şi terminând cu barmanii şi chelnerii. Ce mi-a trecut mie prin cap auzind întrebarea Patronului cred că i-a trecut şi lui Borsalino, că a luat-o cu douăzeci şi două de noduri la fugă spre ieşire şi de acolo spre parcare. La intrarea în parcare mai rezema un

stâlp al barierei un tip pe care Patronul l-a zgâlţâit de revere chestionându-l cu acelaşi enorm interes "ce cauţi aici ?!" Devenise o întrebare-tip, eram curios dacă nu i-o punea şi vreunui trecător care avea norocul să-şi poarte reverele tocmai atunci pe acolo. Venise după noi şi Pidosnicul, s-a simţit dator să ne lămurească. Pe cei care mai aveau nevoie de aşa ceva.

– Cântăreaţa ne-a zis că nu mai e nevoie să păzim maşina, că o mută ea, era şi recepţionerul, au zis că se ocupă ei...

– Dar eu am spus că nimeni, *absolut nimeni* nu are voie să se apropie de Mercedes dacă nu sunt eu de faţă, am spus aşa sau nu ?! Idioţilor. Ce bine ar fi făcut Albinosul să-l lase pe ăla cu puşca să păzească maşina de sus !...

Ştiam, mi-am zis eu pe dinăuntru. Barmanul ridica din umeri pe dinafară.

– Da, dar cântăreaţa...

Era clar, nu eram singurul care intra în încurcături din cauza culorii roşii purtată pe umeri albi. Îl înţelegeam pe Pidosnic, nu era chiar atât de vinovat pe cât îl credea şeful lui de până în acel minut – era clar că în minutul următor fie îl va călca în picioare, fie va pune un bucătar să-l treacă prin maşina de tocat carne, după care îl va şi concedia, aşa de verde era Patronul. Borsalino în schimb era negru, cel puţin în partea de piele aflată la vedere.

– Dacă în două zile nu am fie banii, fie marfa, te arunc în aer cu coşmelie cu tot. M-am exprimat destul de limpede ?

Vorbea către Patron, iar recepţia era corespunzătoare.

– Amirale, dar eu... ai văzut doar... de unde să bănuiesc că şi cântăreaţa ?...

Arunca pisica în curtea altora. Am intervenit de partea celor slabi şi fără vină.

– Avea un pistol în coaste, nu uitaţi asta. Recepţionerul trebuie pus într-un sac şi aruncat în mare, nu roşcata.

– Ai luat măcar numărul maşinii ? s-a înţelepţit deodată şi Găliganul, semn că loviturile în creştet îi priau la inteligenţă.

Patronul s-a uitat la el cu milă, scârbă, ură şi durere şi parcă umerii vlăjganului s-au mai apropiat puţin unul de altul, nu mai arăta chiar ca o sobă spinarea lui.

– Două zile pot fi prea puţine, sau prea multe, nu ştiu în acest moment, dar cred că mă pot angaja să vă dau o veste în vremea asta. Cine plăteşte ?

– Dumnealui, i se păru firesc yacht-man-ului să lămurească lucrurile.

– O bătrână pe zi, plus decontarea tuturor cheltuielilor. Indiferent care vor fi ele. Acesta mi-e preţul, dacă vă interesează, mi-am evaluat eu priceperea.

Patronul părea căzut pe gânduri. Presupun că socotea ce era mai ieftin, să angajeze nişte paznici ca să se apere de piraţii Amiralului, sau să mă plătească pe mine. (Amiral ?! asta ce mai era ? Probabil aşa se numesc toţi cei care-şi permit să doarmă legănaţi de valuri pe cochilii vopsite în alb.)

– În plus, îmi trebuie un ajutor. Cineva care cunoaşte împrejurimile, ştie să şofeze, să ţină pistolul în mână şi să tacă din gură cel puţin cincizeci şi nouă de minute pe oră.

Pidosnicul dădea semne că vrea să se bage în faţă, Patronul se uita spre cer, Amiralul spre unul dintre marinarii

lui, Găliganul se făcea mic, să nu cadă cumva alegerea pe el, era de bănuit că e rost de buşeală prin drumurile noastre şi îşi cam făcuse plinul pentru sezonul în curs.

– N-am ce face cu un bărbat. Îmi trebuie o femeie însoţitor. Pentru acoperire, simulând că mi-e cel puţin nevastă. Altfel iar o să se vadă de la o milă terestră că sunt detectiv şi nu fac nici o treabă. Orice femeie.

Cârna avea de zis ceva lung şi întortocheat despre originea mea şi a neamului meu, cu accent pe înaintaşi, dar l-am privit semnificativ pe Patron, acesta a privit lung spre ea şi problema a fost tranşată. Îmi mai făcusem un duşman, dar asculta de şef, un lucru bun. Am preluat definitiv iniţiativa.

– Bine. Cu ce maşină plecăm ? Cel puţin în principiu, mă angajez să o aduc înapoi cât mai nevătămată. Ca şi pe însoţitoare, de altfel.

Strămoşii mei şi-au mai pus o dată palmele la urechi (se spune că cei de *dincolo* ne aud şi gândurile, nu ?), iar eu, dacă aş fi fost cu mâinile legate, ar fi trebuit să am măcar picioarele libere, ca să mă pot pune la adăpost înainte ca tipa să fugă la bucătărie după un satâr. I-am ignorat privirea drăgăstoasă şi l-am presat de Patron să-mi arate caleaşca. A ales-o pe cea mai veche, desigur, dar din tablă adevărată, cum se făcea pe vremea când ecologiştii nu aflaseră că siderurgia poluează.

– De ce pleci atât de repede ? m-a întrebat Lupul de Mare.

– O, am multe motive. Cel mai important fiind că nu am răbdare.

– Mă rog, nu vrei să spui, e treaba ta. Uite un cec în alb,

îl completezi dacă ai nevoie. Nu e valabil decât pentru sume de trei cifre. Te mai aşteaptă unul, dar cu patru cifre, pe iaht, timp de o săptămână. Condiţia e să vii înapoi împreună cu cântăreaţa. Desigur, cât mai nevătămată, cum ai zis mai devreme. De acord ?

Ştia Navigatorul să încheie afaceri, în orice caz, era pe gustul meu.

– Iar dacă se întâmplă să nu mai dai semne de viaţă, trimite cecul înapoi. Sunt ocupat cu aruncarea în aer a barăcii dumnealui – gest spre Patron – nu vreau să mai am şi alte preocupări în vremea asta.

Suna a ameninţare, dacă învăţasem eu cum trebuie limba patriei mele scumpe. Eu m-am înclinat, el a zâmbit, eu mi-am oferit galant braţul însoţitoarei (ea a pufnit şi a luat-o trei paşi înainte), el a plecat cu piraţii lui spre debarcader, noi cei fără locuinţe marine, am pornit spre hotel. Măcar aparatul de ras trebuia să-l iau cu mine, chiar dacă lama nu mai era bună decât pentru tăiat sfori. Mi-am mai însuşit, trebuie să mărturisesc, şi o parte din somniferul Chelneraşului, un plicuşor cu praf cafeniu, era prea puternic pentru a i-l lăsa, cine ştie dacă nu-i venea să prizeze şi concentrat de aşa ceva, otravă curată, şi am mai luat cât îmi mai rămăsese din pachetul de Gauloises blondes. Am plătit, fumez, un principiu care mi se pare sănătos, chiar şi cu un cec de trei cifre în buzunar.

Peste câteva minute eram în faţa hotelului. Însoţitoarea mea mă aştepta deja, nu-şi luase nimic în afara poşetei.

A dat să urce la volan, dar i-am făcut semn să se aşeze pe scaunul de alături.

– Parcă voiai pe cineva care ştie să conducă maşina.

– Şi să tacă.

S-a uitat la mine ca la o râmă care merită din plin o talpă de bocanc în ceafă, dar nu şi-a exprimat gândul şi în litere.

– În plus, nu am încredere în şoferiţe. Mai ales în cele nervoase. Mai ales pe înserat.

N-a glăsuit nici acum, dar ajunsese la vreo patru atmosfere, de două ori mai mult decât presiunea din roţile rablei pe care mi-o dăduse Patronul.

– Dacă vrei, poţi să-ţi laşi capul pe umărul meu. Pot pilota şi cu o singură mână...

– Ascultă ! Să nu crezi că...

– Stop. Cortina. Pauză. Economiseşte-ţi adrenalina c-o să-ţi mai trebuiască. Ştiu ce vrei să-mi spui. Ţi se citeşte de jur împrejurul chestiei aceleia pe care maică-ta, binevoitoare şi interesată, l-a numit nas. De ce nu ţi-a dat şi restul ?

– Eşti un... Eşti o...

– Hai să convenim că sunt *un*. Am argumente irefutabile, cum spun cei cu instruire înaltă. Deci, ce sunt ?

– Du-te dracului !

– Nu eşti prima care îmi dă asemenea sfaturi. Unii s-au oferit să-mi plătească şi drumul până acolo. Dar am rămas, e mai interesant de partea asta a gardului. Poţi, de pildă, întâlni fiinţe ca tine, nu cred că dracul are aşa ceva în echipaj. Dar ţin să-ţi atrag atenţia că nu aşa se simulează că-mi eşti nevastă...

Nici măcar nu mai făcea mărunt din buze, strângea doar mandibulele şi probabil se întreba dacă mai sunt în stare să

conduc şi după ce îmi aşază un plumbişor între ochi, cât mai adânc posibil. Ieşisem deja la drumul mare, apăsasem bine pedala, nu putea risca, dar înainte de prima oprire trebuia să-mi încalţ armura anti-glonţ. Norocul meu era că chiar aveam nevoie de o mică haltă, aşa că am intrat pe o alee care ieşea de pe şosea şi am oprit. N-a scos pistolul, dar un pumn în dreptul măselei de minte tot a apucat să-mi furnizeze în timp ce eu trăgeam frâna de mână. Am lăsat frâna şi mi-am acoperit capul cu braţele. S-a oprit, eu mă aşteptasem să profite şi să mă zgârie, ea se aşteptase să-i întorc pumnul înapoi, a dus mâna spre geantă, ştiam că acolo are pistolul.

– Între parteneri nu se face, am prevenit-o.

– Parteneri ?! Al dracului de cretin înfumurat şi... şi...

– Hai, spune, ştiu că *fermecător* vrei să adaugi, de ce nu îndrăzneşti ?

A vrut să deschidă portiera şi să coboare, i-am pus o mână după ceafă şi aproape am silit-o să se ascundă sub bordul maşinii. Mâinile îi tremurau căutând pistolul în poşetă, am lăsat-o să-l scoată.

– I-ai văzut ? am întrebat-o.

A întrerupt o clipă agitaţia, dar tot şi-a îndreptat pocnitoarea înspre coastele mele. M-a văzut însă şi pe mine cu capul lăsat în jos şi a devenit curioasă.

– Pe cine să văd ?

– Boyul, Cicatrice şi ai lui.

– Vorbeşti serios ?

– Eu tot timpul sunt serios.

– O, Doamne. Nu ştiu cum o să se termine. Tot te împuşc până la urmă...

– În loc să-mi fii recunoscătoare...

– Pentru ce, Dumnezeule mare ?!

– Pentru că nu eşti acum la hotel. Crezi că pentru nasul tău unicat te-am extras de acolo ? Sau pentru că ştii să taci atât de plăcut şi să şofezi atât de degajat ? Ia spune, îţi imaginezi cam cum va decurge întrevederea dintre Cicatrice şi Patron ? Şi cine o s-o încaseze pe drumul de la poartă până la biroul Patronului ? Care dintre negrişorii de la hotel, vreau să spun. Te-ar fi interesat să fii acum pe traseul mai sus amintit ? Nimic mai simplu, ne putem întoarce, dacă ne grăbim, îi găsim acolo, în plină activitate.

– Chiar i-ai văzut ducându-se într-acolo ?

– Să presupunem că de-asta te-am rugat aşa de frumos să te ascunzi sub bord...

– Cretin şi înfumurat tot rămâi.

– Scoate jumătate din epitete, altfel sună a tachinare. Se vede şi din sputnikul "Zori noi" că nu numai că nu sunt cretin, ci...

– Şi bădăran. Puteai să-mi spui să las capul jos, nu era nevoie să-mi faci vânătăi pe gât.

– Până descifrai tu mesajul, treceau băieţii şi-ţi zăreau profilul. În loc să te bucuri în continuare de fermecătoarea-mi companie, te-ai fi jucat probabil de-a ostatica la ora asta. Sper că nu-ţi închipui nici ca super-vagă posibilitate că te-aş fi apărat, după modul nerecunoscător în care te porţi cu salvatorul tău. Bosumflată, violentă, strângi din dinţi şi înjuri, carenţe serioase în educaţie. Şi eşti şi ciufulită. Vezi că e o oglindă acolo, aranjează-te puţin, eşti cu un domn, ce naiba.

– O, Doamne !...

– Şi te repeţi îngrozitor. Lipsă de lectură la vremea potrivită. Poate cât timp ai norocul să vieţuieşti în preajma mea îţi îmbogăţeşti şi tu puţin vocabularul. Promiţi să te străduieşti măcar ? Cu ce note ai terminat şcoala ? Ai fost la şcoală, ori de mică umbli cu pistolul prin hoteluri în căutare de buclucuri ? Ştii să citeşti ?

– Domnule, tu chiar ai nevoie de un glonţ în plămâni ? Mă-scoţi din minţi, o să trag fără să mă mai gândesc.

– A mai încercat odată una cârnă şi ciufulită, dar i-a scăpat jucăria din mână.

– Însă pe jos a ajuns altcineva...

– Aha, îţi aminteşti deci şi se pare că-ţi face şi plăcere. E mai bine aşa, nu-mi stă în caracter să-ţi haşurez posteriorul fără să ştii pentru ce o încasezi.

– Ce să-mi faci ?!

– Ăsta e al doilea motiv pentru care te-am luat cu mine. Până acum n-am rămas niciodată dator cuiva. Trebuie să fii de faţă când îi construiesc un cucui în ceafă Mongoloidului, apoi te pun pe genunchi şi-ţi trag două palme la chestia aceea rotundă cu care atingi bancheta. Recunoaşte că e destul de uman ceea ce te aşteaptă şi că mă refer cu mare delicateţe la porţiunea din înfăţişarea ta care mă interesează atât de mult.

– Ca să nu mă mai repet, am să-ţi aduc la cunoştinţă că eşti un porc. Mă întreb dacă vei înceta vreodată să fii porc, sau trebuie să te suport în felul ăsta până scap de tine.

– Ascultă. Ai îndreptat pistolul spre mine ? Nu adineaori, asta de-acum nu contează, o trec cu vederea pentru

că suntem în intimitate. La hotel. Da sau nu ? Aud ?

– Da. Ei şi ? Eşti aşa de ofticos ? N-am tras.

– Asta mai lipsea, să încerci să tragi. Nu mai participai la acţiunea "tripla recuperare", ci la ceremonia "simpla reanimare". Ţi-am spus că nu prea rămân dator.

– Tripla ce ?!

– Recuperare. Banii, Obiectul şi cântăreaţa. În total, trei. Triplu de la trei vine, scrie în dicţionar.

– Nu ai prea multe dorinţe deodată ? Dacă iei banii, trebuie să laşi marfa, dacă iei marfa, cinstit e să laşi banii.

– Cinstit se procedează cu comercianţi cinstiţi. Nu cred că partenerii noştri de întrecere pot fi învinuiţi de aşa ceva. Aha, uite că se întoarce echipa celor păcăliţi de cei pe care voiau să-i păcălească. De data asta te poţi uita, e prea întuneric ca să te mai vadă iar ei sunt excitaţi de luptă şi dezamăgiţi că n-au găsit marfa acolo. Ei, ce zici, am vorbit serios ? Îmi datorezi scuze. Promit să le accept. Ţi-am spus că seriozitatea e starea mea obişnuită. Câţi sunt în maşină ? Eşti mai tânără, vezi mai bine.

– Numai doi. Dacă n-o fi şi unul întins pe bancheta din spate, cel de lângă şofer se uită într-acolo.

– Corect. Am vrut să te verific, eşti utilizabilă. Cred că Boyul are o mică bucăţică de plumb în el. Linişteşte-te, e viu, altfel nu-l mai luau cu ei. Care o fi omologul lui la hotel ? Pariem că Găliganul ?

– De ce el ?

– Ţintă mare, minte mică, e cel mai potrivit să iasă în faţă când nu trebuie. Şi are şi curaj, o combinaţie cât se poate de păguboasă.

Am pornit iar motorul.

– Ce faci, unde pleci ?

– Unde plecăm, vrei să spui.

– Mă rog, unde plecăm ?

– Pe traiectoria băieţilor, cât doresc ei de departe. Nu eşti curioasă unde merg ? Eu da. Dacă ştii dinainte, spune, nu mai poluăm degeaba mediul cu locomotiva noastră. Ce zici, câte cucuie a mai achiziţionat Patronul ? Îşi îmbunătăţeşte media pe ultimul cincinal, de când e şef au tot încasat-o alţii pentru el.

– S-ar zice că te bucuri. Ştiai că e atacát şi nu l-ai apărat. Nici nu l-ai prevenit măcar.

– Nu mă bucur deloc, dar nu pot să apăr un tip care a aranjat să fiu bătut, legat, umilit.

– Cum umilit ?!

– Punând o femeie să mă ameninţe cu pistolul. Una cu nasul rămas la vârsta biberonului, dacă vrei, ţi-o prezint, tot timpul mormăie şi-şi freacă măselele, cred că vrea să ronţăie pe cineva cu nasturi cu tot. Ar trebui să mestece gumă, sau seminţe de mei, ca papagalii, măcar nu i-ar funcţiona muşchii masticatori în gol. Sau să molfăie tutun, ca piraţii, că tot umblă cu obuzierul în poşetă.

– Eşti incorigibil.

– Sună a compliment. Dacă n-aş fi la volan, ţi-aş face o plecăciune. Vezi că ţi-ai uitat pistolul la vedere şi ajungem în lumea civilizată, sperii vreun cardiac, nu mai apucă să-ţi admire trompişoara.

– Când o să scap de afacerea asta, dau un acatist. A rezistat cineva vreodată mai mult de o zi alături de tine ?

Terminând sănătos, vreau să zic.

– Cred şi eu că-ţi permiţi să arunci cu banii spre ceruri, că doar îi câştigi fără muncă.

– Asta ce mai e ?

– Trăieşti din bacşişuri, asta e. Îmi datorezi două monede.

– Şi cărpănos pe deasupra. Era de presupus. Vezi că seara rămân pe plajă o mulţime de sticle, îţi poţi scoate de o ciorbă dacă le aduni şi le vinzi. Poftim, ţine-ţi firfiricii, ca să nu-ţi mai datorez chiar nimic.

– Erau mai mari. Trişezi.

– Aha, deci şi escroc.

– A mai rămas ceva ?

– Parşiv. Te-am întrebat mai devreme de ce nu l-ai prevenit pe Patron că o să fie atacat. Ai tăcut chitic, pentru că ai tu o răfuială cu el şi speri s-o păţească. Dar banii lui îţi plac, te-ai angajat să-i aduci marfa înapoi. De ce nu i-ai spus ?

– Ştia şi el, că nu e un începător. De-asta te-a lăsat pe tine să pleci şi nu mi-a dat un bărbat. Şi poate nici nu avea prea multă încredere în tine. N-avea grijă, nu e prost deloc fostul tău şef.

– Cum *fostul* ?!

– Doar nu vrei să te întorci la el ?

– Altceva nu prea am ce să fac. Mă tem că trebuie. Unde să mă duc ?

– Te angajez eu. Am nevoie de un partener care să uimească adversarii prin înfăţişare. Nici nu ştii ce eficient e să-i năuceşti cu un fleac precum bumbul pe care îl ai tu în dotare,

e ca şi când le-ai pune o lanternă în ochi, pe întuneric. Ce faci, nu mai răspunzi ? Nu mai strângi din plombe ? Te-ai obişnuit deja ? Splendid. Următorul pas e să-ţi placă. Dacă băieţii o ţin pe şosea încă zece minute, la aşa ceva ajungem. O să mă rogi să mă refer din când în când la sferto-nasul tău. Dar te previn să nu te îndrăgosteşti, nu sunt disponibil şi am şi alte gusturi.

– Cretin, înfumurat, palavragiu, incorigibil, răzbunător, pizmaş, uşuratic, bătăuş,...

– Deştept foc, prezentabil, puternic, altruist, vesel, spiritual, de mare încredere, plin de iniţiativă, realist, mai ales în aprecierea propriilor calităţi... Am tradus corect ? De când eşti la hotel ? Răspunde-mi doar la a doua întrebare.

– De aproape o lună. M-am angajat numai pentru sezon, dar Patronul m-a luat în echipa lui... .

– A văzut că ai pistol.

– Cam aşa ceva.

– Cow-boy deci, că nu pot să spun cow-girl. Am bănuit eu că eşti un fel de lucrător sezonier. Precum culegătorii de bumbac, vin, muncesc, fură, cântă şi pleacă. Nu trebuie să te bazezi prea mult pe genul ăsta de oameni, dar dacă ştii să-i pui la treabă şi-i supraveghezi cu grijă, poţi duce recolta în hambar cu ei. Ia stai, era să uit, mi-ai dat mai devreme un pumn în obraz. Ce-ar fi să ?...

– Hei, de ce opreşti ? Dacă ridici mâna, scot iar pistolul !

– Stai, nu-ţi mai agita poşeta că-ţi scuturi pudriera. Vorbim mai târziu despre ghiontul pe care îl numeşti tu pumn. Înainte mergătorii noştri o iau la dreapta. Ştii cumva ce e acolo ? Vreun alt hotel, sau o localitate ? Hai, că Patronul

a scris în scrisoarea de recomandare că nimeni nu cunoaşte împrejurimile mai bine ca tine. Sper că nu şi-a pus reputaţia în joc doar ca să scape de un angajat chiulangiu.

– Sunt nişte hoteluri mai mici şi nişte vile. E o zonă cu proprietăţi particulare, de familie. Vrei să-i urmăreşti până acolo ?

– Desigur. Vii şi tu ?

– Tu eşti şeful, nu-mi permit să am iniţiative.

– Corect. Sper că nu glumeşti cu asemenea lucruri serioase, nu se vede pe întuneric. Hai cu mine, pe-aici sunt şobolani şi ţânţari, e periculos. Nu uita poşeta, poate îţi trebuie rujul între timp.

Cicatrice cu ai lui au mers cu maşina, noi am luat-o pe jos, nu voiam să fim benoclaţi prea devreme. Era seară-noapte, în jur de nouă – adio program de bar pentru azi – dacă mergeam pe lângă drum, printre copaci şi boscheţi, ne puteam apropia fără să fim luaţi în vizor prea devreme. După socotelile mele, trebuia să ajungem la o vilă unde sălăşluia cel care-i acoperea cheltuielile de deplasare lui Cicatrice şi celor din jurul lui. Probabil se afla acolo şi Rugbistul, plecase de la hotel cu jumătate-nas-în-vânt de lângă mine, nu strica să aflu şi care e legătura ei cu grupul, în general, cu toată afacerea. Am să vă dezvălui că aveam eu printre sinapse o ipoteză şi în direcţia asta, dar aproape nici o dovadă, numai bănuieli. Şi pentru asta o extrăsesem din hotel şi, desigur, s-o scap de intemperiile care o ameninţau, tunete, fulgere şi alte pocnituri mirosind a praf de pistol, pentru că dacă ipoteza mea se confirma (nouăzeci şi cinci la sută dintre ele mi se adeveresc, arătaţi-mi un jucător la pronosport

care nu şi-ar scoate şapca în faţa unui asemenea procentaj), atunci prinţesa era în serios pericol rămânând loco, prea fusese trădat de multe ori Patronul în ultima seară, pentru a mai suporta calm încă o dezertare.

– Ce scrie pe tabla aceea ?

– Proprietate privată. Accesul strict inter...

– De ce te-ai oprit ?

– Nu văd mai departe.

Aş fi vrut s-o studiez cum îşi muşcă buzele, dar se întorsese cu faţa spre alt punct cardinal.

– Oricum vezi mult mai bine ca mine, poate pentru că eşti cu câteva luni mai tânără, eu nu disting cum trebuie nici suportul inscripţiei.

Una la mână. Putea acum să-şi şi înghită buzele, după ce le mesteca bine. A tăcut amazoana. Era şi timpul, pentru că ne apropiam de o poartă din vergi de fier forjat. Dincolo de ea se auzea călcând rar pe o alee cu pietriş un bărbat, un paznic probabil.

– Cum o să intri ?

– Ca să te uimesc pe tine sunt în stare să tai drugii cu dinţii. Mă ajuţi ?

– Eu am întrebat serios.

– Şi ce dacă ? Dar de ce vorbeşti aşa încet. N-o să ajungem niciodată înăuntru pe şoptitelea.

Din întuneric s-a decupat, hămăind gros de mi s-a zbârlit părul pe braţe, un dulău, se ghicea negru, după formă era un dog german, cu dinţi trainici, oţel Krupp, şi cu o bună ură de rasă împotriva rasei umane. S-a repezit în grilaj, arătându-ne colţii şi mârâind, curat război psihologic, parcă

zicea "hai să vă sfâşii, hai să vă sfâşii, bipezi ştirbi ce sunteţi, ştirrrbilorrr", dar s-a liniştit oarecum după ce ne-a examinat mai bine, probabil văzându-ne pe noi dincolo de gard şi nu pe proprietate, făcea economie de mijloace, mi-a plăcut cum gândeşte.

– Hei, cine e acolo ? a glăsuit cineva cu puşcă, îi strălucea ţeava din spatele unui boschet.

– Prieteni vechi. Vrem să intrăm.

– Contele nu primeşte în seara asta.

Iu-huu ! Două la mână. Cred că a meritat să vin până aici.

– Spune-i contelui că ştim ceva despre ceva ce doreşte el foarte mult. Ai telefon ? Spune-i că ne şi grăbim.

Ne-a deschis poarta aproape imediat. Câinele, bine educat, auzind că avem aprobare să afluim spre interior, a venit mai întâi să-şi fluture coada pe lângă coechipiera mea, apoi s-a şters în treacăt şi de pantalonii mei. Dacă s-ar fi ridicat în două labe, mi-ar fi pus botul în creştet fără să se sforţeze prea mult. Paznicul l-a chemat la el, apoi a îndreptat puşcociul spre noi.

– Dacă aveţi arme, e bine să mi le daţi acum. Uşor, cu două degete, şi fără mişcări inutile. Aşa. Poşeta, doamnă.

– Pariu pe-o bere caldă că lucrezi aici de curând ?

– Ai câştigat. Abia de azi. Dar de unde ştii ?

– Am vorbit cu câinele. Inteligent animal.

Cred că ar fi vrut să mă înjure, dar nu ştia încă în ce relaţii suntem cu contele. Bine făcea, probabil că voi pune o vorbă bună pentru el, să fie păstrat în slujbă şi după perioada de încercare.

La intrarea în vilă – o căsoaie cu etaj şi ramificaţii, ca

un han spaniol cu multe aripi, aripioare şi curţi interioare – ne-a preluat Cicatrice. A făcut ochii mari, am interpretat-o ca pe un semn de bucurie că ne vede. Că ne vede fără pistoale vreau să zic, pentru că paznicul i le-a dat lui şi s-a întors la post.

– Domnule, dar ştii că ai tupeu ? m-a complimentat el. Şi încă împreună cu dumneaei...

Era clar, mustea de admiraţie. Iar eu care îi eram dator un pumn peste gură, aşa cum mă salutase el la despărţire... Trebuia să amân, cel puţin până îşi punea pocnitoarea în buzunar, deocamdată o ţinea cât se poate de constant îndreptată înspre duodenul meu. Ne-a introdus într-o cameră de la parter, un fel de hol larg şi înalt cât o sală de volei, cu o masă rotundă la mijloc. Şemineu, lambriuri, o scară urcând spre etaj, tablouri, lustră cu ciucuri de cristal. Să mă simt prea necioplit pentru o asemenea incintă, să nu mă simt necioplit ? m-am întrebat în minte, dar mi-am zis să fac precum co-prizoniera, să mi se pară că într-un aşa decor mi-am pocnit degetele încă de mic cetăţean. Cicatrice ne-a făcut semn cu pistolul să ne aşezăm pe o banchetă de piele, aflată de o parte a mesei, alăturaţi, ca să ne aibă pe amândoi în bătaia armei, şi şi-a tras şi el un scaun pe partea opusă.

– Trebuie să aşteptăm câteva minute...

– Ştiu, contele e în neglijé, nu primeşte până nu-şi pune peruca... Aşteptăm. Pot să privesc tablourile ?

– Stai la locul tău, altfel te leg de scaun.

Ar fi fost a treia oară într-o zi şi nimeni de la Guinness Book nu fusese chemat să omologheze recordul, m-am re-

semnat să parcurg de departe galeria cu portrete de familie ale contelui. De la crinoline, la corsete din fante de balenă şi rochii cu umeri săltaţi. Mie îmi place pictura din preajma celui de-al doilea război mondial, am aflat un tablou şi din vremea asta şi mi-am zis în minte "trei la mână".

– Pot să fumez ?

– Unde ai ţigările ?

– În buzunarul de la piept al hainei.

– Scoate-i-le tu – îi vorbea cârnei la *per tu* mojicul – dar uită-te în vremea asta spre mine.

Chiar ţigări erau, n-a explodat nimic, nu s-a auzit nici o bubuitură.

– N-am chibrituri, i-am zis.

Mi-a împins el o cutie, făcând-o să alunece pe tăblia mesei. Între timp, am extras o ţigară din pachet, i-am rupt un centimetru din vârf şi l-am aruncat sub masă. Vecina m-a observat, probabil că nu aproba lipsa mea de bună creştere, dar nu aveam ce face deocamdată, asta era, nu prea eram obişnuit cu casele de conţi. Am tras câteva fumuri cu mare poftă, încercând chiar să fac rotocoale. Ale dracului, nu mi-au ieşit, numai la agenţie în aşteptarea clienţilor îmi reuşesc mai bine ca antepenultimului mohican (ultimii doi n-au mai avut chef de aşa ceva, săracii).

Am făcut vânt chibriturilor spre Cicatrice, i-am arătat întrebător ţigările, apoi i-am pasat şi pachetul, fără să aştept răspuns. Ca între vechi camarazi ce eram. A aprins şi el o ţigară, a tras un fum, a tras două fumuri, l-a tras şi pe-al treilea...

– Jos imediat, i-am zis partenerei, de teamă că Cicatrice,

cu ultimele puteri, apasă pe trăgaci, iar eu m-am grăbit spre el. N-a tras, a aşezat capul pe masă ca un chelneraş plin de spirit de sacrificiu.

– Ce-a păţit ? şi-a scos zulufii de sub masă proaspăt eliberata din detenţie.

– M-a subestimat, asta a păţit. Şi pe mine şi ţigările, nu e obişnuit cu ţigări franţuzeşti. Şi ştia ageamiul că-i sunt dator un pumn în dreptul incisivilor. Du-te şi încuie uşa la intrare, măcar să nu avem de a face şi cu paznicul cu puşcă. Nu mai risipesc ţigările şi pe el, costă.

M-a ascultat. Am recuperat pistoalele, când a revenit la masă, i l-am dat şi pe-al ei să şi-l pună în poşetă.

– N-avem nevoie de arme, nu uita că stăm de vorbă cu un conte.

– Spune-mi şi mie cum ai făcut ?...

– Hipnoză. În timp ce el trage din ţigară, tu zici în minte, concentrându-te cât poţi de tare: dormi, dormi, dormi ! Dar nu reuşeşte decât dacă ai fruntea liberă, trebuie să-ţi legi părul la spate sau să-ţi tai bretonul dacă vrei şi tu să...

– Iar începi cu prostiile ? Spune-mi, domnule, ce, nu poţi fii şi serios odată ?

– Sunt serios tot timpul, uite am început să mă bâlbâi, fraza asta ţi-am mai furnizat-o. Somnifer la vârf. Până ai primit tu indicaţii de la Patron, cum să faci când o să pun mâna pe Obiect, ca să i-l duci lui – să nu te prind că negi – eu am îmbunătăţit puţin calitatea acestor ţigări de altfel excelente, "ţigări pentru oameni fără prejudecăţi", aşa am văzut scris pe un panou pe care erau doi tipi îmbrăcaţi numai cu câte un prosop în jurul şoldurilor şi care fumau în

extaz iarba asta. Doi tipi, adică un bărbat şi o femeie, să nu-ţi închipui că...

– Bună seara. Ce doriţi ?

Contele era cel care mă întrerupsese. Scria pe el că e conte, ca pe jucătorii de hochei numele. Cobora măreţ de la etaj, în halat matlasat şi papuci, cu pipă fumegând nobiliar, avea părul grizonat, tras coamă peste cap, şi o mustăcioară de o jumătate de centimetru lăţime pe buza de sus, atât cât să gâdile mâna conteselor când le-o sărută iar ele să râdă cristalin, hi, hi, hi. Trebuie să recunosc că arăta a conte şi văzut prin ochelari fumurii. Braţul stâng îl avea însă prins de gât într-o eşarfă de culoarea halatului.

– Bună seara. Am venit să vă aduc fiica înapoi. (M-am întors spre ea şi i-am făcut semn să închidă gura, uimire-uimire, dar nici chiar aşa.) Şi să vă sfătuiesc, desigur, cu tot respectul de care sunt în stare, să n-o mai trimiteţi la asemenea treburi.

– Ea a insistat... chiar foarte tare. Dar cine eşti dumneata ?

– Bănuiam că ea a insistat şi sunt convins că se pricepe să insiste, o cunosc deja de parcă am fi împreună de un deceniu, dar recuperarea Obiectului a părut mai importantă decât pielea ei şi aţi acceptat. Poate aţi şi încurajat-o. Corect ?

– Domnule, nu cumva ?...

– Tată, nu-l mai asculta şi nici nu te supăra, nu merită. E un bădăran ordinar, de un ceas îşi tot bate joc de mine. Adu-mi mai bine o cravaşă.

Îşi scosese pistolul din poşetă şi-l încălzea iar cu amândouă mâinile, aţintindu-mi şira spinării.

– Nu te întoarce că trag ! Şi nu râde, clovnul dracului, că toată seara te-ai hlizit.

– Vedeţi, conte, ce maniere a deprins printre proletari ? Într-un hotel de vacanţă o trimiteţi să lucreze ?... Dacă aţi dezmoştenit-o cumva şi trebuie neapărat să-şi câştige singură cornul cu unt din fiecare dimineaţă, încredinţaţi-mi-o mie. O angajez body-guard, văd că-i place să stea în spatele meu cu metalul în mână.

Era pe terenul ei, spumega ca o oală de supă uitată pe aragaz cu capacul pus, a lăsat încet pistolul în jos, a închis o pleoapă, mi-a ochit cu grijă pantalonul, a apăsat trăgaciul şi – v-aţi prins, nu ? că în timp ce ea încuia uşa, eu îi goleam pocnitoarea de grăunţe – a obţinut un ţac ! Apoi încă un ţac ! pentru verificare. Apoi încă unul pentru enervare deplină. A aruncat cu pistolul după mine de parcă era un fier oarecare, dacă nu-l prindeam din zbor, spărgea vreun tablou, din cele cu cucoane în crinolină, corset sau rochie cu umerii săltaţi, toate însă cu nasul în vânt şi cam în deficit faţă de designul mediu. Nasuri de contesă, moştenire de familie, că operaţiile estetice au apărut mai târziu, pe vremea capitalismului sălbatic.

– Asta e, conte. Samuraiul vă doarme cu faţa pe masă, iar şcolăriţa umblă cu puşcociul gol. Boyul cum arată, e deteriorat rău ? El nu seamănă cu nimeni de pe perete, nu e din familie, presupun deci că şcolăriţa l-a ademenit, suflându-i-l Patronului.

– De unde le ştii tu pe toate ? m-a complimentat cea în cauză, parcă mai liniştită puţin, făcea spume doar ca o oală de supă căreia i s-a luat capacul.

– Am chestia asta – m-am ciocănit cu degetul la frunte – plină cu material de bună calitate, excelenţă. Cum trebuie să mă adresez de acum, e bine *excelenţă* ?

– Las-o baltă, că tot n-o să te obişnuieşti niciodată cu un hol cu candelabru încât când intri să nu te mai uiţi la el ca la o farfurie zburătoare.

Mi-o zisese aristocrata, n-avea rost să neg, eu eram obişnuit cu globuri de sticlă verzuie în jurul becurilor. Contele trăgea din pipă şi se gândea la nemurirea meduzelor, dé la înălţimea celor şapte trepte pe care le mai avea până jos se făcea că nu înţelege gângureala de pe podea. Moştenitoarea mai avea şi alte rebusuri de dezlegat:

– De ce i-ai zis paznicului de la poartă că e nou aici ?

– Pentru că nu te-a recunoscut.

– Era întuneric.

– Dar câinele te recunoscuse deja, trebuia să-i dea de gândit. Şi chiar dacă era întuneric, silueta, statura, forma nasului...

– Ţi-am spus s-o laşi baltă.

– Am înţeles, excelenţă.

– Ah, Doamne, trebuie să iau cravaşa cu mine.

– Nu e nevoie. Tu rămâi aici, plec singur.

– Nu se poate. Tată, spune-i că... trebuie...

Contele stătea, mijea mustăcioara şi holba nobiliari-i ochi, ne prea înţelegând ce piesă se joacă. Aş fi vrut să-l întreb dacă şi cu pipa se pot face rotocoale de fum, dar mi-era teamă că încalc protocolul.

– Conte, spuneţi-i să-şi ia cravaşa, că tot vorbeşte mereu despre ea, să-şi ia şi poneiul şi cipilica, să dea o raită prin

fâneţuri în fiecare dimineaţă şi să se lase de sportul cu arma, că participă şi oameni mari la proba asta şi nu sunt toţi cavaleri desăvârşiţi ca mine. Apropo, de ce aţi mai trimis echipa de samurai la hotel ? Aţi fi aflat unde e Obiectul de la dumneaei, fusese de faţă doar.

– Pentru că nu-mi place să fiu trişat. Şi pentru că nu ştiam dacă dumneaei, cum îi zici tu, nu era în pericol, prizonieră poate. Şi pentru că Patronul a pus în casetă un săculeţ cu nisip. Nu se face, e o blasfemie. Trebuia pedepsit.

– Şi samuraii au pornit la atac doar pentru a duce nisipul înapoi ?!

– Nu acesta era punctul principal, eu i-am trimis mai ales să afle unde e Obiectul, eventual să-mi aducă un ostatic. Le-am sugerat doar să fie ostatică, înţelegi ? nu puteam s-o deconspir... Dar nu mi-ai spus încă cine eşti tu.

– Un bădăran, tată, ţi-am spus eu. Şi un escroc. Vrea probabil să-l angajezi pe el să-ţi aducă Obiectul înapoi, vrea să-l şi plăteşti poate, dar le-a promis asta şi Patronului şi Amiralului. Amândoi îl plătesc. Un escroc. Cred că e bine să...

– Stop. Pauză. Cortina. Ţi-am mai servit seria asta vreodată ? Să-mi spui dacă mă repet, convieţuim de atâta timp că nu mai ştiu ce să-ţi mai spun ca să te distrez. Pârâcioaso ! N-ai înţeles nimic.

– Mocofan, ca să nu mă repet şi eu.

– Continui: ceilalţi mă plătesc fiecare pentru altceva. Amiralul o vrea în primul rând pe cântăreaţă, Patronul vrea fie banii, fie Marfa – iertare conte, el aşa-i zice Obiectului – ca să-i dea, indiferent ce-i duc, aceluiaşi Amiral, care l-a

amenințat că altfel îi dinamitează proprietățile imobiliare, începând cu hotelul. Plasez fiecăruia câte ceva, fiecare va fi fericit; mi se pare cât se poate de cinstit și de bine cumpănit din punct de vedere legal, moral și social-economic. Nu e așa, conte ?

– Șarlatan, impertinent, mercenar.

– Conte, mai sunt păpuși în camera ei ? Dați-i un ursuleț, ceva, ca să aibă ce face în timp ce noi discutăm afaceri, încep să nu mă mai pot concentra cu ea de față.

– Care ți-e prețul ?

– O bătrână pe zi, plus decontarea tuturor cheltuielilor. Pe încredere. Și singur, fără liceene în jur, oricât de alintat au fost crescute și oricât ar insista să....

– Tată, nu...

– S-a făcut. În cât timp îmi dai de veste ?

– Mâine dimineață. Aflu până atunci care mi-e horoscopul pentru viitorul imediat și stabilim, dacă e nevoie, un nou termen. Dacă nu pot face nimic, plătiți numai cheltuielile, vă fac reducere, pentru că ați acceptat să o țineți pe duducă departe de mine. N-aș mai rezista, toată seara m-a tachinat și m-a înjurat, cred că am bășici pe timpane.

– Spune-mi, măgar te-am făcut vreodată ?

– Nu-mi amintesc, în zootehnie nu ne-am avântat încă prea departe. Dacă vă mai rămân ceva bani, conte, mai trimiteți-o câteva luni la pensionul la care a încercat să învețe să scrie și să citească, mai exact, au încercat alții s-o deprindă cu activitatea aceea extenuantă, cu cartea deschisă, poate se lipesc de ea și ceva bune maniere, mâine-poimâine trebuie să se mărite și vă face de ocară.

– Tată, îl conduc eu spre poartă. Vreau să-i zic ceva ce nu se poate spune în interior, ar roşi bunica din tablou.

– Bine. S-a făcut. Dă-i şi numărul de telefon. Poţi suna la orice oră, tinere. Îţi doresc şi îmi doresc succes. Obiectul e al familiei şi trebuie să revină în colecţie.

– A cam rătăcit în ultima jumătate de secol Obiectul ăsta de-a lungul şi de-a latul continentului. Şi a făcut şi victime. N-ar fi fost mai bine să-l lăsaţi în plata Domnului ? O să fie periculos dacă-l aduceţi aici, iar eu nu mă angajez să-l păzesc decât dacă amazoana face un an de pensionu, nu numai câteva luni.

– Am ajuns prea aproape de el, ca să abandonez acum. Îl urmăresc de vreo opt ani. Şi n-am să-l ţin aici, am hotărât să-l donez unui muzeu, va fi şi în siguranţă şi nici nu va mai fi pângărit de mâinile tuturor gangsterilor şi parveniţilor.

Gândire de conte, mi-am zis. Destul de rezonabil, am adăugat. N-a pomenit şi de mâinile detectivilor, uite ce înseamnă rafinamentul, diplomaţia.

– Dacă nu aveţi motive foarte serioase să încărcaţi inventarul altui muzeu, mi-aţi face o mare favoare donându-l muzeului din capitală. Aş putea şi eu să-mi bucur privirea şi, cine ştie, prin el m-aş obişnui cu holurile cu candelabre.

– S-a făcut. Presupun că mai ai şi alte motive pentru care îmi ceri asta. Rămâne doar să rezolvăm micul detaliu al recuperării...

– S-au întâmplat în preajma mea şi minuni mai mari. Am văzut odată o cârnă zâmbind, dacă vă puteţi imagina aşa ceva. Bine, excelenţă, am plecat. La revedere.

– Sper că nu mă iei şi pe mine în ironii, s-a zbârlit nobilul

cu mustăcioară. Măcar pentru că sunt mai bătrân cu cel puţin douăzeci de ani, aş putea să-ţi fiu tată.

– Credeţi că o să accepte, conte ?

– E o întrebare pe care nu trebuie să mi-o pui mie.

– Am înţeles indicaţia, conte. Voi risca unele tatonări, dar am îndoieli că nu voi fi înjurat iar. A, să nu uit. Acesta e pistolul somnorosului de pe masă. Vă rog să-l asiguraţi că pumnul în gură pe care i-l datorez nu i l-am returnat încă, pentru că nu pot lovi un semen al meu care doarme, dar dacă îi trece prin scăfârlie să mă urmărească – era aici un mesaj şi pentru conte – acesta va fi fost ultimul caz pe care l-a contractat în cariera lui mediocră. El cât cere pe zi ?

N-a mai răspuns contele, a luat-o pe scară în sus, la fel de maiestuos ca la venire. Şi n-am apucat să-l întreb dacă poate face rotocoale de fum. Şi nici de ce e invalid de mâna stângă.

– Chestia din urmă de unde ai mai scos-o, sfinte Dumnezeule ? s-a minunat cârna.

– Azi la prânz nu-l ştia pe tipul blond şi cu spate de rugbist, au folosit şmecheria cu evantaiele ca să se recunoască; dar blondul te cunoştea pe tine, v-am văzut în maşină, venise să afle cum merg ostilităţile, deci el lucrează de mai mult timp aici. Iar paznicul de la poartă a fost angajat azi. Deci... deci... hai, spune, că restul mansardei pare de dimensiuni clasice, doar nasul...

– Hah, nu aştept până afară. Mâinile pe cap ! Depărtează şi picioarele ! Mai mult. Te anunţ că am şase cartuşe în pistol, l-am încărcat cu câteva minute mai devreme, nu mai ai nici o şansă. Pune-ţi-l pe-al tău pe scară, cu cât mai multă

delicateţe, apoi aşază-ţi iar mâinile pe cap. Perfect. Te ţin aşa până se trezeşte Cicatrice. Apoi te păzeşte el, iar eu îţi trag câteva cravaşe. Cred că abia aşteaptă să-ţi vadă ochii în timp ce-ţi fac dungi pe spate. Să te înveţi minte, mocofan încrezut ce eşti. Şi te informez că trag cu pistolul şi cu puşca de la doisprezece ani şi nimeresc o monedă de la zece paşi, cu atât mai simplu braţul unui bădăran de la cinci paşi. Pentru că într-un braţ te ating dacă faci vreo mişcare spre pistol, nu te ucid, ca să am pe cine întinde cravaşa atunci când s-o trezi nevolnicul de alături.

– Aş putea face ceva ca să-ţi treacă mânia, clasă feudală anacronică ce eşti ? Uite, te cer de nevastă, deşi nu m-am gândit niciodată că voi avea copii invalizi de nas.

– Măgar până la capăt. Şi catâr. Curios că gura încă îţi mai merge. Îţi propun totuşi un târg. Dacă mă iei cu tine, îţi trag o singură cravaşă. Nici măcar cu toată puterea. Vreau să fiu de faţă la recuperarea Obiectului. Tata merită asta.

– Ce are la mâna stângă ?

– Din război. A fost pilot pe un avion de vânătoare. Ar trebui să te înclini până la pământ în faţa lui.

– Dar nu şi a urmaşilor. Bine, pentru asta te iau mai departe, dar numai dacă promiţi că nu faci nimic altceva decât să ur.. prin magazine, parcuri şi muzee. Nu-mi stai în drum, nu te interesează viaţa şi opera mea. Ne vedem numai seara, la tine sau la mine, nu are importanţă.

Din nou ameninţa să dea în foc. La un moment dat a coborât pistolul, probabil iar îi trecuse prin cap să-mi tragă un glonţ pe lângă picior, eventual julindu-mi puţin pielea, dacă chiar trăgea atât de bine, era în stare să încerce, şi poate

să şi reuşească, dar cred că s-a temut că murdăreşte covorul şi traversa vişinie, cu arabescuri, care cobora de pe scară. Numai bună de tras de sub pingelele partenerului de ring, dacă îl poţi prinde o clipă neatent. Trucul cu semnul spre cineva din spatele ei nu mai ţinea, trebuia găsit altceva. Am rupt nasturele de la mâneca stângă a cămăşii, m-am făcut că mă scarpin în cap (trebuie s-o dezvăţ şi de chestia asta cu pusul mâinilor pe cap, pistolul îl ţinea acum mai aproape de ea, deci prindea unele lucruri, cu puţină străduinţă puteam s-o învăţ meserie), am pus nasturele pe unghia inelarului şi cu un bobârnac puternic l-am trimis drept în sus, spre lustra cu ciucuri de cristal. Cristalul a făcut clinc, clinc, clinc, armonios, dar cam pe neaşteptate pentru preopinent, ea s-a uitat în sus, eu m-am aplecat în jos şi peste un sfert de secundă ea era în fund, dar, înainte de a face gestul reflex de a duce mâinile spre podea, pe post de tren de aterizare, a făcut o ultimă mişcare raţională, aruncând pistolul în partea opusă mie. De jos, s-a repezit pe burtă spre pistol, dar eram deja la faţa locului, i-am aplicat cu meşteşug două palme peste emisferele din ariergardă, cu suficientă poftă ca să nu mai poată ieşi o săptămână la plajă altfel decât în bikini cu mânecuţă, ca să nu i se vadă degetele imprimate pe rotunjimi.

– Dacă atingi pistolul, îţi mai dau două palme. Amin.

S-a întors spre mine, şi-a frecat un buzunar din spate al pantalonilor, apoi pe celălalt.

– Ia-mă cu tine, te rog.

Parcă avea lacrimi în ochi, cred că o cam ustura poponeaţa pe Contesă. I-am făcut semn cu degetul spre obrazul

stâng, ea s-a ridicat în genunchi şi mi-a aşezat o ventuză scurtă pe el, cu economie, ca să nu-şi tocească şi mai tare nasul. La Biblie spune că trebuie totdeauna să întoarcem şi celălalt obraz, i-am arătat cu degetul şi spre dreptul, dar ne-a deranjat tembelul de Cicatrice, tocmai atunci şi-a găsit să-şi revină. Doi pumni îi eram de-acum dator.

– Deci vin cu tine ?!

Încă nu îndrăznea să creadă. Am ridicat din umeri a resemnare, iar ea mi s-a aruncat de gât. Bietul Cicatrice cred că simţea nevoia să lase iar capul pe masă, să-şi continue visul la mijlocul căruia bănuia că se află.

– Atunci pot să-ţi spun şi eu că pistolul era tot gol, n-am avut de unde lua cartuşe, că nu le ţinem în hol, ci în camera de arme, dacă ştii cumva ce e aia. Te-am păcălit, super-detectivule.

Era adevărat, fir-ar să fie, am crezut că în timp ce stau eu de vorbă cu contele, ea scoate muniţie de undeva de prin incintă, că doar o cunoaştea. Trebuia să-i fi aşezat trei palme pe locul unde curbele de nivel sunt concentrice, chiar dacă s-ar fi suprapus degetele şi nu s-ar mai fi văzut urmele prea decorativ.

– Bine, un punct pentru tine. Iar ca premiu te las să-mi coşi nasturele la cămaşă. Nu pot pleca aşa în lume cu o lady lângă mine.

– Care nasture ?

– Cel care a făcut clinc, clinc în lustră şi te-a pus pe tine cu nasul la podea. Nu prea eşti obişnuită cu candelabre la intrare...

A căutat ac şi aţă, dar mai bine-mi refăceam ţinuta sin-

gur, ca soldaţii în termen, chiar cosând nasturele cu o singură mână.

– Înţeleg acum de ce nu te-ai măritat până la douăzeci şi şapte de ani.

– Douăzeci şi şase.

– Şi câte luni ?

– Vreo opt.

– Aha. Şi câte săptămâni ?

– Ai văzut pe undeva un cadou şi ai citit data pe el... M-am obişnuit cu şmecheriile tale.

– Vaza de pe şemineu. Cea cu Ulisse legat de catarg. E o poziţie cunoscută, de aceea mi-a atras atenţia. "La douăzeci de ani, celei mai frumoase, cu inima mea înăuntru. Baron B." Câţi ani avea baron B, de-şi punea inima în vază ? Asta se întreprinde de obicei în prezenţa pastorului, brr, iar rezultatul nu se prea face cadou. Cine a fost baron B, dè i-ai păstrat şi cartonaşul cu glumeaţa dedicaţie ? Şi de ce v-aţi despărţit, i-a căzut vreun nasture şi n-a mai putut scoate cămaşa de pe el după ce i l-ai cusut ?

– Bla, bla, bla. Douăzeci, înţeleg, dar restul până la douăzeci şi şapte de unde-l scoţi ?

– Nu există în toată republica decât o sută unsprezece vaze ca asta, numerotate pe fund, în interior. Serie mică, pentru buzunare mari. A ta ce număr are ? Am descâlcit acum câţiva ani un caz în care o amazoană ca tine a spart un obiect de artă similar în fruntea mea. Uite ce rană mi-a făcut. Aşa am aflat de vazele cu bietul grec care nici măcar o brichetă nu avea cu el ca să se elibereze.

– Aşa ai scăpat tu la hotel ? Ha, ce legături dichi-

site ţi-am făcut împreună cu Mongoloidul, cum îi zici tu recepţionerului... De fapt, mai mult el ţi le-a făcut. Nu ştiu unde a învăţat, dar mi-a plăcut. Şi lui îi plăcea, se vedea după cum zâmbea în timp ce-ţi strângea nodurile.

– O să i-o plătesc eu şi lui...

– Cu bricheta ai scăpat ? Cum ai ţinut-o în mână ?

– Lasă, nu trebuie să afli chiar tot. Şi ne aude şi Cicatrice. Cicatrice, băiatule, nu te mai chinui aşa, caută-ţi un pat pe undeva şi dormi în condiţii mai umane, mâine ai drum lung de făcut şi o să fii obosit.

– Ce vrei să spui ? a reuşit el să întrebe.

– Gata, vacanţa s-a terminat, ţi-o fi plăcând ţie la mare, dar de mâine te întorci în metropolă. Apropo, de unde vii ?

A mormăit ceva, dar n-am înţeles mesajul. Mi-a ascultat însă sfatul, s-a întins pe canapeaua pe care ne ţinuse pe noi la venire şi a început să sforăie aproape imediat. Ca un om cu conştiinţa curată. Se părea că efectul fumului de somnifer e mai trainic decât cel al soluţiei cu apă minerală.

– E deja zece. Chiar vrei să mai plecăm în seara asta ? şi-a amintit Contesa că tenul catifelat cu somn ordonat se menţine. Se aştepta probabil să răspund precum elevii întrebaţi dacă vor să dea lucrare de control la chimie în prima zi de după vacanţă.

– Ascultă, n-am plătit paisprezece zile la hotel Anghila ca să plimb moştenitoare de aristocrat prin district. Pe cai ! Vrei să ai Obiectul până mâine, sau peste un an-doi ?

– De ce peste un an-doi ?

– Pentru că Albinosul nu e tâmpit să aştepte să-l încolţească şi Patronul şi Amiralul şi taică-tău. Noaptea asta

e probabil ultima şansă pentru noi. Mă rog, pentru tine, pentru cei care vor. Obiectul. Cântăreţei îi va da drumul când se îndepărtează îndeajuns, dacă nu cumva ei o să-i placă voiajul alături de el şi rămâne să-i cânte numai lui. Ştii cumva la ce hotel a stat noaptea trecută ?

– Eu nu, dar cred că ştie el, a avut un om în urma lor tot timpul.

Arăta cu capul spre Cicatrice.

– Zău ? Înseamnă că e un tip sârguincios totuşi, poate nu încasează finanţele degeaba. Păcat că sârguinţa nu e suficientă. Ia să vedem, ia să auzim.

L-am zgâlţâit, l-am săltat copăcel, am încercat să-i desfac pleoapele cu degetul. Cârpă. Tare ca ciorapul, cum spun golanii. L-am căutat prin buzunare, dar nu avea nici un carnet, nici o notiţă. Stop maşinile ! Cutia de chibrituri pe care mi-o oferise, săritor ca de la fumător la fumător, rămăsese pe masă, cutia de chibrituri era de tipul obişnuit în hotelurile cu pretenţii, mică şi cu o poză pe ea. Fără inscripţii însă, doar cu o monogramă alambicată, două litere care se încolăceau de-ţi împăienjeneau ochii. Un H şi un K.

– Îţi spune ceva clădirea asta ? Hotel K. De la ce vine K şi unde se găseşte zidul cu o asemenea inscripţie.

– King Hotel. E în oraş, chiar în centru. Sunt vreo treizeci de kilometri până la el. Un hotel de mare lux, cinci stele, am stat odată acolo, au nişte camere...

– Lasă amintirile, ia-ţi o haină pe tine şi hai. Cred că acolo e Albinosul. Lipsesc numai patru chibrituri, două le-am consumat noi în seara asta, unul l-a folosit cel care a luat cutia din holul hotelului, omul lui Cicatrice, şi cu unul

şi-a aprins ţigara Cicatrice, atunci când i-a cerut cutia. Şi spui că e un hotel scump, chiar dacă e plătit de client, un detectiv nu se dedulceşte la chestii de-astea de cinci stele, avem şi noi probitatea noastră, ce-oi fi crezând tu, că profităm de...

– A, nu, doar că luaţi bani din trei părţi pentru acelaşi caz. Din probitate, desigur.

– Încercăm să mai nivelăm puţin veniturile populaţiei, altfel unii au prea mult şi alţii prea puţin, nu ştiu dacă neuronii tăi irigaţi cu sânge albastru pot înţelege principiul ăsta de economie politică, dar...

– Lasă, m-am lămurit, ţi-a trecut frica de pistolul meu şi ţi-a revenit graiul. Sunt gata, putem pleca.

A deschis uşa la intrare uitând că a încuiat-o. Cred că am făcut o mutră nu tocmai satisfăcută de fiul părinţilor mei.

– Ce voiai, să mă închid cu tine înăuntru, în propria mea casă ? Se pare că numărăm două puncte în contul meu.

– Şi două palme tot în contul tău. Ca să nu precizez mai pe şleau locul unde ţi le-am numărat.

– Ţi le voi returna odată şi odată.

– Dacă vrei, le iau înapoi chiar acum.

– Cum ?!

– Dă pantalonii în jos şi-ţi arăt.

Cred că a scos din ea o înjurătură aristocratică, într-o limbă indo-europeană necunoscută mie. N-aş vrea să dau cu presupusul, dar dacă s-a jenat să mă înjure în limba aborigenilor, deşi era întuneric, înseamnă că nu apelase la calendar, ci la anatomia şi fiziologia omului. Aşa-mi trebuia dacă-mi

făceam de lucru cu clasele sus-puse, având genealogia pictată şi pusă la vedere în holul căsoiului.

– Bine, amânăm atunci.

A venit în goană câinele, cred că simţise că stăpâna are nevoie de sprijin.

– Aşa, pe el, Rex, rupe-i pantalonii şi măcar o bucată de muşchi ţigănesc din picior, pe el !

Noroc că Rex era bărbat, nu lua în serios tot ce improvizează purtătoarele de fustă, chiar aşezate în blugi, s-a gudurat pe lângă noi până la poartă. Santinela stătea cu arma la picior lângă intrarea în fort.

– Vezi că s-ar putea să vină tipii de la hotel în noaptea asta, în locul tău n-aş aştepta la vedere, ascunde-te după un boschet, eventual pe burtă în iarbă, l-am sfătuit cât se poate de constructiv pe puşcaş.

N-a răspuns, nici măcar n-a mulţumit pentru sfat, l-a luat drept un reproş probabil, dar s-a grăbit să se mute mai în sânul naturii, printre foioase şi conifere decorative.

– De ce ţi-ai bătut joc de el ? E în stare să stea în iarbă până dimineaţă, m-a întrebat ea după ce ne îndepărtasem.

– A îndreptat mai devreme lemnul cu ţeavă spre mine, aproape o jignire. Dacă încep să trec cu vederea asemenea gesturi, ajung să fac tot felul de compromisuri. Mi-ajunge că mi-am călcat pe suflet şi pe principii şi te-am luat cu mine.

– Bine, poţi să spui ce vrei, până în oraş eu încerc să trag un pui de somn.

S-a întins pe bancheta din spate şi a adormit mai repede decât am reuşit eu să pornesc motorul. Şi ea îşi considera

conştiinţa imaculată, Doamne, după câte spusese şi făcuse !...

Am intrat în oraş pe la unsprezece fără nişte minute, am întrebat un taximetrist unde e hotelul cel regal, pe la unsprezece eram peste drum de el. Am întors şi am parcat maşina pe aleea din faţa stabilimentului, dar m-a interceptat generalul care păzea intrarea, probabil că forma, culoarea şi, în general, înfăţişarea corăbiei mele nu se potriveau cu ştaiful locului.

– Domnul doreşte o cameră *la noi* ? Sau poate domnul are deja o cameră şi eu nu ştiu ?

Două mesaje de prima mână. Că acolo era *la ei*, firmă selectă, exclusivistă nevoie mare, nu intră orice enoriaş în perimetru, şi că el ştia cine are camere şi cine nu, nu-şi purta fireturile pe umeri, pe piept şi la şapcă, aşa, pentru înfrumuseţarea peisajului, ca să facă puştii clienţilor poze cu el. Şi avea mustăcioară precum contele, ca un fir deasupra buzei, potrivită probabil cu şublerul în fiecare dimineaţă.

– Ascultă, chibriturile astea au plecat de aici ?

A privit cutia fără să o ia în mână.

– Da, dar...

– Ştiu, legitimaţia de cameră arată altfel. Eşti foarte amabil, aşa cum se cuvine la un hotel de cinci stele. Unde e sergentul ?

– Care sergent ?

Făcea pe inocentul cu un doctor în ştiinţe nocturne ca mine.

– Cel care îţi sare în ajutor atunci când vine un zănatic şi-ţi face probleme la intrare.

– Domnul e de la poliţie ?

– Nu, dar vreau să mă angajez. Vrei să-l chemi pe sergent ? Crezi că mă poate angaja pe loc ?

– Domnul are chef de vorbă, iar eu am treabă, va trebui să-l părăsesc. Sergentul tocmai traversează strada. Vă doresc succes. Iar dacă nu sunteţi clientul nostru şi nici de la poliţie, atunci e mai bine să căutaţi un alt loc de parcare.

– Dar dacă sergentul îţi spune că totul e în ordine, îmi răspunzi la o întrebare ? Una singură, profesională.

– Depinde care, domnule. Am onoarea.

Când s-a apropiat la vreo zece paşi de mine, sergentul a cuvântat ceva în talkie-walkie, probabil comunica unui coleg numărul maşinii, pentru cazul că se iscau oarecari necazuri, apoi, pe ultimii metri a desfăcut şi butoniera tocului de la şold, ca să-i fie canonierul la îndemână. Poliţist de noapte, deşi nu părea trecut de treizeci şi cinci de ani, avea lecţia bine învăţată. A salutat însă regulamentar, ca un poliţist de hotel central.

– Sergent Cutare. Vă rog să vă legitimaţi.

– Ascultă, sergent Cutare, ai vreo maşină pe aproape ? Dacă nu ai, cheamă una.

– Cu cine am onoarea ?

– Lasă, o să-ţi spună portarul, doar nu crezi că te-a chemat doar pentru că l-am rugat frumos. Va fi nevoie aici de o maşină de poliţie peste vreun ceas, poate chiar mai devreme. Doar cu şofer şi cătuşe, mă ocup eu de încărcarea cu pasageri.

– Câţi vor fi ?

– Patru sau cinci, dar probabil că unul sau doi vor prefera

să meargă cu ambulanţa.

– Vă bateţi joc de mine ?

– N-o lua în glumă, că dacă păsările pe care trebuie să le pui la colivie scapă şi de data asta, ajungi la hotelul gării, unde se ceartă cu portarul mai mulţi beţivi decât proprietari de fabrici.

– Chem o dubă atunci. E mai sigură şi nici nu încap toţi într-o maşină obişnuită.

– Perfect. Hai la portar, să-i spunem că totul e aranjat.

– Soţia de ce rămâne aici ? E ceva în neregulă cu dumneaei ?

– Nu, doarme. A avut o zi agitată. Şi nu mi-e soţie, dacă te aude zicându-i aşa, se gândeşte şi ea la chestia cu hanul de la gară. E obişnuită cu hoteluri de şase stele, aşa că vezi cum i te adresezi.

– De ce nu o mutaţi înăuntru ?

– Nu ajung stelele, ţi-am spus. Şi e mai bine afară, pentru că e în supravegherea ta. Te rog să nu scapi maşina din ochi. Nimeni nu are voie să se apropie, clar ?

– Bine, domnule. Haideţi la portar.

I-am făcut semn purtătorului de fireturi, găitane, şnururi şi ciucuri auriţi să iasă afară, prin hol se învârteau indivizi despre care nu ştiam ce hram poartă.

– E-n regulă, s-a aranjat, l-a încredinţat sergentul şi s-a întors în preajma maşinii.

– OK, a dat-o mareşalul pe graiul proletar, apoi a executat un stânga-mprejur molatic, vrând să revină la lumină şi aer condiţionat.

– Hei, stai aşa. Întrebarea.

– Bine, domnule.

– La ce cameră se află Albinosul ? El, nu cei cinci bărbaţi care îl însoţesc. Roşcata e cu el, nu ?

– Domnule, nu ştiu dacă e corect să ?...

– Vrei să-l chem iar pe sergent, ca să-ţi confirme că trebuie să colaborezi ?

(Chestia cu "colaborarea" îi domoleşte pe portarii de hotel, oricât de gomoşi ar fi ei la început.)

– Trei sute doi. Iar cei patru sunt în stânga şi în dreapta, la unu şi la trei. În dreptul scării, la etajul trei, desigur.

Patru ?! m-am mirat eu oarecum răutăcios. Una din două: fie Albinosul avea numai patru lucrători cu el, fie generalul nu ştia chiar tot ce se întâmplă între ziduri.

– Scrie-mi şi telefonul hotelului pe cutia de chibrituri.

– Nu e nevoie, avem cărţi de vizită, domnule.

Parcă îmi înmâna o diplomă de membru al Clubului Marilor Mahări, nu un prăpădit de dreptunghi lucios, cu monogramă şi poză ca pe cutiile de chibrituri.

– Mulţumesc. Vezi că e o doamnă în maşină. Nu are voie să se apropie nimeni de ea, iar ea nu are voie să păşească pe trotuar. O păzeşte şi sergentul. Te rog să dai alarma dacă observi ceva suspect în jurul ei. Ne-am înţeles ?

– Bine, domnule, numai că...

– Ce mai e ?

– Eu trebuie să plec. Vine schimbul.

– Nu-i nimic, spune-i "schimbului" să fie cu ochii pe obiectiv. Spune-i că prinţesa din maşină e somnambulă, dacă deschide portiera şi se rătăceşte înspre carosabil şi iese cu accident, tatăl ei vine cu armata încoace.

– Nu ştiu dacă pot repeta aşa ceva, domnule.

"Asemenea trăznăi" voia să spună gradul superior din faţa mea, dar nu-l lăsa ştaiful celor cinci stele să formuleze chiar tot gândul în silabe, sugera doar ceea ce-i trecea pe sub caschetă. Şi era imposibil să-l deturnez măcar cu un deget de la politeţea lui ceremonioasă, nu avea deloc aceeaşi grupă sanguină cu terorista care dormea în maşină.

– Bine, spune-i ce doreşti. Sau, nu, mai bine nu-i spune nimic. De unde pot da un telefon ?

– Din hol, desigur.

– Nu, de afară vreau.

– De vizavi, domnule. Vă doresc noapte bună.

Aveam nevoie de o asemenea urare, dar nu în sensul lui "somn uşor". De dormit dormeau alţii. Conţii şi contesele, de pildă. Am verificat, uite, mărturisesc, am învelit-o şi cu un pled pe care l-am găsit în portbagaj.

Peste stradă era un teatru, în faţa lui o staţie de autobuz şi mai multe cabine telefonice. Mă rugam ca Albinosul să nu sforăie încă, sau să nu studieze cumva tocmai atunci anatomia cu materialul rivalului, cu sau fără acordul Flăcării Olimpice. Pentru că nu-mi pot închipui un bărbat cât de cât normal, care are alături o roşcată şi nu cade în transă. Mi-a răspuns o voce care nu putea să fie a lui.

– Cine sunteţi şi ce doriţi ?

– Ce început nepoliticos, cred că nu mai încheiem afacerea.

Pauză. "Afacerea" îi interesa.

– Vreu să vorbesc cu şeful.

– În ce problemă ?

– Cunosc un cumpărător pentru obiectul pe care îl are cu el.

– Bine. Sunaţi mâine dimineaţă, după ora opt.

– Spune-i că dacă nu trece la telefon, iau liftul şi vin direct sus.

Pauză. Nu aveau nevoie de scandal.

– Bună seara. Cu cine vorbesc ?

– Cu spiritul nopţii. Reprezint un cumpărător, am împuternicirea să negociez. Acum.

– Nu putem lăsa pe mâine ?

– Mâine trebuie să fiu pe plajă.

Pauză. Cuvântul plajă i-a amintit de hotel Anghila şi nu i-a căzut prea confortabil printre socoteli.

– Vii de la Anghila ?

– Da, dar n-am fost implicat în tranzacţia dinainte.

– Ne cunoaştem ?

– Nu cred. Doar Sacou-în-dungi cred că-şi aminteşte de mine.

– Perfect. Unde eşti ?

– Peste drum de hotel.

N-a părut să se mire el, drept care m-am mirat eu. Ba chiar m-am alarmat. Nu cumva ştia deja că pot să-i arunc cu pietricele în geam ?

– Va veni un om de-al meu să te ia. Dacă porţi armă, i-o dai înainte de a intra. Cum arăţi ?

– În nici un fel deosebit. Dar, v-am zis, Sacou-în-dungi mă cunoaşte.

– Doarme, are nişte cucuie şi nişte vânătăi, dacă eşti cel care i le-a făcut, e bine să nu te arăţi. Mai vrei să vii ?

– Dacă nu se trezeşte, scapă de noi cucuie, lăsaţi-l să doarmă.

– Ha, ha, s-ar zice că vrei să mă provoci. Bine. Cum arăţi ? Cum te va recunoaşte omul meu ?

– Nu ştiu, stabiliţi un semn.

– E multă lume în jur. Vezi că e un chioşc în staţie, cumperi două ziare şi ţii câte unul în fiecare mână, ca să te recunoască. Unul singur nu e de ajuns, jumătate dintre trecători au un ziar în mână. Ai înţeles ?

– Sigur. Dar nu e mai bine să ne întâlnim la intrarea hotelului ?

– Nu. Atrage atenţia, iar la intrare nici nu poţi să stai, te interceptează portarul.

– Aha, nu ştiam. Bine. În cât timp vine omul tău ?

– Ne tutuim deja ?

– Obicei din copilărie, când le vorbeam aşa tuturor oamenilor, indiferent de vârstă şi avere. Şi suntem parteneri de afacere, putem fi ceva mai familiari.

– Vom vedea dacă afacerea se încheie, depinde de ofertă.

– Sunt un bun negociator, iar clientul meu ţine foarte mult să aibă Obiectul.

– Bine. În zece minute se va apropia cineva de tine şi te va întreba ce autobuz merge la gară. Nu uita de ziare.

– Nici o grijă. Aştept zece minute.

Am privit intrarea hotelului în tot acest timp, dar n-a ieşit nimeni care să o ia peste stradă. Albinosul avea deci un băiat pe afară, care supraveghea câmpul de luptă. Cred că se afla într-o maşină cu telefon, poate aveau chiar radio, altfel nu văd cum comunicau atât de eficient. L-am căutat pe

sergent, primprejurul rablei mele, dar nu l-am zărit, probabil mă urmărea parşivul. Măcar dacă o fi chemat între timp duba pentru recolta pe care i-o pregăteam.

– Aha, deci chiar tu eşti ăla care vrea să fie întrebat cum se ajunge la gară.

Am tresărit. E adevărat, aşteptam pe cineva interesat în deplasările pe drumul de fier, dar nu chiar pe Sacou-îndungi şi nu cu pistolul din buzunar îndreptat vizibil spre măruntaiele mele. Cred că ceva uimire mi se citea şi pe faţadă şi asta l-a făcut să rânjească. Nu prea relaxat, deoarece avea buza puţin umflată.

– E un gang în spatele tău. Întră încet, mergând aşa de-a-ndăratelea. Nu te întoarce şi nu mişca mâinile nici cu un milimetru.

Când a depăşit rama zidului, şi-a scos pistolul, nu voia să-şi găurească frumuseţe de sacou. Avea şi amortizor, cei care aşteptau în staţie nu ar fi auzit mai mult decât un pocnet din degete şi bufnitura unui sac de cartofi care se răstoarnă.

– Aşa e viaţa, n-am ce-ţi face. Câte un glonţ pentru fiecare lovitură, ăsta mi-e tariful. Câţi pumni mi-ai dat ?

– Vreo trei, am încercat eu să-mi verific priceperea de a cuvânta.

– Eşti sigur ? Nu vreau să ies în pierdere.

Îşi permitea să mai facă şi bancuri. Nesărate. Şi-a îndreptat pistolul spre partea stângă a pieptului meu, voia să o sfârşesc repede, fără strigăte, voia să facă şi economie de grăunţe, a îndreptat pistolul, a pornit probabil şi să apese pe trăgaci şi ...a făcut nişte ochi mai mari decât cepele de la

televizor de ziua fermierului, nu şi-a imaginat niciodată că ziarele ţinute în mână pentru a le avea ocupate pot să scuipe plumbişori spre stomacul lui. Doi, din fiecare câte unul, pentru că în fiecare ziar îmi ascunsesem câte un pistol; i l-am luat şi Contesei, ca să fiu sigur de reuşita operaţiei. Bine că Albinosul nu s-a gândit să-mi ocupe mâinile cu cărţi sau cu flori, în care nu prea ai cum deghiza mijloacele de producţie. Sacou-în-dungi s-a frânt de parcă era din ceramică fină lovită cu vătraiul, a căzut fără să-şi închidă ochii. Păcat de el, dacă nu ţintea spre inimă, dacă încerca doar să mă rănească, poate îi trăgeam în braţ, dar aşa, nu prea mi-a lăsat spaţiu de manevră. Şi era păcat şi pentru că voiam să-l folosesc pe post de călăuză, acum trebuia să mă descurc singur.

La intrarea în gang a apărut sergentul.

– Ce-a păţit ?

– Crampe stomacale. Colici. Din cauza mâncării cu prea mult plumb. Se spune mereu la radio că nu face bine, subţiază părul, dă crampe. Cheamă o ambulanţă. Iar peste un sfert de oră mă aştepţi la intrarea în hotel cu duba pregătită. Din ce maşină a ieşit tipul ?

Era trasă ceva mai încolo, cu două roţi urcate pe trotuar, nu prea elegant pentru un client al King hotelului. Şi avea telefon. L-am folosit.

– Sunt Sacou-în-dungi. Am rezolvat. Vreau să urc. Să vină altcineva la maşină. Terminat.

Peste câteva secunde, telefonul a sunat, îl informaseră pe Albinos şi acesta voia să verifice, dar i-am lăsat să sune cât poftesc. Am coborât geamul din partea şoferului, mi-am aruncat haina peste volan, nu părea un om, dar nici a volan

nu arăta, şi am căutat un loc de unde să examinez traficul fără să fiu şi eu văzut. Uşa cea mai apropiată era intrarea într-un bloc de locuinţe, cu interfon desigur, era închisă. Am apăsat vreo cinci-şase butoane la întâmplare şi când difuzorul a început să păcăne am anunţat prietenos, înainte de a fi întrebat ceva de cei din cetate:

– Bună. Am sosit.

A mers, cel puţin un oaspete era aşteptat la ora aceea nepotrivită. L-am prevenit pe sergent:

– Dacă domnişoara din maşină păţeşte ceva, va trebui să te prefaci în şoarece şi să intri în canal ca să scapi întreg, stai lângă ea, nu te mai ţine după mine !

...şi am intrat în holul clădirii, supraveghindu-mi haina printr-o crăpătură de un centimetru a uşii. Nu de alta, dar dacă trecea vreun vagabond şi mă lăsa fără haină, îmi lua şi ţigările. Le-am plătit, trebuie să le fumez, chiar aruncând câte un centimetru din fiecare. Nu vi se pare corect modul meu de a gândi ? Vă asigur eu că este. De pildă, eram furios pe Albinos că m-a pus să cumpăr două ziare pe care nu le voi citi niciodată, pentru că erau vechi şi nici nu aveam timp de lectură. Nu că aş fi molatic la citit, dar se apropia Sacou-încarouri. Cu mâna la brâu, precaut, şi urmat la zece paşi de Sacou-alb, îl acoperea, intrase la bănuieli serioase Albinosul, dar nu era sigur, îşi trimisese totuşi negrişorii să mă culeagă. Înseamnă că mai are totuşi ceva rezerve pe sus, nu e numai cu Mongoloidul şi Flacăra Olimpică. Trebuia să-l chestionez mai atent pe portar. Dacă nu cumva portarul era de-al lui, pentru un teanc de foşnitori orice general se vinde, indiferent câte fireturi are pe piept. Ar face operaţiunea dificilă, că nu

e destul loc în duba poliţiei, o să fie o aglomeraţie ca la concertele lui Michael Jackson.

Am ieşit din gaura mea, l-am pocnit în ceafă cu oarece grabă pe Sacou-în-carouri şi l-am tras în hol. Păi, nu, uşa nu s-a închis, pentru că am lăsat ziarele între ea şi toc, e la mintea începătorului, ce Dumnezeu, şi Contesa s-ar fi gândit la aşa ceva, vă rog să nu mă mai întrerupeţi.

Sacou-alb a asistat la reprezentaţie cu vizibil interes, a încercat chiar să sară în apărarea părţii vătămate, probabil că ar fi trebuit să ne certăm o vreme prin uşă, dacă nu apărea iar băgăciosul de sergent, i-a arătat ce pistoale mari au în dotare poliţiştii de prin partea locului şi Sacou-alb a redevenit spectator.

– Unde e duba ?

– Pe strada de alături.

– Cheam-o.

I-am încărcat pe purtătorii de sacouri, împodobiţi cu câte o pereche de cătuşe, mi-am recuperat haina din maşina Albinosului şi l-am anunţat voios:

– Mai ai ceva rezerve, comandante, că nici doi nu au fost de ajuns ? Trimiţi de data asta trei, ca să mergem pas cu pas, sau te grăbeşti şi preferi să vin eu sus, să încheiem tranzacţia ?

– Am o rezervă cu păr roşu şi un pistol cu gloanţe argintii. Pricepi ? În cinci minute să găsesc la intrare o maşină cu motorul pornit şi cu portierele dinspre hotel deschise. Orice uniformă şi orice armă pe care o zăresc în jur va fi egală cu o apăsare pe trăgaci. Şi cu un creier de roşcată împrăştiat pe trotuar. Înţeles ?

– Sigur că da. Trebuie să am şi câte un ziar în mâini, sau te întâmpin cu palmele libere ?

– Nu cred că eşti lămurit cum stăm. Şi a trecut deja un minut. Peste alte patru, sunt la intrare iar tu trebuie să fii peste drum. Dacă n-ai ajuns la teatru, îi înroşesc şi mai tare părul persoanei de lângă mine. Ar trebui să-i vezi faţa, să-ţi confirme că nu glumesc. Dacă m-ai cunoaşte cât de cât, ţi-ai da seama că nu ai de ales.

– Cu chestia asta îl poţi impresiona pe Amiral, nu pe mine. El e amator de cântece susurate în particular, pe corabie.

– E vorba de roşcata din maşină, prostule !

Clanc ! A fost zgomotul pe care l-a făcut receptorul telefonului când a ajuns pe podeaua maşinii. I-am dat un umăr sergentului, aruncându-l până aproape de duba din care rânjeau gorilele Albinosului, şi am sărit în stradă. Nu s-au ciocnit decât două maşini, una a încercat să mă evite pe mine şi a dat în cealaltă, care mergea pe alături, pe pista ei, cam aşa cum spune reglementul, dar neatentă la schimbarea de parteneri de cursă. Cred că cel puţin unul dintre şoferi m-a înjurat, dar până şi-a sfârşit el enumerarea de sfinţi, ajunsesem deja la intrarea în hotel. Generalul numărul doi – nu mai avea mustăcioară de conte precum numărul unu, deci nici maniere pe potrivă – a încercat să se topească în incintă, dar am făcut uz de puterea de convingere a pistolului şi s-a oprit, spre surpriza recepţionerilor şi a celor care depărtau cu mare interes pleoapele îndreptându-şi pupilele în direcţia noastră şi probabil credeau că se toarnă un film când au văzut că-l dezbrac pe pramatie de recuzită. I-am luat numai

mantaua cu fireturi şi cascheta, pantalonii nu erau esenţiali la grabă şi înghesuială şi-mi era şi greu să-i pun pe mine cu spectatori şi spectatoare în jur, apoi l-am scos pe generalul fără grade în prag, să i-l încredinţez sergentului. Reuşise şi el să traverseze, mai lentamente, dar, e drept, fără carambolaj.

– Ia-l şi şterge-o de aici, l-am îmbiat cât am putut de stropşit şi se pare că a înţeles. Iar voi la locurile voastre ! mi-am rotit haiduceşte privirea şi piratereşte pistolul spre figuranţi. N-aveam timp de indicaţii de regie, speram că măcar ceea ce făcuseră înainte de intrarea mea în scenă încă îşi mai aminteau, ca să simuleze în continuare acelaşi lucru. Am îmbrăcat hainele portarului şi i-am luat locul. Nu mi-am făcut cruce, dar simţeam nevoia. Cred că nu mai era nici un minut. Nici o jumătate de minut. Zece secunde. Cinci. Patru. Trei. Doi. Unu. Zero. Ce urmează ? că mai jos nu ştiu cum se numără, nu am degete. Întârzia, nu era deloc un gentleman. Eu pregătisem primirea, transpiram în mantaua de mareşal, iar el se lăsa aşteptat. Transpiram şi sub caschetă, mi-aş fi săltat-o să mă aerisesc dacă nu s-ar fi văzut atunci că nu am capul adaptat la aşa acoperământ. Caschetă, cap, creier ! Alarmă ! Alarmă ! Cine a pacălit mai păcăleşte, asta e ca sforăitul, intră în obişnuinţă.

–.Mai e vreo ieşire ?

– La capătul coridorului, în dreptul scării de serviciu, spre parcare.

Oho, ce de informaţii deodată în numai câteva vorbe, ştia recepţionerul să glăsuiască.

Dar era prea târziu, uşa cu pricina se închidea deja. N-am vrut să pierd urmarea, mi-am purtat fireturile cât am

putut de presto într-acolo. Delegaţia celor care voiau să spele putina prin spate staţiona pe trepte. M-am alăturat şi eu, doar eram de-ai lor.

Contesa se trezise de-a binelea, se uita spre pistolul care îi apăsa tâmpla de parcă nu mai văzuse în viaţa ei jucării de forma aceea, ea avusese numai păpuşele şi ursuleţi de pluş pe etajeră. Albinosul se afla bine prins de mânerul pistolului mai sus menţionat. Urma doar Mongoloidul, cărând un geamantan şi o geantă "diplomat". Bine mai ajunsese, hamal de mafiot urmărit în trei districte ! Mai bine rămânea recepţioner la hotel Anghila, cel mai liniştit loc de pe litoralul Mării Albastre. În geamantan se găsea probabil Obiectul, valiza conţinea banii Amiralului. Lipsea Flacăra Olimpică, nu ar fi încăput nici în geamantan, nici în "diplomat". Mă rog, asta era, recuperam două din trei. Procentaj şaizeci şi şase la sută virgulă şaizeci şi şase. Lipsea şi Faţă-lungă, fusese garat în altă parte, împreună cu şoferul şi Mercedesul, sau părăsiseră corabia, văzând că e rost de dubă cu gratii ? Mongoloidul nu avea pistol la vedere, mergea pe mâna şefului. Mâna şefului ezita însă, cu ochii la girofarul maşinii care bloca ieşirea din parcare. Girofarul nu funcţiona, dar de lângă el voiau să intre în vorbă în acelaşi timp sergentul – niciodată nu e acolo unde te aştepţi să fie, dar de data asta o nimerise ca un profesor de evadări din hoteluri – şi un alt purtător de şapcă, insignă şi pistol.

– Ai armă ? m-a întrebat şoptit Albinosul, văzându-mă în front cu el.

Nu-l întâlnise niciodată pe portar, ori era prea emoţionat că stă lângă o contesă pentru a mai vedea şi altceva decât

uniforma ? Nu avea importanţă, totul era ca roşcata să nu se desprindă cumva de el şi să vină spre mine. Îmi pare sincer rău că nu v-am spus că şi Contesa are părul de culoarea sfeclei comestibile, dar trebuia să vă daţi seama şi singuri, ce, credeţi că altfel o mai luam eu în croazieră, mă mai preocupam eu de educaţia ei ?

– Cum facem ? i-am răspuns eu Albinosului şi mi-am scos pistolul.

Poate era bine să-l las să-mi explice, mai învăţam şi eu ceva, dar n-am avut răbdare, i-am arătat şi eu lui schema cu pistolul la tâmplă. De fapt, a fost o mişcare multiplă, în timp ce cu dreapta îi aţinteam harbuzul, cu stânga îi săltam pocnitoarea de la zulufii contesei.

Am fost convingător, şeful meu de cinci secunde s-a albit la obraz şi şi-a rotunjit umerii. Parcă a îmbătrânit cu zece ani într-o clipă prăpădită. Când s-a apropiat şi sergentul, cu celălalt gealat cu epoleţi lângă el, a mai îmbătrânit cu zece ani. Iar când l-a văzut şi pe Mongoloid dându-mi mâna, a mai adăugat un deceniu bietelor lui ciolane. Avea deja nevoie de baston ca să ajungă la dubă. Noroc că îl sprijinea amicul sergentului, ţinându-l de cătuşe. Duba rămăsese în faţă, a trebuit să traversăm tot holul, în procesiune sărbătorească, trei uniforme şi două pistoale la vedere. Eu am rămas mai în urmă, deoarece contesa cea roşcată şi cârnă mi s-a aruncat de gât şi a început să râdă şi să plângă în acelaşi timp. Un mod de a-şi manifesta recunoştinţa care nu m-a orbit nici un milimetru.

– De ce ai părăsit maşina, fiinţă neascultătoare ce eşti ? Numai necazuri îmi faci. Să-mi aminteşti să te pun să-mi

ceri iertare atunci când ajungem într-un loc unde nu te fac prea tare de râs.

Vorba e că împrejurimile se cam umpluseră de privitori, toţi cei care asistaseră, fără bilet, la ultimul act, ieşiseră în prag, dar stăteau ca muţii, nici măcar nu aplaudau. Oameni neumblaţi prin teatre.

– Portarul m-a convins să ies din maşină. Ai un argument serios în buzunarul drept al mantalei, dacă nu şi l-o fi pus între timp în altă parte.

Era un 48, era la locul lui.

– Şi de ce mi-ai luat pistolul ? A fost vina ta ! s-a grăbit să adauge Contesa cea roşcată şi cârnă şi mereu pusă pe harţă, n-am putut să mă apăr.

Ce era să-i spun ? n-aveam ce şi nici nu era momentul, pentru că Mongoloidul pusese deja un picior pe scara dubei poliţiei.

– Hei, domnu', un moment ! Îmi datorezi ceva.

– Ce mai vrei ? Pentru decontare, treci pe la birou. Oricum nu am bani la mine.

– Pe la birou ?! a mormăit Contesa, dar n-am luat-o în seamă, de data asta putea să-şi închidă gura şi singură şi, în general, nu era frumos să se mire aşa în public.

– Dar acolo ce dracu' ai dacă nu bani ?

– Aici ? Sunt confiscaţi, deci sunt ai statului, nu pot să...

– Cine i-a confiscat ?

– Eu.

– Când ?

– Chiar acum. La ieşirea din hotel.

– Oho, ai muncit serios, eşti transpirat tot, săracul de

tine. Ia stai puţin. Îţi jur pe reputaţia mea nepătată, neştirbită, nemototolită şi nezgâriată că ceea ce ţi-am pus acum în şale e un pistol, că pistolul e de o marcă de mare fiabilitate şi că dacă nu faci stânga împrejur şi nu vii cu mine în hotel, îţi voi dovedi asta chiar cu martori. Iau şi un ban de la uzină, pentru reclamă. Presupun că Albinosul a achitat camerele până mâine şi mai presupun că în una doarme cântăreaţa, jumătate obosită, jumătate speriată, jumătate drogată. Eşti complet lipsit de bune maniere dacă o abandonezi aşa, fără bani de taxi. Hai 'sus, avem de vorbit. Spune-i sergentului că dimineaţă, la opt, odihnit şi lămurit în chestiunile complicate ale vieţii, vei fi la secţia lui de poliţie – nu uita să-l întrebi care e aia – ca să completaţi formularele pentru păsărelele din colivie. Executarea, că mi-e somn, m-a cam ars soarele azi pe plajă, sunt pe cale să fac insolaţie, insolaţia se lasă cu somnolenţă, iar în fiecare noapte visez că apăs pe trăgaci, uite, am început deja să aţipesc, fereşte-ţi vertebrele.

– Aşteaptă puţin, să-i dau sergentului adresa unde îi poate găsi pe ceilalţi doi.

Cei din hol au mai văzut o pereche împins-împingător, ca la locomotive şi şlepuri, tampon de data asta fiind un pistol, probabil au crezut că n-a ieşit bine prima filmare şi se trăgea o dublă.

Ne-am instalat în camera pe care şi-o rezervase Albinosul, trei sute doi. Cameră de şef, se vedea asta de la oglinzile de pe uşile dulapurilor, la mărcile de bere din bar. I-am deschis o sticlă şi Mongoloidului.

– Bun. Pune bagajele undeva şi hai să negociem.

– Ce să facem ?!

– Să negociem. Eu de asta sunt aici, aminteşte-ţi. Dacă nu mai e Albinosul, tratez cu tine.

Roşcata – Contesa, nu Flacăra Olimpică, aceasta dormea dusă, umpluse perna cu coama ei, o, strămoşi ! adică nu, ia mai staţi la locul vostru, că am treabă cu contemporanii ! – roşcata a cam bătut din picior, nu era deloc o comportare de bună nevastă, de-asta voia taică-său să scape de ea cu prima ocazie, şi a întins un arătător cu unghia lucioasă spre noi.

– Cine dracu' sunteţi voi ?

Am lămurit-o, deşi mi-era somn, trecuse demult de miezul nopţii.

Adică ce-aţi crezut, doamnelor, domnişoarelor şi domnilor, cititori ai mei de la oraşe şi sate, muncitori, ţărani, intelectuali şi de alte categorii, indiferent de religie şi apartenenţă politică, chiar aţi crezut că eu eram plecat în vacanţă, cu câte cazuri am pe cap ? V-am mai spus, soacre răpite, soţi care calcă pe-alături şi trebuie să se arate completului de judecată urmele paşilor lor, pechinezi de politician, tot tacâmul. Şi mai apare şi câte un grangure de la Ministerul Ştiţi-dumneavoastră-care şi te angajează pentru recuperarea unui anume Obiect, dispărut dintr-o colecţie de familie, dispărut dintr-un seif, dintr-un muzeu, de pe un vapor, iar dintr-un seif, iar dintr-un muzeu şi... nu mai continui, că nu-i ştiu toată istoria, ştiu doar că se plăteşte bine pentru găsirea lui, inclusiv un sejur de paisprezece zile la hotel Anghila, unde se pune la cale o tranzacţie cu amintitul Obiect, ei ? ce spuneţi ? pot eu sta atunci nemişcat pe nisip, ca un

puştan care nu are altceva mai bun de făcut decât să admire costume de baie improvizate din şnururi ?! Că doar n-o s-o las pe Megabyte să rezolve cazurile în locul meu, de când s-a căsătorit, nu se mai poate conta pe ea, îşi petrece toate nopţile la domiciliu. Iar cazurile, aţi observat, se rezolvă mai ales noaptea, când umblă stafiile prin casele vechi, de conţi, duci, baroni şi alte spiţe cu genealogia pictată. Iar Mongoloidul era de la Ministerul Ştiţi-dumneavoastră-care, infiltrat la hotel, "lucrător sezonier" tot ca dumneaei Contesa, pentru a fi de faţă, că de făcut tot n-a făcut nimic.

– Cum nimic, vorbă lungă, cum a ajuns Obiectul aici ? Dacă nu eram eu, trebuia să navigăm spre iahtul Căpitanului la ora asta. Recunoaşte că a fost o mişcare genială să aduc marfa pe uscat, dacă o cumpăra, Amiralul pleca pe valuri cu ea. Ştii să înoţi ?

– Nu ştiu, dar ştiu că acum un sfert de oră în jurnalul de bord scria că vei pleca alături de Albinos spre zări străine, pe post de şofer. Un şofer genial, băiat de casă, hamal, portar, te-a pus să-i legi şi şireturile la plecare ? Apropo, cum ai intrat în gaşca lor ?

– L-am întrebat pe Sacou-alb cu cât îl plăteşte bossul şi Albinosului i-a plăcut întrebarea mea.

– Cu cât îl plăteşte ? Pardon, îl plătea.

– De trei ori salariul meu. Plus cheltuielile de protocol.

– Fiuu, fiuu (ăsta a fost fluieratul meu de admiraţie). De ce n-ai rămas la el ? Îl ajutai să scape şi-ţi plătea de patru ori salariul tău. Mare nătărău ai fost.

– M-am gândit, dar duce o viaţă prea agitată. E deranjat la miezul nopţii de tot felul de zănatici care-i ciomăgesc

oamenii, nu, prefer la biroul meu. Am şi aer condiţionat...

– Iar treaba ţi-o faci cu zănatici. La următoarele alegeri nu mai votez cu partidul vostru. Te sfătuiesc, cârno,...

Adormise cârna, pe fotoliu.

– Auzi, hai dincolo, a alergat toată ziua, merită două ore de somn. Nu mai e mult şi se crapă de ziuă. Nu ştiu ce se crapă, dar aşa am citit eu undeva că se întâmplă dimineaţa. Hai alături !

Am stat la palavre la trei sute unu, unde oglinzile de pe dulapuri nu mai erau la fel de lustruite şi de mari, dar berea era la fel de rece, am stat până pe la şase. Când am zărit cerul luminându-se înspre mare, am ridicat ancora. Mai mult de atâta nu puteam face pentru cele două roşcate. Dacă nu se treziseră cu cel puţin o jumătate de oră mai devreme, să le fie de bine. Cel-bun-şi-drept-din-ceruri ajută, dar nu pune în sacoşă. Şi eu la fel.

Mongoloidul meu (e căpitan, dacă şi amănuntul ăsta vă interesează) a făcut o faţă ca de cal când a văzut camera goală. Adică o faţă lungă, cu bărbia fluturându-i pe la a treia coastă. S-a întors spre mine încercând să mă lovească, dar aveam pistolul în mână încă din pragul camerei în care-l ţinusem de vorbă.

– Aşteptăm un ceas, apoi te las să faci ce vrei. Inclusiv să-mi semnezi un cec pentru cheltuielile pe următoarele treisprezece zile.

– Po-po-po-poftim ?!

– Un ce-ce-ce-cec pe-pe-pe-pentru a avea cu ce plă-plă-plă-plăti ho-ho-ho-hotelul. Mai am trei-trei-trei...

– Taci dracului din gură ! Doar nu vrei să mai şi stai la

hotel pe banii noştri, după ce ai aranjat şi... O, Doamne, cum mă întorc eu la birou ? M-ai nenorocit. Îi anunţasem deja că Obiectul revine la muzeu. Cred că te arestez. Eşti arestat.

– Acum ? Imposibil. Nu mă las, oricât de frumos m-ai ruga. Peste treisprezece zile se poate. Ce faci, unde vrei să suni la ora asta ?

– La birou, la ofiţerul de serviciu, să le spun că mai întârzii câteva zile. Doar nu crezi că mă las fraierit în halul ăsta.

– Închide telefonul şi ascultă cu două urechi cât poţi tu de încăpătoare. Contele, tatăl femeiuştii care cred că se prefăcea că doarme pe canapea...

– Chiar crezi că se prefăcea ?

– Îi stă în caracter, ce crezi că nobilii, mai ales ăştia tineri, nu înşală niciodată ? Contele deci mi-a promis că donează Obiectul muzeului central, aşa că misiunea ta e îndeplinită.

– Vorbeşti serios, ori e altă cacialma, ca să scapi de mine ?

– Pe cuvânt de cercetaş. N-am cum să-ţi dovedesc, ia-o de bună.

– Şi dacă, vorba ta, a minţit ?

– Eu n-am zis că nobilii mint, ci doar că uneori mai umblă şi ei, oameni, de, cu tertipuri. N-a minţit, nici o grijă, ştiu când un contemporan mă duce cu preşul şi când nu.

– Iar banii ? Îi confiscasem.

– Ai proces-verbal ? Arată-mi-l ! Tu scoate mai bine un cec şi scrie o sumă de trei cifre cât mai dolofane pe

el. Ca să supraveghez dacă Flacăra Olimpică duce banii pe iaht, proprietarului, şi dacă Patronul nu mai pregăteşte vreo tranzacţie murdară. Auzi ? nu crezi că şi Patronul are nevoie de un mic repaus, prea s-a surmenat în ultimul timp ? Eu nu mă pricep prea bine la legi, tu eşti mai bun la şmecherii avocăţeşti şi ai şi vieţuit cu el în aceeaşi baracă timp de o lună, cred că ai prins ceva fire. Dacă trebuie, depun mărturie că l-a plătit pe unul cu ochii oblici să mă omoare lovindu-mă în ceafă. Dacă-l prind pe măciucar, îi modelez chelia de nu mai poartă pălărie rotundă până iese la pensie.

– Ar trebui să-mi mulţumeşti că te-am atins exact atât cât să nu se spună că ne cunoaştem cumva, nu uita că nu eram singur.

– Deci tot eu îţi sunt dator pe chestia asta ?!

– Mi se pare evident.

– Bine. Şi mie mi se pare evident că-ţi datorez un cucui, amin. Să te fereşti atunci când vei vedea bastoane de baseball, tacuri de biliard, vâsle, fier beton sau alte argumente de-astea prin jur. Vorbeam despre Patron.

– Oho, merită chiar un repaus mai lung, am mandatul de arestare în vestiarul meu de la hotel.

– Dacă o mai fi acolo. Gogomanule. Eu pun la bătaie cecul cu trei cifre dolofane pe care mi-l vei completa, iar tu pui o bere răsuflată, că la ora asta Patronul e la cinci sute de kilometri distanţă şi continuă să se îndepărteze. Cu mandatul tău în buzunar, ca amintire. Te prinzi ?

– Mă prind.

– Bine, atunci sună la poliţie, să dea cineva ordin celor

care supraveghează clădirea, crezând că te ţin ostatic aici, să ne ducă ei cu o maşină până acolo. Le spui că e vorba de o arestare, nu contează că Patronul şi-a luat zborul.

– Ba e la hotel.

– E ca şi când aş fi băut berea. Hai, dacă ne grăbim, la opt eşti înapoi, la sergent la secţie, cum ai promis.

– Tu ai promis în numele meu. La opt voi fi pe plajă, să prind ultravioletele de dimineaţă. Adică tu să te lăfăi în nisip pe banii statului, iar eu să completez formularele acelea îngrozitoare în biroul unui căpitan mirosind a tutun prost şi subsuori nespălate ?...

– Bine, căpitane, tu ştii mai bine.

Am câştigat berea, mi-a dat-o chiar atunci, în barul de zi, l-a trezit pe Pidosnic şi l-a pus să deschidă cu trei ore înaintea programului. Patronul plecase pe la miezul nopţii, în linişte, ca un liliac. Găliganul avea o mână bandajată şi moralul la nivelul pingelelor. Chelneraşul îl urmase pe Patron. În rest, treaba mergea înainte, mai aveau bani în cont pentru câteva zile. I-am sugerat şefei personalului să-l sune pe Amiral şi să-l roage pe el să preia hotelul – amicul cel mongoloid de la Minister mi-a confirmat că proprietatea era sub sechestru şi deci putea fi achiziţionată, prin licitaţie, de oricine, deci şi de Borsalino. După ce am băut pariul, maşina poliţiei a plecat, cu Mongoloid cu tot, chemarea datoriei era mai puternică decât chemarea nisipului, mai ales că era răcoare şi cam umed de dimineaţă, chestia cu ultravioletele de la ora opt e bună pentru medici, ca să aibă şi ei ce spune atunci când vine vorba despre mare.

M-am ras (mi-a împrumutat Pidosnicul o lamă, avea mai

multe, puteam să o ţin de tot etc. etc...), am făcut un duş boieresc, de o jumătate de oră, grade, abur, saună nu alta, am conspectat micul dejun, am mai pus şi un coniac în mijlocul personalităţii, berea umple canistra degeaba, coniacul însă te încălzeşte de parcă ai vedea numai flăcări olimpice sau contese roşcate şi cârne în jur, şi am coborât pe plajă. Era trecut de zece, nu dormisem nici o clipă, dar nu simţeam încă nevoia, după amiază avea să mă încerce toropeala. Numai bine, prindeam două ore de plajă, mai multe mi-ar fi prăjit prea tare pielea delicată şi neobişnuită cu excesul de raze cosmice.

Şi m-am întins pe nisip...

M-am învârtit pe toate părţile de o mie douăzeci şi trei de ori, ca să mă vadă soarele din toate unghiurile.

Am răsfoit un ziar, uitat de un tip lângă mine.

Am sorbit pe îndelete o poşircă scumpă, care pretindea că e răcoritoarea sezonului, m-a amăgit s-o cumpăr un vânzător ambulant, care trecea printre noi cu un fel de lighean de plastic legat de gât, cu gheaţă şi sticle în el.

Mi-am pocnit degetele de la mâini şi de la picioare.

Am privit în jur, până s-au întors toate cucoanele cu cocoaşa la mine.

Am stricat ceasul, tot scoţându-l şi băgându-l în buzunarul şortului, i-am agăţat un butonel de ţesătură, bineînţeles că după ce s-a rupt, butonelul s-a mai şi pierdut în nisip.

Am mai încercat să-mi pocnesc o dată degetele, dar nu mai voiau aşa repede, am tras de arătătorul de la stânga de m-a durut, cred că l-am luxat.

Mi-am zis: mai stau cinci minute şi valea ! Dacă hai-

damacii cu lanţ de aur la gât valorând cât contul meu din bancă şi însoţitoarele lor cu picioare lungi pot sta ca peştele pe grătar ore în şir, îi priveşte, eu închei povestea asta, fac mucegai pe cele două kilograme şi ceva de creier – neverificabil – mă întorc dracului la agenţie, or mai fi apărut ceva cazuri la orizont, dacă Megabyte o fi catadicsit să mai treacă pe acolo, ceea ce nu era deloc sigur. Nu există lucrător care să nu-şi saboteze patronul, e lucru ştiut, ca şi cum n-ar depinde de el ca de părinţi, ca şi când bunăstarea unuia n-ar fi şi bunăstarea celuilalt. "Celălalt" fiind subalternul, se înţelege. Gata cu mofturile, avem treabă.

S-a aşezat cineva în dreptul soarelui ! După ce că mai aveam doar cinci minute, patru, că unul trecuse deja, nu-mi lăsau nici soarele, ah, ce înjurătură voi deversa din mine, cucoanele din jur nu numai că vor sta cu vertebrele lombocodale în direcţia subsemnatului, dar îşi vor pune şi nisip în urechi. Să mai termine cu hârjoneala pe preşuri, prosoape şi cearşafuri, toţi sunt doi câte doi, n-au venit aici nici pentru vitamina D, aia care fixează calciul, nici pentru odihnă, principala preocupare este să-şi dea unul altuia, unul alteia, una altuia şi una alteia cu alifii pe coloană, de la un capăt până la celălalt capăt, ba chiar şi pe picioare. Şi sunt doi tipi în dreptul soarelui meu, sau două tipe, dracu' să le ia, că nu pot vedea din cauza lacrimilor din ochi, orbeşte soarele ăsta la mare, e ceva de groază, sunt doi/două, deci şi înjurătura trebuie să fie dublă, ţineţi-vă bine, concetăţeni.

– Putem să ne aşezăm şi noi prosoapele aici ?

– Faceţi ce doriţi, a mormăit ultima fărâmă de civilizaţie din mine.

– E voie de o parte şi de cealaltă a superbului dumneavoastră trup ?

– A... î... ă...

Dacă înţelegeţi ceva din replica dinainte, atunci şi cele două roşcate au înţeles. Au luat-o drept aprobare. Flacăra Olimpică şi-a întins textila în stânga mea, Contesa în dreapta. Cu un deget mai aproape Contesa. Lungime de deget, nu grosime. Triunghiurile din stânga erau bleu cu buline albe, triunghiurile din dreapta erau albe cu buline bleu. Şnururile erau albe în ambele părţi. Şnururile din stânga aveau în jur piele destul de bine bronzată, cele din dreapta aveau doar nişte vânătăi. Urme de degete, câte trei pe fiecare emisferă. Cine o fi fost bruta care a îndrăznit să ştirbească astfel perfecţiunea naturii, nu pot bănui, dar merită pus într-o cuşcă şi purtat prin lume cu inscripţia "vandal" atârnată de gât. Din cauza berii şi a coniacului şi a limonadei anului, mărturisesc că mă simţeam un pic năuc de-a binelea, între două roşcate, şi încă având designul celor care mă străjuiau pe mine ca două paranteze, nu mă mai aflasem niciodată în decursul lungii şi zbuciumatei mele vieţi.

– Un plic de la Amiral, a gângurit în apropierea urechii mele stângi, cam lasciv, pot să afirm, cântăreaţa.

Era un cec în alb, cu patru poziţii de completat.

– Un plic de la conte, a gângurit în apropierea urechii mele drepte, provocator de-a binelea, Contesa.

Era un cec în alb, cu patru poziţii de completat.

Ei, aţi văzut ? Vă e clar acum ? Tot cu particularii ieşim din subdezvoltare, cu ei şi numai cu ei. Cecul statului – unul singur ! – avea doar trei poziţii, şi acelea completate deja, nu

mai rămânea nici o libertate de mişcare pentru beneficiar.

– În plus, fă bine şi unge-mă cu alifia asta de la ceafă până la călcâie. Cu grijă în zona vânătăilor, nu vreau să ţip în public.

O, strămoşi ai mei, cu câtă îndemânare am întins eu alifia pe Contesă, nici voi, nici strămoşii ei nu mi-aţi fi putut face nici cel mai mic reproş. Artă. Perfecţiune. Dacă vreodată agenţia n-o să mai meargă cum trebuie, maseur mă fac, pe plaja de la hotel Anghila. Apelaţi cu încredere, am ucenicit pe epiderme nobiliare.

Flacăra Olimpică a plecat cu iahtul a doua zi, în jurul globului presupun, să mai verifice o dată că e sferic precum un cartof turtit. Noi am rămas cu vânătăile noastre pe uscat.

A trebuit s-o oblojesc pe Contesă treisprezece zile în şir până s-au şters complet de pe aristocraticele-i fese urmele degetelor vandalului care o masacrase.

Cum a fost când s-a terminat alifia, nu vă mai spun, că îmi dau cumva lacrimile şi observă clienta pe care mi-o introduce Megabyte în birou că am ochii inundaţi. Poartă pălărie şi voaletă clienta, dar tot se vede că are părul roşu şi nasul cârn. Doamne, iar am încurcat-o !... Atrag roşcatele astea necazurile, e ceva de speriat !...

– Megabyte, trage obloanele, azi nu sunt aici pentru nimeni !

(Magdeburg, februarie 1993)

GEORGE PEACOCK

HOTEL ANGHILA

sau

Vacanța unui detectiv particular

sau

Cine păcălește pe cine

...Lăsați, restul îl găsiți în carte, doar nu vreți să aflați totul de pe copertă...

Mini-roman, midi-polițist
pentru cititori maxi-inteligenți

ISBN 973-9161-02-2